

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Durrell_Gerald-Ostrov_v_nebezpeci.pdb

PDB Name: OSTROV VNEBEZPEČÍ
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 11.4.2001
Modification Date: 11.4.2001
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

OSTROV VNEBEZPEČÍ
Gerald Durrell

Věnováno Lee

KAPITOLA I SVĚT OBJEVUJE ZENKALI

Na nejzazším okraji moře, na pomyslné čáře, kde se setkávají a splývají vody Indického a Tichého oceánu, leží ostrov Zenkali, zelený rozkošný ostrůvek, tak vzdálený všem ostatním zemím, až je přímo k neuvěření, že by mohl mít sebemenší vliv na vnější svět nebo být ovlivněn jím. A přece se v jeho historii jednou stalo, že na sebe strhl na dva měsíce pozornost celého civilizovaného světa, ba dokonce i světa necivilizovaného, představovaného žurnalisty, televizními komentátory a lidmi podobného typu. Není snad ani třeba zdůrazňovat, že za své okázalé vystoupení na světovém jevišti musel draho zaplatit, a ještě dnes (neboť ač rány se už většinou zhojily, jizvy jsou dosud citlivé) můžete v baru U Carmeniných kuřátek přijít k řádnému monoklu nebo k něčemu ještě mnohem horšímu, když prohodíte pár slov o té aféře, a v Anglickém klubu se od vás všichni významně odvrátí, projevíte-li tak málo vkusu, že se zmíníte o ptáku posměvákovi.

Všechno začalo v lednu. Obyvatelé ostrova se jako obvykle při vánočních radovánkách přejedli a přes míru napili a byli teď sužováni bolestmi jater, nemálo souvisejících s vlasteneckým gestem, s nímž za teploty mírně nad pětáctyřicet stupňů ve stínu spořádali pečenou krůtu a švestkový nákyp. Ostrov zasněně ležel v bílém slunečním světle, chráněn dvěma kuželovitými sopkami, Timbalu a Matakamou. Žádnému z jeho obyvatel, kteří teď pilně polykali prášky proti kocovině a zažívací sodu, ve snu nenapadlo, že osud k nim posílá přes širý oceán hrozbu mnohem děsivější než hurikán, prudší než přílivová vlna a pustošivější než zemětřesení. Ta hrozba byla o to strašlivější, že vypadala úplně nevinně, asi jako rozkošné štěně čínského pinče, které přenáší vzteklinu. Byla ztělesněna ve vysokém okouzlujícím mladíkovi z výtečné anglické rodiny, ve světlovlasém Petru Foxglovovi, novém asistentovi politického poradce Jeho Veličenstva zenkalského krále.

Když Petr přiletěl do Djakarty, zjistil ke svému zděšení, že na Zenkali ho má přepravit loď přebudovaná z francouzské rybářské kocábky, plavidlo neurčitěho stáří a spolehlivosti, řízené tlustým neholeným řeckým kapitánem Aristotelem Pappajatokopulem, s posádkou zcela nenámořnický vyhlížejících Zenkalců, kteří se chystají přes oceán na té krajně podezřelé lodi s neodborným nadšenectvím skautské družiny, jež se chce přeplatit na děravé kánoe přes rybník. Všichni vykřikovali rozkazy, které nikdo neposlouchal, a zvláště zarážející bylo, jak se ta dobrá loď ůAndromeda IIIů nakláněla k pravoboku - kulička nebo jakýkoli jiný okrouhlý předmět položený na palubu by se byl rovnou skutálel k lodnímu zábradlí a spadl do mastných vod přístavu. Petrova soupřava světle krémových zavazadel z teletiny, vybraná s takovou péčí ve speciálním londýnském obchodě s tropickým vybavením Assinders a Grope, neudělala zřejmě na zenkalskou posádku nejmenší dojem; námořníci ty kufrý jeden po druhém popadli, přehazovali si je hnědýma rukama, poškrábali je o lodní zábradlí či jiné příhodné výstupky a nakonec je beze všech cavyků hodili na přední palubu, na kopec ptačího trusu, z něhož jemně stoupala pára. Petr si uvědomil, že neznalost angličtiny, jakou se mluví na Zenkali, mu může způsobit značné obtíže.

"Poslyšte, vy tam," pravil, jak doufal, dostatečně pevným tónem, a obrátil se na Zenkalce, který vypadal o něco málo inteligentnější než ostatní, "jste první důstojník?"

Mladík, kterého Petr oslovil, byl pořež v roztrhaných kalhotách a rozpadajícím se slamáku a kolem krku měl coby náhrdelník šňůru kovových víček od coca-coly. Se svrchovaně zdvořilým gestem smekl klobouk, přitiskl si jej k hrudi a odhalil dokonalé zuby, které zářily v širokém úsměvu plném ochoty a dobré vůle.

"Jste první důstojník?" otázal se ho Petr znovu.

"Prosím, pane?" zeptal se chlapec a dokázal se usmát a zároveň ustaraně zamračit.

"Jste první důstojník této lodi?" zeptal se Petr potřetí, velice pomalu a zřetelně.

"Aha, loď!" zvolal s nadšeným úsměvem chlapec. "Ano, pane."

"Jste tu skutečně prvním důstojníkem?"

"Ano, pane, loď," odpověděl chlapec a poklepal si na klobouk.

Petrovi se řinul po obličeji i po zádech pot. Hezké bílé tropické kalhoty měl teď špinavě šedé a bezvadné puky,

kteřé na nich byly ještě před dvěma hodinami, když si je oblékal, úplně zmizely. Kalhoty na něm visely schlíplé a celé zmačkané a vypadaly, jako by v nich přenocoval dinosaur trpící nespavostí. Ze všeho nejvíc si Petr přál uniknout z toho slunečního žáru, převléct se do něčeho suchého a dát si studený nápoj.

"Jak se jmenujete?" zkusil to tentokrát trochu jinak.

"Andromeda Tři," odpověděl chlapec pohotově.

"Andromeda? Ale to je přece dívčí jméno... ach tak, už chápu, chcete říct, že loď se jmenuje Andromeda?"

"Ano, pane, loď," souhlasil chlapec šťastně, a tím se rozhovor dostal k samému svému počátku.

Petr si utřel promáčeným kapesníkem obličej a krk a zkusil to znovu.

"Já pasažér," prohlásil a připadal si přitom trochu jako blázen. "Já chci kajutu... já chci nechat si odnést příruční zavazadla do kajuty... já chci něco studeného k pití... já pasažér, ty pochopit?"

"Já Andromeda Tři," opakoval chlapec, zřejmě celý ustaraný, že Petr něco tak důležitého nechápe.

Než se Petr stačil dovolat Všemohoucího, aby mladého námovníka na místě usmrtil, objevil se náhle vedle něj kapitán, z něhož tak táhl česnek, až to přehlušilo i smíšené pachy kopry, trusu a šesti značně se zdráhajících krav, které se zenkalští námovníci pokoušeli hlasitými melodickými výkřiky nalákat na loď.

"Vzácný pane," pravil kapitán hlasem tak hlubokým a sytým, že se zdálo, jako by sem doléhal z hloubi strojovny. "Jsem kapitán Aristoteles Pappajatokopulos. Já vám s radostí k službám. Lidi mi říkají kapitán Pappas, protože jim je obtížno špatně vyslovovat mé jméno."

"Špatně vyslovovat vaše jméno?" otázal se Petr, který už myslel, že se přeslechl.

"Ano, pane," přisvědčil kapitán, "jim pořád obtížno, že špatně vyslovují mé jméno."

Petr už začínal mít dojem, že rozhovor s kapitánem Pappasem bude asi stejně přínosný jako rozmluva, kterou právě absolvoval s domnělým prvním důstojníkem.

"Velice mne těší, že vás poznávám, pane kapitáne," řekl. "Jmenuji se..."

"Rumba, tango, valčík," přerušil ho kapitán, a jak usilovně přemýšlel, hrozně se mračil. "Polka, hopstep, vlastně quickstep... Waltz, menuet a foxtrot!"

"Co prosím?" zeptal se užasle Petr.

"Jenom nemějte žádnou lítost, pane Foxtrot," uklidňoval ho kapitán. "Snažím se rozpomenout na vaše jméno pomocí mnemoniky, jak my to aspoň říkáme řecky, když se chcem na něco upamatovat."

"Ale já se nejmenuji Foxtrot," namítl Petr zaraženě.

"Že ne?" otázal se kapitán a užasle na něj vytřeštil oči. "Tak možná Samba, ne? Anebo Čača, vidíte?"

"Ne," odpověděl Petr pevně. "Nejmenuji se Čača, ale Foxglove."

"Foxglove?... úFoxglove?ů" nevěřicně se na něj zadíval kapitán. "A kde se ten foxglove tancuje?"

"Foxglove se netancuje... je to... v angličtině to vlastně znamená takovou kytku, náprstník," vysvětloval Petr a poprvé v životě si uvědomil, že nemá zrovna moc patřičné jméno.

"Kytku... to myslíte jako kytku v zahradě?" dotazoval se kapitán.

"Ano," odpověděl Petr.

Kapitán se ztěžka opřel o zábradlí a zavřel oči.

"Foxglove - náprstník," začal vyslovovat hlubokým veledůležitým hlasem. "Foxglove, růže, ibišek, jiřina, zlatobýl, maceška, ůfoxgloveů."

"Snad byste mne konečně mohl..." začal Petr.

"Bugenvilea, tulipán, slunečnice, zvoneček," pokračoval kapitán, který zřejmě zapomněl na svět kolem sebe a projevoval tak široké znalosti botaniky, že se zdálo, že tu snad bude stát navěky. "Begonie, hrachor, pryskyřník, náprstník - Foxglove!"

Otevřel drobná černá očka a blaženě se usmíval na Petra.

"A teď si vaše jméno zapamatovám navždycky," prohlásil vítězoslavně. "Ona vždy zůstane v mé paměti. Skvělý způsob, jak si něco zapamatovat, co? Tak se to dělá v Řecku... to je, vidíte? Nejlepší na světě."

"Skutečně, skvělé," přisvědčil Petr rázně. "Ale teď bych rád věděl, jestli by vás příliš neobtěžovalo, kdybyste mi ukázal mou kajutu, dal mi tam odnést zavazadla a obstaral mi něco studeného k pití."

"Ale samozřejmě, samozřejmě, hned to bude," ujišťoval ho kapitán. "Pošlu Kalakiho, a on vám kajutu ukáže... Všechno zařídím... jenom se dopřic neračte o nic starat."

Vykřikl celý sled povelů v rychlé lánané angličtině. Chlapec, který dost možná byl prvním důstojníkem, mu zřejmě dobře porozuměl, ihned si sehnal dva pomocníky a všichni tři námovníci společně popadli zavazadla a zmizeli s nimi v útrokách lodi.

"Následujte je laskavě, pane," řekl kapitán s velkolepým gestem, "ukážu vám vaši kajutu... nejlepší kajutu na celé lodi... nejlepší kajutu pro nového pana asistenta."

"Copak vy víte, kdo jsem?" zeptal se Petr překvapeně.

Kapitán se hlasitě zasmál, pohodil hlavou a v plné slávě odhalil úplně zubařské Maginotovy linie, blýskající se mu mezi plnými rty. Přejel si tlustým prstem po nose podobeném od neštovic a ukázal si na jiskřivá očka.

"Já vím o všem, co se kde šoustne na Zenkali," prohlásil. "Všechno se doslechnu a každého tam znám. Mám oči všude jako dobrý Pánbůh, a ani velbloud nikde nepadne k zemi, aby mi o tom někdo nepověděl. Ať potřebujete na Zenkali, co chcete, klidně mi o to řekněte."

"Děkuji mnohokrát," odpověděl Petr. Vzápětí už cítil, jak jemně postrkován kapitánovou tlustou rukou klopýtá po kluzkých lodních schůdkách do temných hlučných hlubin té malé kocábky, která je pronikavě cítit sudovou vodou, lakem a z jakéhosi záhadného důvodu fialkovou voňavkou.

Třídenní plavba na ůAndromedě IIIů poskytovala Petrovi bohatě času, aby trpce litoval, proč si raději

nepočkal a nevydal se na Zenkali na úIndické cisařovně, mnohem větším osobním parníku, který zajížděl k ostrovu jednou do měsíce. Jak se tak úAndromeda IIIů kolébala a hrkavě prodírala přes oceán, začal dokonce litovat, že vůbec toto poslání s takovou horlivostí přijal. Ležel na palandě, která spíš připomínala rakev, a vzpomínal, jak mu zalichotilo, když mu strýc tu velikou novinu sdělil.

"Posíláme tě na Zenkali," pravil tehdy sir Osbert a chladným modrým okem zíral skrz monokl na svého jediného žijícího příbuzného. "Jenom si ovšem nepřejí, abys tam udělal ostudu."

"To je ale senzační, strýčku," řekl nadšeně Petr. Měl totiž kamaráda, nějakého Huga Charterise, který strávil na Zenkali celý měsíc, a když se vrátil, básnil o krásách toho ostrova jako nějaký slabomyslný agent cestovní kanceláře.

"Neposíláme tě tam ovšem na prázdniny," pravil sil Osbert ledově. "Budeš k ruce tomu troubovi Oliphantovi."

Sir Osbert začal rázovat sem a tam po své kanceláři. Venku sněžilo a Londýn rachotil a burácel za závojem vloček jemných jako krajkoví.

"Situace na Zenkali je... ehmm... abych tak řekl... složitá," přiznal sir Osbert. "Jak víš, přislíbili jsme ostrovu vlastní vládu... nebo abych se vyjádřil přesněji, moc má padnout do rukou toho jejich směšného monarchy krále Tamalavalu Třetího."

"Myslel jsem, že v porovnání s ostatními králi je ještě docela obstojný," poznamenal Petr, "pokrokový a tak dále."

"Je to šašek," utrl se sil Osbert. "Názorný příklad, jak to dopadá, když pošleš lidojeda do Etonu. Nic si nemusíme zastírat, je to hulvát. A věř mi, že když je někdo orientálec a k tomu hulvát, je to hulvát na druhou. Když jsme ještě Zenkali vládli, udrželi jsme si ho jakžtakž na uzdě... ale teď..."

Sir Osbert zvedl ze svého psacího stolu ebenové pravítko a v potlačovaném vzteku se jím uhodil do dlaně.

"Doktor mi pořád připomíná, že se nesmím rozčilovat, to víš, mám špatné srdce. Ale já mu to nandal. 'Jak můžu podle vás zůstat klidný, když tahle vláda ztrácí kousek po kousku celé impérium?'"

Na chvíli se odmlčel a zhluboka dýchal. Petr neřikal nic. Měl úplně odlišné názory než jeho strýc a nejednou se kvůli tomu již dostali do sporu. Ale nechtěl si teď zkazit všechny naděje na cestu na Zenkali.

"Nejspíše bych ti měl připomenout, že hovořím o impériu, za které jsme my Foxglovové bojovali a umírali," pokračoval strýc. "Možná že se při těch svých pofidérních moderních názorech domníváš, že na tom není nic důležitého, ale ujišťuji tě, že jsi na omylu. Uvědomuješ si vůbec, že ať došlo k jakékoli významné události v anglických dějinách nebo při budování impéria, vždycky u toho byl nějaký Foxglove?"

"Ano, strýčku," přisvědčil Petr, "ale neměl byste se rozčilovat."

"Už u Agincourtu bojoval Foxglove, a také v bitvě u Trafalgaru... a u Waterloo. Na Novém Zélandu a v Austrálii by se našlo Foxglovů jako máku... Indie je jich plná... severozápadní hranici prakticky drželi Foxglovové... Afrika se jimi jen henžila. A najednou přijde k moci zatracená labouristická vláda a začne se zbavovat impéria jako... jako kupy starého šatstva. Je to opravdu o infarkt, když se má člověk dívat na syny nějakých hokynářů, odboráře a vyparáděné burany, jak si vykračují po Whitehallu, nedovedou ani promluvit s pořádným přízvukem a rozdávají impérium divochům, co ještě nepřestali jíst své babičky."

Sir Osbert se posadil za psací stůl a oťel si obličej kapesníkem.

"Jenže celá ta věc má jeden háček," pokračoval, když se zas trochu uklidnil. "Chystali jsme se právě, že dáme těm lidem vlastní vládu, ale pánové ve velení armády se náhle rozhodli, že Zenkali má vojenský význam. Nejspíš nechtějí pustit do Indického oceánu Rusy nebo co. Je to po čertech směšný nápad, protože ten ostrůvek je jen taková tečna na mapě. Každopádně se kolem toho strhl pořádný poprask. Chtějí tam zbudovat letiště a pak odpálit díru do útesu, aby se dostali do zátoky s torpédoborcem. To ale znamená, že musejí zaplavit některá údolí a postavit systém hydroelektráren. snažili se získat pro tenhle účel Albadru, ale zabránily jim v tom hordy nějakých ztřeštěných milovníků zvířat. Svět se snad úplně zbláznil... Představ si, že britská armáda neprosadí svou jen proto, že někde žijí obrovské želvy! Uznej sám, co potom můžeme ještě čekat? Jestlipak by nám želvy pomohly tenkrát na Somme? Anebo snad při bitvě o Británii? Co by nám asi byly platné u Trafalgaru a jak by nás vytrhly, kdyby se za námi ploužily kdesi kolem Jutska? Věř mi, že lidé dneska vůbec nechápou, co je důležité a co ne."

"Tak co se tedy bude dít dál?" zeptal se Petr zaujatě.

"Probíhají už různá jednání, ale ten král je palice dubová, černoch jeden, a to ti tvrdím, že tomu je učí na Etonu," prohlásil sir Osbert který sám absolvoval Rugby. "Pěkně nás přitlačí ke zdi pamatuj na má slova. Dobře ví že nás má v hrsti kvůli hejnu zatracených plazů. Považ že britská vláda se nechá vydírat kvůli nějakým želvám!"

"A prospělo by to letiště Zenkali?" ptal se Petr.

"Samozřejmě že by mu prospělo. Je to přece přesně to, co ostrov potřebuje... aby tam přijela spousta námořníků a letců, pěkných srdečných chlapců, kteří by utráceli za suvenýry... a... a... prostě za všechny ty věci, za které utrácení námořníci a letci peníze. A pak nezapomínej na ty hydroelektrárny... ty by poskytly lidem zaměstnání. Celý projekt by ostrov nesmírně pozvedl, pamatuj na má slova, ať si ten blbec Oliphant říká co chce. Ale situace je povážlivá. Král nedal ještě svůj souhlas. A jsou v tom zaangażováni moc důležité lidé. Třeba lord Hammer... přehradu a vůbec ostatní stavby má mít zadánu firma Hammersteinové a Gallop... musí to jít ovšem ještě do konkursu, ale to už je vlastně jen formalita. Každopádně je situace, jak říkám, nesmírně povážlivá, a byl bych moc nerad, kdybys tam rádně nezastával naše zájmy, rozumíš?"

"Ano, strýčku," odpověděl Petr poslušně.

"Chtěl bych po tobě čistě jen, aby ses dobře díval a poslouchal a dal mi vědět, kdyby se dělo něco, oč nemůžeme stát, chápeš? Když člověk jedná s bandou divochů, není prostě nad opatrnost."

A tak se teď Petr plavil po rozbourěných vlnách k ostrovu Zenkali a sklíčeně uvažoval, jestli ho asi truchlíci kapitán Pappas pohrbí na moři. Když už neměl v žaludku nic, co by mohl zvrátit, upadl do neklidného spánku.

Ráno se probudil a zjistil, že bouře se mezitím utišila a loď si vesele pluje po azurovém moři hladkém jako zrcadlo. Obloha byla pomněnkově modrá, z jiskřivého moře vyskakovala hejna létajících ryb a prolétala vzduchem před přídílí, a nad zádi zase nehnutě viseli dva albatrosi, ale přitom se bez nejmenší námahy pohybovali spolu s lodí, jako by byli připoutáni k zádi neviditelnými lanky. Petrovi už bylo mnohem lépe a počasí mu zvedlo náladu, takže se vydal do maličkého lodního salónku poohlédnout se po nějaké snídani. Tam už vysedával kapitán Pappas a horlivě pořádal obrovskou a neobyčejně tučnou porci slaniny, vajec, vuitů, fazolí a osmaženého chleba.

"Dobré jitro, dobré jitro," bodře zvolal kapitán plnými ústy. "Tak jste se dobře vyspal?"

"Ano, děkuji," zalhal Petr a se zachvěním odvrátil oči od kapitánova talíře.

"Príma, prímisíma," pochvaloval si kapitán, "a teď si dáte dobrou snídani, co? Co takhle kopec špeku a vajíčka? Mám na lodi zatraceně dobrého kuchaře, ten uvaří, nač si kdo vzpomene."

"Děkuji, ale nejsem na vydatné snídani zvyklý," tvrdil spěšně Petr. "Jestli je to možné, dal bych si jen trochu kávy a topinku."

Kapitán hromovým hlasem cosi rozkázal a kuchař se přihnál s kávou a topinkou. Kapitán se začal štourat rozštípnutou zápalkou ve svém stokarátovém chrupu a otcovsky se zadíval na Petra.

"Tak vy jste ještě nikdy nebyl na Zenkali?" zeptal se po chvíli.

"Ne, ještě ne. Ale slyšel jsem, že je to nádherný ostrov."

"To je, ostrov jako luska, hotová krása. Skorem jak u Řecka. Ale takový, jako jsou řecké ostrovy, přece jen ne... je tam plno negrů, chápete? Ne snad že bych proti nim něco měl, ale jsou strašně primitivní. Vůbec ne tak civilizovaní jako Řekové, chápete?"

"Ano," přisvědčil Petr a napadlo ho, jak se asi obyvatelům Zenkali zamlouvá, když jim někdo v předvečer jejich autonomie říká negři. "Pokud vím, mají brzy dostat vlastní vládu?"

"Vlastní vládu?... ůVlastní vládu?" zahřímá kapitán Pappas. "To žádná vláda Zenkalců nebude. Kdepak, pane Foxtrot, tam povádnout jen Králík."

"Králík? Jaký Králík?" zeptal se Petr, který se už ani nepokoušel přimět kapitána, aby si zapamatoval jeho jméno.

"Králík je přece jejich král," vysvětloval kapitán, užaslý nad Petrovou nevědomostí.

"A vy mu říkáte Králík? Není to trochu, abych tak řekl... lése-majesté?"

"Cože?" zeptal se kapitán. Zřejmě ten obrat ještě jaktěživ neslyšel.

"Jestli to vůči němu není poněkud nezdvořilé, když se mu říká Králík?"

"Nic nezdvořilého na tom není. On si tak říká sám. Je to taková... jak vy to říkáte... podezdívka?"

"Přezdívka?"

"Tak třeba přezdívka," souhlasil kapitán pochybovačně. "Ale všichni mu říkají Králík. Víte, pane Foxtrot," vykládal kapitán dál, "na Zenkali jsou dva kmény, Fanguové a Ginkové, chápete? Fanguové jsou větší kmen... asi tak padesát tisíc lidí. A Králík je král za Fanguy, chápete? Ginkové kmen moc maličký... tak pět, šest tisíc lidí. Maj za náčelníka Govsu Manalovobu. Fanguové nemají rádi Ginky a Ginkové si nepotrpějí na Fanguy. Až dostane Zenkali vlastní vládu, povládně Králík, rozumíte? Králík je moc a moc chytrý. Chce vládnout všem lidem spravedlivě, jako Abraham Lincoln, chápete?"

"Copak tam nemají parlament... jistě zákonodárné shromáždění, ve kterém by byli všichni zastoupeni?" ptal se Petr.

"Ale jo, mají parlament, ale parlament udělá, co mu nařídí Králík."

"To se mi zdá velmi nedemokratické."

Kapitán se rozzářil jako maják z ryzího zlata. "Na Zenkali máme demokracii pro jednoho, a to je Králík."

"Víte něco o tom letišti?" zeptal se Petr obezřetně.

"Jasně že vím. Je to podfuk jak hrom," odpověděl kapitán Pappas a do hlasu se mu vkradl nepatrný náznak řecké závistivosti. "Podfuk toho černého parchanta Loojy. To je ministr rozvoje. Největší gauner na Zenkali. Looju nikdo nemá rád. Všichni ho nenávidí, protože on je moc mazaný. I jeho matka ho nenávidí, protože okradl i ji."

"Ale jak to, že je ministrem rozvoje, když je to takový gauner?"

"To nevím. Ministra z něho udělal Králík."

"A v čem je vlastně ten podfuk?" dotazoval se Petr.

"Když se má stavět letiště, tak bude zapotřebí víc elektřiny. Zatím má Zenkali jeden malej generátor, a ten stačí tak pro město. Jenže on má pořád poruchu, chápete? No, a když bude zapotřebí víc elektřiny, musí se vystavět přehrada na Matakamě - to je sopka. A ta hráz se bude stavět v údolí, jasný? A kterému parchantovi myslíte, že to údolí patří? Loojovi."

"Ale jestli mu patří údolí, kde se má stavět přehrada, není to přece ještě podvod," namítl zaraženě Petr.

"Jenže ono mu celý léta nepatřilo," řekl kapitán. "Koupil ho, až když se začlo mluvit o tom letišti. Dostal ho za babku, protože o to údolí nikdo nestál. A teď když je údolí potřeba, prodá ho Looja úřadům za balík peněz. A to je u mě od ministra rozvoje švindl jako hrom."

"Ano, už vám rozumím," řekl zamyšleně Petr.

"A teď švindl číslo dvě," řekl kapitán Pappas, přivřel jedno oko a pozvedl tlustý prst. "Když chtějí stavět přehradu, musejí požádat spoustu firem, aby jim vyhodily ceny, rozumíte?"

"Myslíte tím snad, že je na to vyhlášený konkurs?"

"Asi tak něco. A úřady si pak vyberou nejlacnější firmu, ne? Jenomže Looja tu práci už jedny firmě slíbil. A teď bude dělat, jako že se obrátil na všechny ty firmy, a řekne, že tahle je nejlevnější. Jenomže ona není. To já dobře vím. Mám v Djakartě známý, a ty mi všechno donesu. Looja dostane od té velky anglický společnosti spoustu peněz. A

tak mu zaplatěj za to údolí a ještě za přehradu. Podle mě je to mizera zatracená a podfukář."

Kapitán se opřel dozadu v židli, chmurně se zadíval na Petra a dost neúspěšně se pokoušel tvářit, jako by ho samého jaktěživ nenapadlo, aby se o takový podvod pokusil, natož aby se ho dopustil.

"Tak proč to tom někdo neřekne králi, když tu jsou důkazy?" zeptal se Petr. "Ten člověk je koneckonců ministr rozvoje, a jestli je tohle všechno pravda, rozvíjí leda vlastní bankovní konto."

"Cha cha," řekl pohrdavě kapitán a mrzutě se šťoural v zubech. "Říkat něco takového Králíkovi nemá žádnou cenu. Třeba zas dostává peníze od Loojy."

"A prospěje vůbec letiště Zenkali?" ptal se Petr.

"Prospěje mně," prohlásil kapitán. "Já vozím cement, cihly, všechno možný na stavbu, vozím konzervy k jídlu a všelijaký hrací automaty pro námořníky. Kupuju je lacino v Djakartě, vždycky po padesáti skříňkách. A prodávám je Carmeniným kuřátkům."

"Jakým Carmeniným kuřátkům?" podivil se Petr. "Co to proboha je?"

"Bar, jak říkáte u vás v Anglii... nebo hospoda? Je to v zenkalském přístavu. Choděj tam všichni námořníci, trochu se napít a užít si s hezkejma holkama, rozumíte?"

Petr přisvědčil, že rozumí.

"A když Zenkali dostane letiště, přijede britský loďstvo a letectvo, a ke Carmeniným kuřátkům začne chodit spousta námořníků a letců, poslechnou si ty moje hrací skříňky, vypijou spousty piva, co navozím z Djakarty, užijou si se spoustou děvčat, a já zas přivezu doktorovi penicilín. Letiště je pro mý obchody moc dobrý, chápete?"

Petr přiznal, že zatím neměl ani tušení, co všechno může způsobit jedno nevelké letiště.

"A teď už jdu na můstek," řekl kapitán, protáhl se a zív. "Ještě se spolu napijem, vidíte? Že by před obědem?"

"Děkuji," řekl Petr. "Bude mi potěšením."

Když kapitán odešel, vystoupil Petr po schůdkách na palubu, objevil tam polorozpadlé lehátko a natáhl se na slunci. Pustil se do knihy, kterou si obstaral těsně před odjezdem z Anglie. Vyšla soukromým nákladem v Singapuru na jemném rýžovém papíru a jmenovala se "Zenkali - útržkovitý průvodce pro náhodného návštěvníka." Autor skryl svoje jméno pod pseudonymem Kozoroh. Petr brzy pochopil, proč se spisovatel takhle pojistil. Pokud očekával, že se mu dostal do ruky obyčejný průvodce, rozptýlila jeho obavy hned první věta úvodu.

"Zenkali je jeden z nejrozkošnějších, nejpraštnějších, nejúdernějších, nejhlupejších a nejsladších ostrovů, které jsem měl to štěstí navštívit," užíval si Kozoroh. "Celý život cestuji po praštných ostrovech a musím se přiznat, že ještě nikdy jsem nepoznal místo, kde by se na tak nepatrném prostoru mísilo tolik ingrediencí čirého bláznovství. Stačí snad, když prozradím, že sotva jsem přijel na Zenkali, čekal mne fantastický zážitek - zastihl jsem veškeré obyvatelstvo hlavního města shromážděné na největším náměstí. Zjistil jsem však, že ti lidé se tu nesešli z nějakého náboženského nebo politického důvodu, ale že jenom s upřímným zájmem pozorují skupinku hasičů nastrojených do skvostných uniforem s helmami, kteří se dost zmateně pokoušeli uhasit svůj hasičský vůz. Ten z jakéhosi zcela záhadného důvodu chytil a vyšlehovaly z něj prudké plameny. Od té doby žiji na Zenkali přes dvacet let, a i když tu už nikdy nedošlo k tak velkolepé události, jako byl onen požár hasičského vozu, poskytl mi ostrov nesčetné překvapivé poznatky o lidské povaze a byl jsem svědkem mnoha událostí, které věru stojí za zamyšlení." užíval si Kozoroh.

Takový úvod je příslibem dost originálního průvodce, pomyslel si Petr.

"Ostrov Zenkali leží na obratníku Kozoroha, přičně k naprosto falešné hraniční čáře mezi Indickým a Tichým oceánem, v zeměpisné délce 77° a šířce 20°. Naštěstí se nalézá mimo oblast, kam zasahují cyklóny a hurikány, takže v porovnání s jinými ostrovy v těchto vodách si žije celkem poklidně. Zhruba řečeno má dvojí roční období - horké a velmi horké. Tato období se často prolínají podle toho, jak silně vanou pasáty, ale obvykle bývá horko od ledna do června a velmi horko v ostatních měsících. Ostrov je sto mil dlouhý a ve svém nejširším bodě pětadvacet mil široký. Má dva položené písmene C a jeho hrbolaté topografii dominují dvě dávno vyhaslé sopky - Timbalu a Matakama. Matakama je větší a má ve svém kuželi poměrně velké kráterové jezírko. Vzhledem k obecné sexuální vyhladovělosti všech mořeplavců na počátku objevitelských cest inspirovaly ty dva nápadné vrcholy arabské námořníky (kteří objevili ostrov v roce 1224, aby jej nazvali 'Ostrov hurisčiných řader'. Portugalci, kteří sem přibyli po nich (v roce 1464), byli již méně poetičtí a pojmenovali jej 'Ostrovem dvou prsů'. Holanďané, kteří se na ostrově usadili v roce 1670, neprojevili přílišnou obrazotvornost a pojmenovali jej 'Hausfrau Klinge'. Z tohoto názvu je ovšem patrné, že i oni si povšimli biologického utváření kraje. Když se Holanďané v roce 1700 z ostrova stáhli, usadili se tu Francouzi, kteří zřejmě zjistili, že na dosavadním mamálním názvosloví již nemohou nic zlepšit, a nazvali ostrov prostě 'Isle de Poitrine'. Nakonec převzali ostrov od Francouzů Britové (v roce 1818) a přejmenovali jej na 'Pohostinný ostrov', čímž se pojmenování vrátilo k původnímu názvu, který dali ostrovu jeho první majitelé, Zenkalci, a který prostě znamená 'Přijemný ostrov'. A příjemné Zenkali nesporně je." užíval si Kozoroh.

Dále se autor sarkasticky a velmi výstižně rozepsal o různých okupacích ostrova.

"Cizinci, kteří v postupných vlnách okupovali ostrov, po sobě nezanechali praktický nic, co by bylo domorodým obyvatelům sebemeně k užítku. Arabové tu zavedli ruční počítadla, což by pro ostrovany, kteří nedovedli číst a psát a počítat dál než do pěti, dar pochybné hodnoty. Portugalci tu zanechali dvě pobřežní pevnosti, které se rychle rozpadly, a metodu, jak dělat z místních švestek víno (dnes zvané Zenkalský nektar). Toto víno není téměř k pití, a jestliže mu někdo holduje v přílišném množství, má prý ničivý vliv na zrak i sexuální schopnosti. Po Francouzích tu zbyly přístavy, které jsou docela pevné a užitečné, a spousta receptů inspirovaných místní zvířenou; bohužel však Francouzi, ještě než odešli, stačili svým hodováním většinu té zvířeny vyhubit. Holanďané po sobě zůstavili výstavné solidní budovy, které dnes slouží jako guvernerský palác, královský palác, administrativní správa a parlament. Po ostrově je také roztroušeno několik velmi pěkných domů, které postavili holanďští plantážníci. Ty jsou ovšem co platné leda evropským obyvatelům, protože Zenkalci mnohem raději bydlí (tak jako už po staletí) ve svých znamenitých

domcích se střechami z palmového listí (které připomínají dlouhé domy z Bornea) anebo ve velmi hezkých dřevěných domech pečlivě stavěných z amelového dřeva. Můžeme se jen obávat, že až jednou konečně odejdou Britové, zanechají za sebou jako obvykle naprostý zmatek, až fanatickou úctu ke kriketu a hlavně odhodlání vždy slavit královniny narozeniny a zapalovat ohně za Guy Fawkese, protože domorodci takové zvyky nemají a v minulosti si užili plno nevinné zábavy, když pozorovali, s jakou vážností holdují jejich vládci těm dvěma záhadným státkům."ů

Petr zauvažoval, a ne poprvé v životě, proč Evropané nenechají nikoho na pokoji, proč vlastně jsou tak přesvědčeni, že ostatní rasy se musejí chovat přesně jako oni. Proč ze všech svých ponurých a nepochopitelných oslav vnutili nešťastným Zenkalcům právě pálení figurín na památku Guy Fawkese? Napadlo ho, že všechno ostatní počínání, které by snad mohlo vést k prostopášnostem, už dávno potlačili misionáři. Ani se neodvažoval doufat, že se v historii ostrova žádní misionáři nevyskytnou. Nalistoval si kapitolu nazvanou Náboženství a zjistil, že pokud jde o misionáře, je autor průvodce úplně stejného názoru jako on a rozhodně si myslí, že by se v cizích krajích neměli nechat jen tak volně pobíhat.

ů"Vždycky bývalo nešťastným osudem takzvaného pohana, že byl utlačován a zastršován náboženským přesvědčením těch, kdo dobyli jeho území. V případě Zenkali měly okupační síly naštěstí dost co dělat, jak vedly jednu válku za druhou anebo vykořisťovaly bohatství ostrova, takže už jim nezbylo moc času, aby si lámaly hlavu nesmrtelnými dušemi zdejších obyvatel. Arabové si zřejmě mysleli, že Zenkalci by mohli být Mohamedovi spíš tíživým závazkem než přínosem, a tak se o nich ani nedá říct, že by tu po sobě zanechali nějaké dalekosáhlé stopy, snad až na to, že když odjížděli, odvezli s sebou dost pěkných chlapců a dívek. Portugalci tu zbudovali několik kostelů. Holanďané vystavěli ještě víc kostelů, ale domorodce do nich nepustili. Zenkalcům to zřejmě výtečně vyhovovalo. V té době uctíval menší z kmenů, Ginkové, Rybiho boha Tambaku, zosobňovaného delfinem. Delfin je ovšem savec, ale v jiných náboženstvích se už konaly i horší přehmaty. Kmen Fanguů uctíval před příchodem Francouzů zdejšího velmi zvláštního ptáka, kterému říkali Tio-Namala a kterého později Francouzi pikřtili l'Oiseau Moquerie, volně přeloženo jako pták posměvák. Francouzi coby katolíci byli ovšem značně netolerantní k víře jiných a navíc brzy zjistili, že pták posměvák je výjimečně chutný, takže než byli přemoženi Brity a museli se ostrova vzdát, snřdli přes všechny protesty Fanguů tolik ptáků posměváků, až je téměř vyhubili. A tak se stalo, že se kmen Fanguů musel na nějaký čas vzdát všech náboženských obřadů. Britové toto všechno změnili. Když evropské národy osídli malé ostrovy, přivezou si s sebou své vlastní škůdce, psy, kočky, kozy, vepře a tak dále, kteří sužují a vyvraždí místní zvířenu, zatímco misionáři čile pronásledují místní obyvatelstvo. V tomto případě se však ukázalo, že pokud jde o Fanguy, jsou misionáři, smřím-li se tak vyjádřit, přímo darem z nebes. Od té doby, co Fanguové přišli o ptáka posměvák, Ginkové se k nim chovali značně nepřijemně (jak jen se dokáže chovat taková menšina) a vychloubovali se, že jediní na ostrově mají skutečného boha. Samozřejmě že takové neomalené vychloubování vedlo k řadě nepřijemných incidentů a ne jeden hrdina z kmene Ginků i Fanguů skončil aromaticky okořeněn na jídelním stole svých nepřátel. Příchod misionářů však umožnil Fanguům přijmout křesťanství a tak dokázat, oč jsou lepší než Ginkové. V době, kdy toto píši, se kmen Fanguů zhruba rozpadá na katolíky a anglikány a pár odvážlivců, kteří vstoupili do podivné americké náboženské sekty zvané Církev Druhého příchodu Kristova."ů

Ve chvíli, kdy Petr dočetl až sem, objevil se na palubě kapitán Pappas a za nřm dva členové zenkalské posádky. Jeden přinášel lehátko a druhý přenosný bar s bohatým výběrem nejrůznřjších nápojů.

"Ha, ha, pane Foxtrot," řekl kapitán a opatrně se spustil do lehátka. "Tak teď se pěkně před obědem napijem, co? Zrovna jako na ůQueen Elizabethů, vidřte? Copak pijete? Mám všechno, tak se nestydřte."

"Ehmm... mnohokrát děkuji," řekl Petr. "Ale je na mě kapánek brzy... prosřm vás, jenom trochu slabě brandy a sody, když budete tak laskav... ne! ne! pane kapitáne! Proboha, říkal jsem přece trochu slabě brandy."

"Brandy skvělá věc pro žaludek," prohlásil kapitán, podal Petrovi sklenici, ve které bylo tak na pět prstů brandy a nádavkem k tomu jedna řajová lžička sodovky. "Brandy na žaludek, whisky na plíce, ouzo na myšleni a šampaňské na svádění."

"Na co že je šampaňské?" zeptal se Petr zmateně.

"Přece na svádění," opakoval kapitán a trochu se zamračil. "Vřte přece - na svádění krásnejch mladejch děvřat. Ůplně jako v knihách - pijete jim šampaňské z cecičků."

"Nechtěl jste snad říct střevičků?"

"Tak třeba střevičků," ustoupil kapitán, nalil si dávku ouza, jaká by snad dokázala vyrazit z člověka duši, a přřidal si do ní jen malou trošku vody, aby zprůsvitněla. "Tak se napijem na vás a na tu vaši novou práci."

Mlčky popřijeli a Petr přemřtal, jestli může člověk po osmařtyřiceti hodinách holdování alkoholu dostat cirhózu jater.

"Myslřm, že vám se Zenkali bude líbit," uvažoval kapitán dále a opřel se v rozvrzaném lehátku. "Je to moc pěkněj ostrov... přřijemný podnebí... hodný lidi. Chytáte řád ryby? Na Zenkali je ryb spousta, dají se tam chytit řzaloci, barakudy i meřouni. A chodřte řád lovit? Tam je spousta divokejch jelenů, divokejch koz a vepřů. Mřžete si rybařit a lovit, co trdlo řací."

"A jakě jsou ty sopky?" ptal se Petr. "Stojř za zlezení?"

"Zlezení?" opakoval kapitán a zatvřřil se nechápavě. "Za jaký zlezení?"

"Vřte, jestli stojř za to se na ně vyšplhat... horolezectvř patří totiř k mřm koničkům. Vřtřinou trávřm dovolenou tím, že lezu po horách ve Skotsku a Walesu. Takže mě zajřmalo, jestli stojř ty sopky za zlezení."

"Tady nikdo po sopkách neleze. Dá to moc práce," řekl kapitán, zřejmě naprosto zdřšený ůř jen tím pomyšlenřm. "Moc se při tom ůřřtřte. Ne, ne, jenom si chytřte ryby a chodřte lovit, jak jsem vám řadil. Najdřte si hodný zenkalský děvře a to vám ůvarř všechno, co chytřte a nalovřte."

"Kdyř jř ale nevřm, jestli bych stál o hodně zenkalské děvře."

"Že byste nestál o takovou milou domorodou dívku? Ta by vám přece uvařila, vyprala a uklidila, ne? A pak jí naděláte spoustu dětí," rozkládal kapitán, otcovsky se na Petra usmíval a nejspíš si ho už představoval, jak sedí uprostřed hejna pišticích malých míšenečků. "Znám spousty hodnejch zenkalskejch děvčat... některý jsou moc hezký... a některý dokonce panny. Jestli chcete, seženu vám pěknou zenkalskou dívku z dobrý rodiny... slušné děvče, žádnou takovou, no rozumíte, přece? Hlavně co by měla velký prsa, aby mohla dobře kojít, ne?"

"Mnohokrát děkuji," řekl Petr, poněkud ofřesen tak laskavou nabídkou. "Uvidíme. Vždyť jsem tam ještě ani nedošel. Člověk se nesmí unáhlit."

"Však já se o vás postarám, nebojte se," slibovat kapitán s neotřesitelnou sebedůvěrou. "Já seženu na Zenkali všechno. Známa na Zenkali kdekoho a každý tam zná mě. Zařídím, co jenom budete chtít."

Hřejivé slunce a teplý vzduch začaly Petra uspávat a odlesk vln mu oslňoval oči. Petr se pohodlně natáhl v lehátku, oddal se úplné blaženosti a se zavřenýma očima naslouchal svému novému příteli. Kapitánův hlas zněl přímo konejšivě, stoupal a klesal jako hluboké tóny violoncella. V objetí slunce a zpitý brandy Petr sladce usnul. Probudil se s leknutím asi po dvaceti minutách a zjistil, že kapitán si pořád hlučně vede svou.

"... a tk jsem mu řekl, poslouchej, ty parchante, mně nikdo gaunerů nadávat nebude, rozumíš? A tak jsem ho popad a hodil do moře... musel plavat půl míle ke břehu," řekl s nemalým uspokojením kapitán. "Ale zrovna tam nebyli žraloci, tak to uplavat."

"Škoda," poznamenal Petr, aby také trochu přispěl k rozhovoru.

"Mně nikdo gaunerů nadávat nebude," prohlásil znovu kapitán. "Pojďte... půjdem a vezmem si něco k obědu."

Po bohatýrském obědě, při kterém kapitán znovu vynášel do nebes přednosti zenkalských dívek a vyprávěl děsuplné historky, co všechno udělal nejrůznějším lidem na Zenkali, kteří se odvážili mu uškodit, se Petr odvrátil do kajuty. Bylo v ní vedro k padnutí, ale jedině tady mohl na chvíli uniknout před kapitánem. Jako už mnozí před ním začínal zjišťovat, že řecké přátelství a pohostinnost dovedou být nad lidské síly. A tak se snažil nedbat horka v kajutě, vrhl se na svou uzounkou palandu, pokoušel se usnout a utěšoval se přitom, že je na tom pořád ještě líp, než kdyby celé odpoledne popíjel víno a hrál žolíky, což měl určitě za lubem kapitán.

Za několik hodin se Petr víc mrtvý než živý probudil z těžkého spánku. Oblékl se a roztřeseně vyšel na palubu, kde sklesl do lehátka, chvíli se díval na západ slunce a snažil se trochu uspořádat své myšlenky.

Západní obloha byla oranžová, protkaná žilkami červeně, a na hladině indigově modrého moře se v místech zčeřených večerním vánkem zachvívaly žluté, zelené a nachové skvrnky. K obzoru se právě přiblížilo doutnající slunce, podobné meruňkovému plodu. V dálce se z vody vymršťovalo několik delfinů a v tříšti pěny dopadalo na poklidné moře jako na záda celého stáda nablýskaných černých houpacích koníků. Oba albatrosové byli stále ještě připoutáni k zádi a bez jediného pohnutí křidel pluli vzduchem na palubu vyšel Zenkalec, kterému Petr pořád ještě v duchu říkal Andromeda Tři, vesele a dobromysleně se usmál a přisunul k Petrovi přenosný bar. Zřejmě byl na téhle lodi prvním důstojníkem, loďmistrem, kormidelníkem i barmanem. Petr si nalil trošičku brandy, přidal k ní sodu a led a znovu se opřel, pomalu upíjel a pozoroval měnící se barvy na obloze, které přecházely jedna ve druhou, jako když se olej rozlévá po sluncem ozářené kaluži, a lesklá svalnatá záda delfinů, dovádějících teď už tak blízko lodi, že jasně slyšel jejich funění, když rozráželi hladinu. Po chvíli otevřel nedávnou koupenešou průvodce, aby se podíval, jestli tam náhodou nenajde ještě nějaké informace o těchto půvabných krásných zvířatech. Vyhledal si kapitulu, která se zabývala přírodou.

Ů "Před příchodem Arabů," Ů sděloval průvodce, Ů "spolu žily oba kmeny na Zenkali jakžtakž v míru. Bylo to hlavně proto, že ostrov měl neobyčejné bohatství zvěře, takže nikdo netrpěl nedostatkem potravy. V porovnání s dneškem byly kmeny poměrně málo početné, a zatímco jeden se usadil na východě ostrova, žil si druhý docela spokojeně na západě. Mezi nimi ležela jakási země nikoho, kde zvířata nikdo nepronásledoval, takže se jim celkem výtečně dařilo. Žilo tam tehdy například veliké množství želv obrovských, jejichž počet zřejmě dosahoval desetitisíců. Vynikající a mimořádně všímavý francouzský přírodovědec Le Comte d'Armaudeau uvádí, že člověk mohl 'na zádech těch obrovských želv ujet téměř celou námořní míli, a ani se přitom nedotknout nohou země'. Že nijak nepřeháněl, vyplývá i ze záznamů lodí, které v těch dávných dobách přistávaly na Zenkali, aby tu načerpaly zásoby vody, nalovily si zvěř a nalodily i želvy obrovské jako živoucí zásobu potravin, asi tak, jako si dnešní lodě s sebou vozí plechovky šunky. A tak se stalo, že od prosince 1759 do prosince 1761 odvezly lodě 21 600 želv. Při tak nerozvážném drancování není pak ani divu, že asi v polovině francouzského osídlení tento pozoruhodný plaz na ostrově úplně vyhynul.

Jakmile začali na ostrov přijíždět Arabové a Evropané, nevyhnutelně mizely i ostatní pozoruhodné místní druhy živočichů (většinou naprosto neškodné, žijící na zemi a bezbranné). Přistěhovalci je vyvražďovali pro potravu i zábavu, pronásledovala je a zabíjela zvířata, která si s sebou přivezli - psi, vepř a tak dále - a navíc trpěli i změnou prostředí, když tu byl zničen prales, aby ustoupil plantážím cukrové třtiny, již se tu našťestí nedařilo. Na těchto plantážích se teď pěstuje strom amela, biologický základ celého ostrova (viz kapitola Hospodářství) a jediný strom, jemuž se podařilo přežít evropskou invazi s provázejícím jí nápojem dovezených bylin a stromů, vesměs škodlivých místnímu rostlinstvu.

A tak spolu s želvou obrovskou upadl v zapomnění i velký překrásný, na zemi žijící a za soumraku vycházející papoušek, větší než největší známý druh papouška ary, pět různých chřástalů, drobný nelétavý kormorán, příbuzný druhu z Galapág, a skupina deseti druhů pestře zbarvených a podivuhodně uzpůsobených ptáků medosavek, kteří připomínají novozélandské Huia. Z etnografického hlediska je nejtragičtější zánik ptáka posměváka, který, jak jsem se již zmínil, tvořil základ fanguuského náboženství. Fanguové věřili, že v tomto zvláštním ptákově přebývá ptačí bůh Tio-Namala, a proto pokládali jak ptáka samotného, tak jeho hnízdo a vejce za tabu. Za tabu je však nepokládali Francouzi, a pro Fanguy bylo věru skličující, když se museli dívat, jak jejich vládci ptáka posměváka loví a podávají k

jídla v nejrůznějších znamenitých úpravách, a hlavně jak je bůh Tio-Namala za takové počínání nedokáže po zásluze potrestat, což by se od spravedlivého boha čekalo. Když se však několikrát pokusili s Francouzi domluvit a dosáhli jen toho, že několik náčelníků bylo pro vzpurnost oběšeno, vzdali se Fanguové všech pokusů o vyjednávání, pták posměvák se brzy přiřadil k želvě obrovské coby živočich minulosti a Fanguové zůstali bez své útěchy.

Svým vzhledem byl pták posměvák pravděpodobně nejpodivuhodnějším opeřencem, jaký kdy na Zenkali existoval. Příbuzný, alespoň podle některých kapacit, solitérovi z Maskarénských ostrovů, byl to pták velký asi jako husa, stojící na dlouhých pevných nohách. Měl protáhlý, mírně zahnutý zobák, trochu jako zoborožec, a na hlavě velkou chocholku. Samička měla místo chocholky jen úzký proužek na čele. Křídla měl pták nepatrná a nepoužitelná k letu a povahou byl zřejmě mimořádně důvěřivý, a protože neuměl létat ani se nepokoušel utéct, stal se přirozeně pro Francouze ideální kořistí. Ve svých nejšťastnějších dobách byl patrně stejně početný jako želva obrovská, ale ostrovní zvířetě nebývá množství příliš platné. Fanguové mu říkali pták Tio-Namaly, což znamená pták boha Tiomaly. Francouzi jej nazvali Oiseau Moquerie, pták posměvák, protože jeho křik prý připomínal divoký posměšný smích. Dnes už z těch úchvatných ptáků zbývá jen jeden vycpaný v Paříži, další pár v Antverpách, asi pět vycpaných samečků v různých muzeích na světě, šest koster a hrstka kůstek. Velmi vkusně upraveného samce tohoto ptáka posměváka mají i v muzeu v Dzamandzaru.

Je podivuhodné, že v téže době, kdy vyhynul pták posměvák, zanikl i strom ombu. BYL to velice zvláštní strom, nesoucí v nepravidelných intervalech plody, které zřejmě tvořily podstatnou část ptákovy stravy. V době, kdy toto píše, existuje již jen jediný strom ombu, exemplář, který je přes tři sta let starý a stojí v botanické zahradě nedaleko Dzamandzaru. Přináší sice často plody, ale jejich semena nikdy nevzklíčí. Zdá se, že tento strom - bezpochyby nejvzácnější strom na světě - časem zahyne a nezanechá po sobě potomstvo." ů

Petr odložil knihu, a jak tak popíjel brandy, pozoroval západ slunce, teď zas zelený a nachová nad téměř černým mořem, a přemýšlel o stromu ombu. Slýchal o zvířatech, která vyhynula, a až docela donedávna se jako mnozí lidé domníval, že je to přirozený proces, asi jako zánik dinosaura, a že nemá vůbec co dělat s člověkem. Teď už věděl, že tomu tak není. Ale kupodivu ho nikdy nenapadlo, že stromy a ostatní rostlinstvo by mohl postihnout stejný osud jako zvířata. Poprvé to všechno viděl jako jeden celek - jestliže člověk zničí les, zničí současně i tvory, kteří žijí v tom lese a kolem něj a kteří jsou na tom lese závislí. Když zničí ty tvory, ničí zase les, který je v mnoha ohledech závislý na nich. Nalil si ještě jednou a četl dál.

ů"Z hlediska člověka je nesporně nejdůležitějším živočichem motýl amela. Tento podivuhodný příslušník čeledi dlouhozobek připomíná v mnoha ohledech evropskou dlouhozobku svízelovou. Je to velký hmyz s deseticentimetrovým rozpětím křídel a těžkým tělem. Stejně jako jeho evropský protějšek neuvěřitelně rychle létá a podobně jako kolibřík, po němž je pojmenován v angličtině, dovede létat pozpátku i dopředu. Při letu víří křídly tak rychle, že vypadají jako pouhá skvrna, což mu spolu s nepatrnými, peříčkám podobnými chloupky na tupém konci těla dodává na první pohled vzezření spíše ptáka než motýla. Nápadnou podobu s kolibříkem či medosavkou navíc ještě zdůrazňuje neúměrně dlouhý sosák (zcela natažen měří deset centimetrů, který až podivuhodně připomíná zahnutý zobák. Vrchní křídla jsou popelavě šedá, hustě posetá černými a zlatými skvrnkami. Spodní křídla jsou jasně nachová a mají silný černý okraj. Tento motýl je jediným hmyzem na Zenkali, který má natolik dlouhý sosák, aby pronikl do trubkovitě utvářeného květu stromu amela a tak ho opylil, takže má pro hospodářství ostrova prvořadý význam (viz kapitolu Hospodářství). Jakmile vyšla najevo souvislost mezi tímto hmyzem a stromem amela, byly na ostrově přísně zakázány všechny prostředky na hubení hmyzu. Tím se ovšem začalo skvěle dařit i ostatnímu hmyzímu světu a Zenkali se teď hemží nejrůznějšími druhy hmyzu, některými i dost škodlivými." ů

Petr poslechl autorovy výzvy a nalistoval si kapitolu Hospodářství - ne snad že by měl toto téma v obzvláštní lásce nebo mu sebemeně rozuměl, ale chtěl se toho o ostrovu co nejvíc dozvědět. Ke svému nadšení zjistil, že zenkalské hospodářství je natolik omezené a jednoduché, že i ekonom by měl co dělat, aby je zkomplikoval. Spočívalo výhradně na jediném stromu - na stromu amela.

ů"Vzhledem k tomu, co se událo s ostatním světem, může Zenkali pokládat za štěstí, že nemá žádné cenné nerosty ani naftu. Proto tu také není žádný průmysl, nepočítáme-li ovšem nevýznamné podniky lehkého průmyslu, kterých není mnoho a jsou celkem malé. O Zenkali by se dalo spíše říct, že je to ostrov s monokulturním hospodářstvím. V minulosti byla podniknuta řada pokusů učinit jej nezávislým a pěstovat tady cukrovou třtinu, banány, ananasy a tak dále. Všechny tyto pokusy však ztroskotaly. Pak vyšly najevo mimořádné vlastnosti stromu amela, a hned nato se celé hospodářství ostrova začalo opírat o tento jediný strom, a vlastně na něm doposud spočívá.

Zenkali má to štěstí, že leží mimo oblast cyklónů a uragánů, takže má velmi stálé podnebí. Proto se tu onomu důležitému stromu amela výtečně daří. Jak jsem se již zmínil, je to jediný jen zde se vyskytující strom, který přežil vpád Evropanů, a nikde jinde na světě se nenajde (dokonce tvrdošíjně odmítá růst kdekoli jinde na světě, protože mu chybí motýl amela, který by ho opylil). A tak má Zenkali naprostý monopol na tento pozoruhodný strom, který dnes předčí svým růstem a vynikajícími vlastnostmi i palmu. Strom sám je šest až sedm metrů vysoký a jeho kmen má asi třicet centimetrů v průměru. Kmen je rovný a hladký a jeho dřevo pěkné a tvrdé, příjemně medově žluté s překrásnou struktorou. Stejně jako túje odolává všem útokům hmyzu, dokonce i náporům všemocného termita. Má proto nesmírnou hodnotu ve stavebnictví a nábytkářství. Na strom tak hutného dřeva amela navíc neuvěřitelně rychle roste a dosahuje konečné výšky v pěti letech, i když podle zavedeného názoru poskytuje nejkvalitnější dřevo ve svém sedmém roce. Tím však přednosti tohoto stromu nekončí. Květy - protáhlé, temně červené a trubkovité, vyrůstající v hroznech - poskytují těžké, syté a jedinečné aroma (prý něco mezi růží a karafiátem), velmi žádané jako přísada při výrobě voňavek. Plody, podobné trochu jahodám, temně rudé a rostoucí samozřejmě také v hroznech, se drtí a jejich šťáva rafinuje, čímž se získává olej, uznávaný jako jeden z nejjemnějších a nejsnáze vyrobitelných. Používá se proto v různých průmyslových odvětvích, od výroby přesných nástrojů až po kosmetiku. A jako by to vše nestačilo, ukázalo

se před nedávnem, že srdcovitě utvářené, značně dužnaté listy poskytují po usušení a chemické přípravě aminafron, látku užívanou v široké škále léků. Takže nám tento jedinečný strom dává čtyři velmi důležité produkty, z nichž všechny přináší Zenkali velice značný zisk (de facto jediný zisk), a tak mu finančně zajišťují bezpečnou budoucnost, jaká obvykle podobným tropickým ostrůvkům chybí." ů

Hluboké funění na zřeřelé palubě, provázené ostrým závanem česneku, prozradilo Petrovi, že se blíží kapitán. Kapitán Pappas sklesl do lehátka a nalil si notnou dávku brandy.

"Dneska máme speciální večeři, pane Foxtrot," oznámil s nemalým zadostiučiněním. "Dáme si řeckou večeři, co vy na to? Oslavíme poslední večer před Zenkali. Popijem a pak si zatancujem."

"Cože, my budeme tenčit?" zvolal dost poděšeně Petr a v duchu si už představoval, jak vytáčí v medvědovitém objetí kapitána Pappase po palubě valčík.

"Zatancujem si," opakoval kapitán Pappas pevně. "Řeckej tanec, jo? Naučím vás řeckej tanec... nejlepší tanec na světě."

"Děkuji vám," řekl Petr a smířil se s myšlenkou, že ho čeká alkoholický a atletický večer.

Nebyl ani v nejmenším zklamán. Musel uznat, že večeře je vynikající, ale byla přímo mamutích rozměrů a podávalo se k ní zřejmě nekonečné množství bílého i červeného vína, podle toho, jaká lahůdka právě přicházela na stůl. Nakonec povstali tři mladí Zenkalci a pustili se do velmi věrohodného řeckého tance, provázeni tóny buzuki, na které hrál s náramnou vervou a cituplností kapitán Pappas. Bylo až k neuvěření, že ty buřtovité prsty dokáží vyloudit z nástroje tak líbezné melodie. A najednou si Petr, zmámený dobrým vínem i tou družností kolem, nejasně uvědomil, že drží kolem bronzových zpocených krků ty usmívající se Zenkalce, poskakuje nepřiliš jistými kroky sem a tam po palubě, a k tomu jim úpí a chvěje se buzuki a daleko přes měsícem ozářené moře se nese hluboký kapitánův bas. Nakonec si Petr svatosvatě přísahal věčné přátelství se všemi těmi Zenkalci i s kapitánem Pappasem a za zpěvu nejchlipnějších písniček, které znal, odvrátil se na lože. Jak se tak svlékal a vylézal na palandu, rozpomněl se najednou na strom ombu a přišlo mu hrozně líto, že on se tady tak vesele baví, a chudinka strom, jediný svého druhu, který přežil, nemá vůbec žádné sobě rovného kamaráda.

"Ani si nemá s kým zazpívat," uvažoval Petr lítostivě, "nebo s kým zatancovat. Takový krutý osud!"

Svlékl se, hodil si šaty na podlahu a nahý spadl pozpátku na palandu.

"Nic si z toho nedělej, můj drahý starý stromečku," mumlal, jak usínal. "Jede za tebou Petr Foxglove z Anglie, a ten tě zachrání." V té chvíli samozřejmě neměl ani tušení, že to, co říká, není tak docela nesmysl.

KAPITOLA II PETR POZNÁVÁ ZENKALI

Petr se k svému úžasu probudil v pět ráno a nepocíťoval nejmenší příznaky kocoviny. Byl přesvědčen, že Zenkali je už na dohled, a tak se umyl, oblékl a vyběhl na lodní příď. Vzduch byl ještě nehybný a svěží, moře sytě modré a hladké jak opál, s malými hejny mořských ptáků, kteří nad ním přeletovali sem a tam. Obloha byla jemně modrá s oranžovými šmouhami, kde vycházelo slunce. Mírně po pravoboku a pořád ještě pár mil vzdáleno leželo Zenkali. Docela zřetelně už bylo znát jeho půlměsícovitý tvar se stejně utvářenými sopkami na obou koncích. Ve světle časného rána vypadal celý ostrov jakoby temně zelený s nachovými a černými stíny sopek a hor. V místech, kde se příboj lámal o částečně ponořené korálové útes, byl ostrov vrouben lemem bílé vodní tříště, a obě sopky měly veselou ranní čepičku z mračen. Petr uchváceně přihlížel, jak vycházející slunce proměňuje barvy ostrova do pevnějších a zářivějších tónů a mořská hladina se čeří do miliónů stříbrných záblesků, jako kdyby tam všude vyskakovaly nad hladinu ryby.

Na můstku se objevil kapitán Pappas, zíval na celé kolo a škrábal se pod rozepnutou košili. Hrud' a břicho měl zarostlé medvědovitým kožichem hustých černých chlupů a na hlavě mu trčely rozcuchané vlasy.

"Dobrýtro," zaburácel dolů na Petra. "Tak jak se pociťujete?"

"Výborně," odpověděl Petr. "Jakživ mi nebylo líp."

"Takový řecký zatancování moc dobrá věc," prohlásil kapitán, jako by prozrazoval Petrovi nějakou skvělou léčebnou metodu. "Moc dobrá pro tělo. Tak vy už viděl Zenkali, co? Krásnej ostrov, vidíte? Za dvě - možná za tři hodiny my doplujeme do přístavu."

"Za tři hodiny?" podivil se Petr. "Ale vždyť se to zdá úplně blízko."

"Kdepak, Zenkali ne blízko. Je o moc větší, když k němu přijedete," řekl kapitán. "Jestlipak by rád snídal, pane Foxtrot? Že máte hlad, co?"

Petr si najednou uvědomil, že má hlad jako vlk.

"S chutí bych se nasnídal," zvolal na kapitána. "Mám hlad, že bych snad snědl vola i s kopyty."

"Nevím, jestli tohleto máme," řekl kapitán a mrzutě se zamračil při pomýšlení, že by se snad na jeho lodi čehokoliv nedostávalo. "Asi se radši zeptejte kuchaře, jo?"

Za hodinu si Petr sbalil věci a znovu si stoupl na příď, aby se podíval, jak budou proplovat útesem, což byl pro člověka, který zhola nic nevěděl o mořeplaveckém umění, zážitek vzrušující, děsivý i zábavný. Ostrov se teď před nimi vynořil v celé své velikosti, ozářen slunečním světlem, které rozjasňovalo všechno chvějivé listí pokrývající zemi od pobřeží až po vrcholky hor. Skvěly se tu nejrůznější odstíny zelené, zlaté, nachové, růžové, modré a žluté, v pestré tapisérii, jakou dokáží vytvořit jediné tropy. Podél pobřeží svítily bíle jako sloní kly půlměsícovité pláže a voda za útesem byla bledounce, téměř průzračně modrá, takže jí jasně prosvítala celá ta mořská scenérie korálových útvarů pod hladinou. Útes byl šest až patnáct metrů široký a ležel přibližně půl metru pod mořskou hladinou. Moře prudce naráželo do toho obrovského stupně, a jak se valilo přes hřeben korálu, který byl ostrý jako břitva, tříštilo se do syčící rozpouštějící se pěny. ůAndromeda IIIů se kolébala po tom obrovském lánu vzduťého moře, pohupována ze strany na stranu dlouhými hladkými vlnami, a vesele si to plula souběžně se zpěným vířícím útesem, pořád však asi na

pětadvacet metrů vzdálena od míst hrozících jistým ztroskotáním. Ať měl snad kapitán Pappas jaké chtěl chyby, zenkalský útes znal dokonale. Vedl svou loď při jeho kraji, až doplula k mezeře v protáhlém zvlněném koberci vodní tříště. Byla to mezera jen asi pětaticet metrů široká a obrovské vlny se jí valily se strašidelným řevem a pak se za útesem rozpadaly do zčeřené pěny a roztržitých vlnek. Kapitán Pappas ostře otočil ůAndromedu IIIů a rázně s ní zámířil do mezery v útesu. Chvilku se tam houpali a třáslí na zcuchaných hřbetech modrých vln a pak se z nich krásně vyprostili a vyklouzli na hladké, diamantově jasné vody laguny.

"Že já jsem zatraceně dobře námořník, co?" volal z můstku kapitán Pappas s širokým vítězoslavným úsměvem přes celou tvář.

"To tedy jste!" volal zas Petr na něj.

"Všichni Řekové dobrý námořníci, nejlepší na světě. Tak za pět minut my přistanem, jo?" Zamával na Petra rukou mohutnou jako škunka a zmizel v malé kormidelničce na můstku.

ůAndromeda IIIů si to spokojeně plula po klidných vodách laguny a zanedlouho zámířila do zátoky Ptáka posměváka, kde ležel Dzamandzar, přístav a hlavní město Zenkali. Obeplula mys, na jehož vrcholu stála impozantní budova z narůžovělého kamene - zřejmě královský palác, řekl si Petr. To už se před nimi otevřela zátoka a Petr spatřil kamenná mola přístavu a za nimi všude po jemně zvlněných kopcích s dvěma sopkami v pozadí různobarevné domečky, které tvořily město. Byly to pěkné malé dřevěné domky se střechami z palmového listí a jen tu a tam stály solidnější budovy stavěné z bloků korálu. Každý z těch domků byl natřen jaksnou základní barvou, takže celé to město vypadalo, jako kdyby někdo rozhodil kostky stavebnice mezi nafialovělé obláčky keřů bugenvilejí, výraznou modř žakarand a ojedinělé skupinky krvavě červených kordii.

Petr byl nadšením bez sebe. Ten pohled překonal i jeho nejfantastičtější sny. Vždyť tohle je město, jaké se opravdu dá nazvat městem, mysl si, na jaké může být člověk hrdý, město, které si nikdo nemůže splést s žádným jiným městem kdekoli na světě. Zaplanul k němu vášnivou spřízněností, a to je ještě ani necítil, i když moc dobře věděl, jak důležité jsou vůně při posuzování menšího i většího města. Ani vůně ho však nezklamaly, neboť když ůAndromeda IIIů s rachotem a cákáním spustila kotvu, stočila se na kotevním řetězu a brzy bezpečně přirazila k přístavní hrázi, přivál teplý vzduch Petrovi všechny vůně Zenkali. Byla to směsice tak omamná a složitá, jakou člověk ucítí z barev perského koberce. Mísila se v ní vůně palmového a kokosového oleje, na milión nejrůznějších květinových vůní, vůně slunce pražícího na suché listí, štiplavá vůně kouře z hořícího dřeva, vůně ananasů, papájí, manga a citrónů, vůně mořské soli a čerstvých ryb, chleba, stok a oslů, modré oblohy ajitní rosy, a ještě na milión jiných vůní, které už Petr nestačil rozluštit, neboť ho náhle vyrušil vysoký lesknoucí se Zenkalec, který se před ním objevil na palubě. Zřejmě to byl nějaký oficiální činitel, protože měl na sobě rudý fez, tmavě modrý kabát od jakési uniformy, zapínaný na olivky a bílé šňůrky, bílé krátké kalhoty, modré podkolenky a hnědé boty nablýskané stejně jako obličej. K Petrovu jistému překvapení nesl v ruce dlouhý úzký rozštípnutý kus dřeva a v jeho štěrbině složený papír.

"Vítejte, sire, pane Foxglove, sire," řekl posel a řízně zasalutoval.

"Děkuji vám," odpověděl uchváceně Petr a v odpověď se rozvněž zmohl na jisté zasalutování. Posel mu předal dřívko.

"Ta kniha být pro vás, sire, od masy Hannibala, sire," vysvětloval posel.

Petr opatrně vyňal z konce rozštípnuté hůlky dopis a otevřel ho. Byl to jediný list psaný elegantním úhledným rukopisem na silném papíru slonovinové barvy.

"Milý Foxglove," četl Petr. "Vítejte na ostrově. O nic se nestarejte. Čistě jen následujte toho člověka s rozštípnutým dřívkem. H."

Posel se na Petra zešíroka usmál.

"Masa teď jít se mnou," řekl. "My jet Králíkovým kočárem do domu masy Hannibala. Časem snad masa dostat i svoje zavazadla."

Jako ve snu sestoupil Petr za mužem s rozštípnutým kusem dřeva z ůAndromedy IIIů a vyšel na přístavní hráz, kde už čekaly dvě prostorné proutěné rikši. Vypadaly tak trochu jako bambusové vozíky pro invalidy a u jejich ojí stáli urostlí Zenkalci. Petr nasoupl do jedné a posel se usadil v druhé a za chvíli už ujížděli městskými ulicemi. Když rikši dojezly až na kraj města, zámířily po široké, drobnými kaménky sypané příjezdové cestě a po chvíli zastavily před dlouhým nízkým domem postaveným v háji obrovských fikusů posvátných s kmeny podobnými silným černým svícím, které se rozpustily a částečně slily. Posel vedl Petra nahoru po hlavním schodišti a přes rozlehlou, oslnivě světlou verandu, kde těžce voněly myriády květů v kameninových nádobách velkých jako koupací vany anebo v koších, které visely jako překrásná ozdoba po bočních stěnách. U hlavních dveří ze dvou velkých nádherně rytých javánských desek se posel zastavil a vytáhl z kapsy stříbrnou pišťalku. Zahvízdal na ni krátké, i když dost složité fanfáry. Co tak čekali, obdivoval Petr houpavý let asi dvaceti obrovských modrých motýlů, kteří polotovali kolem květů jako útržky zatoulané oblohy a tu a tam se zarazili a osvěžili šťávou z květů.

Konečně jim otevřel zenkalský sluha v nažehlené bílé uniformě s rudou šerpou. Usmál se na Petra a maličko se uklonil.

"Dobré jitro, sire, pane Foxglove," řekl. "Pojďte prosím vejít, tudy... Náš masa vás už očekávat."

Otočil se a vedl Petra širokou chodobou se stěnami zdobenými dlouhými čínskými obrazy na hedvábí, které se mírně vlnilo ve vánku. Pod nimi rostly ve velkých čínských mísách překrásné orchideje, jejichž kouzelné jemné barvy přesně ladily s malbami. Sluha se zastavil u dveří, uctivě zaklepal a pak s nakloněnou hlavou poslušal.

"Vypadni!" ozvalo se zevnitř hlasem tak hromovým, že z něho šla až hrůza. "Vypadni odsud, ty necivilizovanéj analfabete, a odtáhni s tou svou pohanskou kostrou z tohoto domu bolesti a utrpení, ať se už jakživ nemusím dívat na ten tvůj hnusnej černej neandrtálskej ksicht."

"To být masa Hannibal," řekl sluha s nemalou hrdostí. Naprosto nevyveden z míry tím útočným hlasem a jeho

požadavky, pootevřel o skulinu dveře a vstrčil dovnitř hlavu.

"Vypadni... Koukej vypadnout!" zavřel na něj kdosi z místnosti. "Ať už jsi venku, ty usmrkanej lidoope. Už za mnou nelez a nepokoušej se vymlouvat. Kdybych nebyl tak ušlechtilý a laskavý, považoval bych za svou povinnost dát tě zavřít na dvacet let nucených prací za pokus o vraždu, ty tlamo jedna barevná!"

Je možné, že takhle mluví Hannibal Oliphant? pomyslel si Petr užasle.

Sluha trpělivě vyčkával, až se ten člověk v místnosti bude chtít nadechnout a aspoň na chvíli ztichne, a potom oznámil:

"Prosím, sire, on právě přijet pan Foxglove."

Uvnitř bylo chvíli ticho a pak ten hlas znovu zařval: "Tak tam nestůj jak dřevo, ty negramotnej vražedníku, a pošli mi šupito presto novýho masu dovnitř, slyšíš?"

Sluha rozevřel dveře a uvedl Petra do prostorného nádherného pokoje, přes osmnáct metrů dlouhého a asi devět širokého, s úžasně vysokým stropem, na kterém se jako černé větrné mlýny otáčely větráky s širokými vrtulemi. Na naleštěné dřevěné podlaze bylo rozhozeno několik pestrobarevných perských koberců, určité pohádkové hodnoty. Nábytek byl většinou z tmavého, bohatě vyřezávaného dřeva z Kašmíru a sestával z hlubokých pohovek a křesel, vysoko navršených polštářů z thajského hedvábí nejrůznějších barev. Na stěnách visela celá sbírka zvláštních masek, překrásné impresionistické obrazy, pár dalších čínských svitkových obrazů na hedvábí, tibetské modlitební mlýnky, starožitné muškety, oštěpy a štíty a stálo tu několik zasklených skříní plných řezeb ze slonoviny a jemné keramiky. Všude byly knihovničky přetékající knihami, které padaly v haldách na podlahu. Na jednom konci pokoje stál velký psací stůl s deskou zavalenou papíry, časopisy a vědeckými separáty. Podél jedné zdi vedlo na verandu pět vysokých francouzských oken a za verandou se rozkládaly zelené trávníky s celou tapisérií rozkvetlých keřů, vedoucí až k ovládnému bazénu z terakotových dlaždiček. Uprostřed bazénu se jako slunečnice vinula ke slunci téměř šest metrů vysoká vodní fontána.

Vedle jednoho otevřeného francouzského okna stála překrásně zdobená houpací židle ze světlé jantarového dřeva. Místo opěradla měla dva jemně vyřezané pávy, jejichž pozdvížené ocasy se vzadu spojovaly a vytvářely velké vějířovitě utvářené opěradlo. A tomto úchvatném křesle, opřen o mračno různobarevných hedvábných polštářů, seděl Hannibal Hubert Hidebrand Oliphant, politický poradce zenkalského krále a jeho vlády. Na sobě měl bílou bavlněnou košili s širokými rukávy, kolem beder oslnivě zbarvený batikový pás a na nohou javánské rudozlaté sandály s pozdvíženými špičkami. Byl celkem malý, ale velice statné postavy a mohutnou hlavu měl ověnčenou hřívou ocelově šedých vlasů. Pod orlím nosem se rýsovala velká vervní ústa, smyslná a sarkastická. Zpod huňatého obočí vyhlížely s veselou arogancí jiskřivě černé cikánské oči. Osobnost toho muže zasáhla člověka prudce jako žár z mohutného ohně za studené noci. Po boku měl Hannibal Oliphant stolek a na něm vyrovnáno několik lahví a velký stříbrný kotlík na led. Kolem křesla mu leželo plno psů - buldok, dalmatin, irský vlčí pes, dva pekinézové, čtyři kokršpanělové a obrovský tibetský mastif, tak velký, až si Petr myslel, že je to snad ochočený medvěd.

Uprostřed psů, na velkém meruňkově zbarveném polštáři, objímajíc si rukama kolena, seděla snad nejkrásnější dívka, jakou kdy Petr spatřil. Jako osmadvacetiletý hezký mladík s nemalým přirozeným kouzlem poznal už Petr děvčat dost. Tahle mu však úplně vzala dech. Byla štíhlá, s broskvovou pletí opálenou sluncem do barvy naleštěného bronzu. Tmavé vlasy, sepnuté prostou zlatou sponou, jí splývaly až k pasu a čeřily se do vlnek jak řeka osvětlená měsícem. Nos měla drobný a poněkud úretrousséu, roztomile posety pihami, a ústa veliká, připravená co chvíli se zasmát. Nejpozoruhodnější na ní však byly velké mandlové oči. Výrazně kouřově modré, téměř fialové, nad trochu vysedlými lícními kostmi a pod tmavým půvabným obočím, s drobnými černými tečičkami, které ještě zdůrazňovaly jejich velikost. Teď se mu už může stát jen jedno, uvažoval Petr, buď zjistí, že je vdaná za nějakého upoceného zaostaleho troubu, který jí vůbec není hoden, nebo že má hlas jako trhovkyně a je jí cítit z úst. Z transu ho náhle vytrhl posměšný hlas Hannibala Oliphanta.

"Až tu přestanete trčet jako blbeček a okukovat nesporné půvaby slečny Damienové, snad mi věnujete alespoň letmý pohled," navrhl. "Jestli jste neztratil veškerou schopnost pohybu, co kdybyste ke mně přišel trošičku blíž, abych na vás nemusel křičet a ničit si hlasivky?"

Petr se s velkým úsilím vzb chopil a přešel přes pokoj k místu, kde se sem a tam pohupovalo velké křeslo.

"Takže vy jste Foxglove, co?" řekl Hannibal Oliphant a natáhl k Petrovi levou ruku, protože pravou měl obtočenou obvazem. "Synovec sira Osberta?"

Ve způsobu, jakým Hannibal to jméno protáhl, bylo pro Petra cosi varovného. Vzpomněl si, jak se strýc o jeho hostiteli opovržlivě zmínil jako "o tom troubovi Oliphantovi", a rozhodl se, že si dá pozor na jazyk. "Ano, pane," řekl, "ale doufám, že mi to nebudete mít za zlé."

Hannibal se po něm ostře podíval a v očích mu pobaveně blýsklo.

"Říkejte mi Hannibale," poručil Petrovi, "každý mi tak říká."

"Děkuji," řekl Petr.

"Posaďte se, posaďte. A vy Audrey, podejte mládenci něco k pití," řekl Hannibal a uvelebil se ještě pohodlněji v polštářích.

Dívka vstala a namíchala Petrovi rum s colou. Podala mu nápoj s tak okouzlujícím úsměvem, že málem upustil sklenici. Hannibal je pozoroval se sarkastickým úšklebkem a jemně se pohupoval sem a tam v obrovském křesle.

"A teď mi povězte," oslovil Petra a upíjel přitom svůj drink, "proč vás sem velevážený sir Osbert vlastně poslal?"

Petr se zatvářil překvapeně.

"Přece abych vám pomáhal," řekl zaraženě. "Předpokládal jsem, že jste požádal o asistenta."

Hannibal pozvedl obočí, které připomínalo pocuchané bílé prapory.

"Vypadám snad jako člověk, který potřebuje pomoc?" otázal se Audrey.

"Ted' jste přebíra pomoc zrovna potřeboval," zdůraznila Audrey a Petr si s nadšením povšiml, že mluví se slabým irským přízvukem. Hannibal zamával na Petra ovázanou rukou.

"Kvůli nějakému nesmyslnému výkazu, který zakazuje na tomhle ostrově používání prostředků na hubení hmyzu, jsme tu ze všech stran obklíčeni hordami krvelačné havěti, která zřejmě vycítila, že je jí poskytnuta imunita, a využívá každé příležitosti, aby se pokusila úplně nás ovládnout. Je to situace, jakou by s gusem vychutnal H. G. Wells. Tak zrovna dneska ráno si to sem přibzučel s nejvražednějšími úmysly sršeň, pruhovaný jako nějaký kriminálník a dvakrát větší než čert. Volal jsem na svého neandrtálského sluhu, aby honem přiběhl ochránil svého pána, a ten blbec mi připlácl tenisovou raketou sršeň rovnou na prsa. Báľ jsem se, že mě ta potvora bodne do srdce, a divoce jsem se rozmachoval, abych ji shodil, ale bohužel jen s tím výsledkem, že mě sršeň harpunoval žihadlem do ruky. A jenom díky tomu, že přišla tahle dívka, která má jakžtakž ponětí o první pomoci, mi snad nebudou muset amputovat ruku pod loktem."

"Neberte Hannibala vážně," řekla dívka, zvedla jednoho pekinéze, a jak ho chovala v náručí, pejsek blaženě funěl. "Patří k nejnemožnějším lidem na ostrově a dovede nekonečně přehánět."

"Irští venkované byli vždycky nenapravitelní buřiči," poznamenal Hannibal, vyčítavě se na dívku podíval a pak se obrátil k Petrovi.

"Tak mi povězte. Jestli vás ten váš povedený strýček neposlal, abyste nás tu špehoval..."

"Podívejte se, já nejsem žádný špeh," přerušil ho Petr. "Kdyby po mně byl strýc něco takového žádal, rozhodně bych sem nejedl."

"Neurážejte se, jen se neurážejte," domlouval mu Hannibal konejšivě, "ale váš strýc nám tři takové výtečníky už poslal, že mi prý budou dělat 'pomocníky' a když jsem zjistil, proč sem přijeli, musel jsem je všechny vypakovat."

Na chvíli bylo ticho.

"To je pravda," řekla Audrey tiše. Petr se na ni podíval a povzdechl si.

"Dobrá, vím, že můj strýc je starý mizera, ale ujišťuji vás, že nejsem žádný jeho poskok a že ani nesdílím jeho názory."

Hannibal se na něj usmál.

"Nerad bych, abyste mě špatně pochopil, chlapče. Váš strýc nenávidí domorodce. Já domorodce miluji."

Petr si vzpomněl na celou tu záplavu nadávek, které Hannibal vychrlil na hlavu svého sluhu, i na neotřesitelný klid, s nímž je Zenkalec vyslechl. Zřejmě má Hannibal dost svérázné metody jak dokázat, že domorodce miluje.

"Dobrá, když jsme si tohle vysvětlili, můžeme si promluvit," řekl Hannibal spokojeně. "Vysvětlete mi, prosím vás, měl jste nějaký zvláštní důvod, proč jste se chtěl rozjet do téhle bohem zapomenuté díry, kde je tak neschopná vláda a plno negrů?"

"Ano," odpověděl Petr. "Měl jsem kamaráda, který se jmenuje Hugo Charteris. Strávil na tomhle ostrově měsíc, a když se vrátil, úplně o něm básnil. Připadalo mi, že to musí být takový ten tropický ráj, o kterém člověk obvykle zjistí, že existuje jen v pohádce. Ale tenhle je pravý."

"Tak, tak," řekl smutně Hannibal. "Vím přesně, jak to myslíte. Taky jsem celý život hledal ideální místo, ráj na zemi, a jak jsem dopadl? Trčím v téhle bohem zapomenuté končině, uvězněný tu už déle než si vůbec chci vzpomínat, jak motýl v jantaru."

"To jsou všechno žblepty, a vy to dobře víte," poznamenala Audrey.

"Jaképak žblepty?" zeptal se Hannibal. "Kde vůbec berete tyhle výrazy... co myslíte těmi žblepty?"

"Ten výraz mám od vás," odpověděla mu Audrey s úsměvem. "A myslím tím, že přímo zbožňujete tenhle ostrov a všechny, kdo tady bydlí, a nechtěl byste žít nikde jinde na světě, i kdyby vám za to platili."

"Co bych za to dal, kdyby mi někdo pořádně platil! Takhle musím žít jako žebrák a zoufale se snažit, abych jen taktak vyšel," řekl Hannibal a hněvivě se rozhlédl po prostorném pokoji.

"Ale co je tu špatného?" zeptal se Petr se zájmem, protože měl dojem, že Hannibal mluví vážně.

"Všechno," odpověděl Hannibal a ukázal kolem sebe.

"Nesmysl," řekla Audrey. "Vůbec ho neposlouchejte. Je bohatý jako Krésus a nemusí pracovat, a tak se tu zaplete do každé intriky a manipulace. Pro intriky má smysl jako levantinský lichvář. A taky si moc rád stěžuje. Starost si o něj začínáme dělat, až když si stěžovat přestane."

"Vidíte, co si musím od těch zdejších nevděčníků nechat líbit?" obrátil se Hannibal k Petrovi. "Můžu vám prozradit, milý chlapče, že jste přijel na samý konec světa, do Hádu, o jakém se nesnilo ani Dantovi. Domorodci jsou tu úplně jako z doby kamenné, a těch pár Evropanů, co tady žije, má inteligenci sotva o stupínek vyšší než průměrný debil. Hlavně vás prosím, abyste tu nehledal kulturu. Inteliktuálně je tenhle ostrov inspirující asi jako highgateský hřbitov a má celkem stejně čilé osazenstvo."

"Co se dá dělat," řekl Petr. "Když tu mám pracovat, měl bych se asi dozvědět nejhorší. Povězte mi nejdřív, co vlastně chcete, abych tu dělal?"

"Nic moc," řekl Hannibal mrzutě, potom vstal, znovu si nalil, začal přecházet po místnosti a jen tu a tam se zastavil a poškrábal palcem od nohy dřímajícího psa.

"Za chvíli vás vezmu na návštěvu ke Králíkovi a pak zaskočíme do guvernéřského paláce, abyste složil poklonu Jeho Excelenci. Čistě jen ze zdvořilosti, chtějí tam vědět, jestli náhodou nemáte čtyři oči nebo tak něco, aby vás příště zas poznali. Úplně neškodá návštěva. Ale situace tady na ostrově zdaleka neškodná není."

Hannibal se znovu posadil a zamračeně se houpal v křesle. Po chvíli pokračoval.

"Zenkali dostane vlastní vládu, to už je jednou jisté. I když se to mnoha lidem nelíbí, zabránit se tomu nedá, a ani by se tomu bránit nemělo. Pro všechny záměry a účely tu vlastně do doby asi tak před půl rokem svou vlastní

vládu měli; většinou na sebe křičeli a já jen seděl s nohama na stole, a občas jim poskytl nějakou tu radu, když ji po mně někdo chtěl, a jen jsem čekal, až nastane ten velký den. A pak si nějaký cvok na londýnském ministerstvu vymyslí ten kretenismus s letištěm. Slyšel jste o tom vůbec?"

"Jenom od kapitána Pappase," řekl Petr. "A to byl dost zmatený výklad."

"Aby ne," usklíbl se Hannibal. "Tedy stručně řečeno, rozhodli se najednou - po tom, kdy celá léta pokládali Zenkali za vojensky naprosto nepoužitelné, že je to ideální místo, kde by se mělo postavit nějaké nesmyslné obrovské letiště a zabránit ostatním mocnostem, i když už pozdě, aby pronikly do Indického oceánu. I když pomineme skutečnost, že s tím ušlechtilým činem přicházejí vojenští páni jako s křížkem po funuse, myslím si osobně, že letiště a všechny změny, které by nevyhnutelně musely přijít s ním, by ostrovu vůbec neprospěly."

"Pořád to říkáte, ale nikdy nevysvětlíte proč," ozvala se Audrey.

"Je moc těžké něco takového vysvětlovat, když člověk nechce vypadat jako starý omezený zpátečník, který odmítá veškerý pokrok a každou změnu. Ujišťuji vás, že takové názory já nemám. Jenže na světě se podle mě už tak vede dost planých řečí o pokroku, místo aby se pár lidí lesedlo a snažilo se dopátrat, jestli ten pokrok není v mnoha případech krokem zpátky. Ale abychom se vrátili k věci, nechme na chvíli ostatní svět být a soustředme se výhradně na jedinečné postavení Zenkali ve světě. A věřte mi, že Zenkali skutečně jedinečné je. Řekněte, kde jinde byste našli zemi s těmito vlastnostmi - za prvé, která by byla všem ostatním tak vzdálená, že ji i v dnešních dobách nechávají všichni na pokoj, za druhé, kde nejsou žádné rasové rozepře až tu a tam na pár těch šarvátek s ostřepy, na které si tak potrpí Fanguové a Ginkové a pokládají je spíš za balzám na svou mužnou hrdost a do značné míry i za vytržení z nudy. Za třetí, kde nejsou našťásti žádné nerosty nebo nafta, aby ji některá velmoc chtěla vzít pod svá křídla. Za čtvrté, kde není žádná nezaměstnanost, když nepočítat notorické opilce a starce neschopné práce. Za páté, kde není žádný těžký průmysl a kde je jen málo lehkého průmyslu, takže lidi tu nic neodlákalo od půdy a pořád ještě jsme především zemědělskou společností, která nejenže produkuje (až asi na dvě nevýznamné výjimky) dost potravin pro naši vlastní potřebu, ale i něco pro skromný vývoz. Za šesté, a to je nejdůležitější, pánbůh se rozhodl dát nám, a jedině nám, strom amela, z kterého pramení veškeré bohatství ostrova."

Hannibal znovu vstal z křesla a neklidně začal přecházet po pokoji. Pak se zastavil a zhluboka se napil, jednu nohu opřenou o statná záda tibetského mastifa.

"Věřte mi, chlapče, na tomhle ostrově je důležité jen jedno jediné, a to je amela. Zajišťuje nám náš nejvhodnější vývoz, umožňuje nám udržovat v rovnováze rozpočet a zaručuje každému Zenkalci - abych citoval Ludvíka XIV. -, že bude mít v hrnci na plotně kuře. Díky tomuto znamenitému stromu prakticky neznáme daň z příjmu a clo na dovážené zboží je tak nízké, že ani nestojí za řeč. Rok co rok nám ten strom dovoluje tak vyrovnanou bilanci, že dokážeme udržovat ostrov k blahobytu všech jeho obyvatel."

"To je sice všechno moc pěkné," poznamenal Petr osmělen druhou sklenicí, "ale myslíte, že je dost rozumné, aby celá budoucnost ostrova závisela na jedině plodině?"

"Proč ne?" opáčil Hannibal. "Podívejte se na Mauritius, ten je téměř výhradně odkázaný na cukrovou třtinu. Stačí jeden pořádný cyklón a podlomí celé hospodářství ostrova. Tady žádné cyklóny nemáme, a jestli se nezačne zeměkoule točit obráceně, ani je mít nemůžeme. Proto tvrdím, že tenhle ostrov je jedinečný. A když ho všichni nechají na pokoji, může si spokojeně žít dál. Zato když připustíme, aby se tu prosadila stavba toho pitomého letiště, hrozí nám podle mě jediné zkáza."

"Ale proč?" zeptala se Audrey. "Pořád ještě jste nám nevysvětlil proč."

"Víte, miláčku, ono nejde prostě jen o letištěátko, které vám umožní zajet si na pěkný víkendový nákup do Djakarty, jak si to zřejmě představujete," řekl Hannibal. "Kdepak, je to vojenská stavba. A aby se to zatracené letiště dalo vůbec realizovat, musí se nejdřív postavit rozsáhlý systém hydroelektráren. Jakmile budeme mít spolehlivou dodávku elektrického proudu, hned se začne rozrůstat průmysl se všemi svými průvodními stinnými jevy. Na letiště se budou muset dovážet potraviny a voda, a jakpak myslíte, že se to zařídí? Tím, že se prorazí do útesu pořádná díra, aby jim propluly dost velké lodě a mohly tu zakotvit. Takže se přes noc staneme plymouthským přístavem s velkým letištěm plným stíhaček, a tím také v případě nějakého maléru zároveň terčem pro nepřitele. A když už pomineme všechno ostatní, dovedete si představit, jak by tu asi řádilo pět šest tisíc energických mladých námořníků a letců, kteří by neměli co na práci? Až mi při tom pomýšlení vstávají vlasy na hlavě. Ne, jsem proti celému tomu plánu, od a do zeta, ale obávám se, že mě nikdo nebude poslouchat. A když má v celém tom podniku své mastné prsty ten odporný Looja, bojím se vůbec pomyslet, kam to povede."

"Je pravda, že narychlo koupil jediné údolí, kde se dají ty hydroelektrárny postavit?" zeptal se Petr.

"Bohužel," přisvědčil skličene Hannibal, "a můžu za to jen já. Měl jsem tolik co dělat, jak jsem se snažil přesvědčit Králíka, že celý ten nápad s letištěm je nešťastný, až jsem si dostatečně nekryl záda. Měl jsem přemluvit Králíka, aby zavedl embargo na prodej půdy, aspoň do doby, než se záležitost tak či onak rozhodne. A tak se stalo, že ten hnisavý vřed lidské společnosti Looja si mezitím úspěšně zaspekuloval. Samozřejmě že tu půdu dostal hrozně lacino. Nikdo o ta mizerná údolí nestál. Nebyla k ničemu, hlavně proto, že se do nich dá těžko proniknout. A tak je Looja koupil za babku. Ale dejte na moje slova, ještě z toho bude pořádná mela."

"Proč?" zeptal se Petr. "Myslím, když pomineme očividné důvody?"

"Jak možná víte, jsou mezi Ginky a Fanguy jisté neshody a plno žárlivosti. Náš přítel Looja je z kmene Fanguů a ta zatracená údolí koupil od náčelníka Ginků Govsy Manalovoby. Až se starý Govsa, který je mimochodem svým způsobem docela sympatický ničema, doví, že ho Looja okradl o několik set tisíc liber, jistě tím nebude zvlášť nadšený. Ne snad že by byl rád, kdyby ho okradl někdo jiný, ale že to byl právě Looja, to už pro něho bude poslední kapka. Kdybychom totiž podnikli průzkum veřejného mínění, kdo je na Zenkali nejneoblíbenější, vyslovili by se Ginkové i Fanguové bez váhání pro Looju. V tom by byli naprosto jednohlasní. Looja v sobě má něco tak odpudivého, že by ho

snad vyhnali i z kolonie malomocných. Je nejvýmluvnějším živoucím argumentem pro vraždění nemluvňátek, jaký znám, a v tom by se mnou souhlasila většina Zenkalců, ne-li všichni."

"Kapitán Pappas povídal něco v tom smyslu, jako že prý Looja dostal úplatky od firmy, která má stavět ty hydroelektrárny," řekl Petr. "Je na tom něco pravdy?"

"Je to víc než pravděpodobné," řekl Hannibal. "Ale proslechlo se to teprve nedávno, a ještě mu nic takového nikdo nedokázal. Já jsem ale přesvědčen, že Looja je schopen všeho. Vedle něj by i Jidáš Iškariotský vypadal jako František z Assisi."

"Tak proč je ministrem rozvoje, když se mu nedá věřit?" zeptal se Petr.

"To byl zas jeden Králíkův nápad," odpověděl Hannibal ponuře. "Jako monarcha umí být náš král v politice mimořádně taktický, ale občas vyvede něco, že mi z toho jde hlava kolem. Když jmenoval Looju, a musím říct, že ke zděšení všech ostrovanů, zeptal jsem se, co ho to napadlo, a on mi vysvětlil, že je neklidnější, když má své gaunery pěkně na očích a když jim poskytne dost velkou moc, aby jim nestálo za to podvádět a přijít o místo. Musím uznat, že Looja se zatím držel, ale vyhlídka, že by mohl být milionářem, pro něho byla příliš lákavá. Každopádně předvídám pořádné bouřky a také jsem to tak řekl Králíkovi. Jenže mám dojem, že ten o tom nechce slyšet. Zřejmě se z nějakého záhadného důvodu domnívá, že letiště se všemi svými průvodními maléry přinese ostrovu kdovíjaký blahobyt a že ho svému národu dluží. Občas bere svou roli vážně, a to pak udělá vždycky pořádnou botu."

"Ještě hůř to ale dopadne, když chce uplatnit svůj smysl pro humor," poznamenala Audrey. "Jen si vzpomeňte, kolik lidí dopálil, když zavedl ty knihonoše."

"Jaké knihonoše?" zeptal se Petr užasle.

"Jeden z nich vás sem ráno přivedl," řekl Hannibal. "Jstou to takoví královi posli. Všechno začalo tím, že Králík četl nějakou knihu o prvních objevitelských cestách do Afriky, víte, o Stanleym a Johnstoneovi a tak podobně. Ti cestovatelé si zřejmě každou cvihliku posílali vzkazy v rozstřípnutých klacích, a Králíka to tak nadchlo, že si vymyslel posly, vyzbrojené, jak jste si možná povšiml, rozstřípnutým kouskem dřeva, a ti roznášejí zprávy a vodí lidi. Říká se jim Králíkovi knihonoši, protože ve zdejší angličtině se všemu, co je napsané, říká kniha. Vyvolalo to hotový poprask mezi vzdělanějšími Zenkalci, kteří tvrdili, že ostrov se tím vrací do doby kamenné, že celý ten nápad je ponižením každého civilizovaného Zenkalce, a tak dále. Jistě tu písničku znáte. Králík jim odpověděl podle mého soudu přímo geniálně. Prohlásil, že Evropané vždycky předhazovali barevným, že nedokázali vymyslet kolo, takže když si teď Zenkalci zavedli rozstřípnuté klaciky, měli by být na své dědictví hrdí, a ne se za ně stydět."

Král má sice obdivuhodně uličnický smysl pro humor, ale někdy to kapku přežene. Nedávno se třeba začali Ginkové trochu bouřit proti pozemkovým daním. A mně nezbyvalo, než se do toho pořádně vložit, protože jsem se dozvěděl, že král navrhuje jako trest za daňový únik návrat k lidožroutství."

Audrey pohodila hlavou a rozesmála se.

"Co jste proboha podnikl?" zeptal se Petr.

"Nebylo to zrovna moc lehké," připustil Hannibal, zvedl jednoho kokršpaněla a políbil ho na čenich. "Musel jsem dát Králíkovi trochu té jeho vlastní medicíny. Víte, věděl jsem, že jde jen o vtip, ale všichni ostatní propadli dojmu, že král to myslí vážně... měl jste vidět ten poprask třeba v guvernéřském paláci... byl to hotový bláznec... Jeho Excellence se klepala hrůzou. Nezbyvalo mi, než nakráčet do paláce a sehrát tam svou slavnou parodii na předního představitele našeho ministerstva kolonií."

Hannibal si zastrčil palec pod pomyslnou vestu, narovnal si pomyslný skřípec a naladil hlas do onoho vysokého hádavého mečivého tónu, jaký si člověk může osvojit jen výchovou ve Střední Anglii, dovršenou vzděláním na některé proslulé soukromé škole a na univerzitě.

"Situace se nám až politováníhodným způsobem začala vymykat z ruky," spustil mečivým tónem.

"Domorodci, abych tak řekl, projevovali již značný neklid, což je v rámci našeho malého ostrůvku více než nepříjemné, není-liž pravda. Vždyť ti černoši už házeli i kamením a tak dále... a jeden staříček domorodec se vážně zranil srpem, jak jim mával nad hlavou. Na Zenkali se, abych tak řekl, něco takového rovná již téměř Indickému povstání. Co si tedy měl počít král - musel předstírat, že se rozzuřil přímo do nepříčetnosti... nebo alespoň do takové nepříčetnosti, do jaké se dokáže rozzuřit osoba jeho významu... a pohrozil, že znovu zavede kanibalismus. A jášku, to byla opravdu situace, ve které musí člověk jednat s krajní obezřelostí, to jistě chápete. Nezbyvalo mi, než udeřit královi malou morální lekci. Vysvětlil jsem mu tedy, že když někdo zabije druhého v regulérním boji, není na tom nic zvlášť zlého, a zrovna tak se nedá moc namítat, když mu nalije trochu jedovatého lektvaru do potravy, není-liž pravda? Ale úsnistů svého protivníka... probůh, to ne... to je naprosto nemorální... to zcela odporuje britským zásadám, abych tak řekl."

Hannibal pohodil hlavou a radostně se zasmál, jak trefně ten projev napodobil, s tak nakažlivým veselím a dětinskou pýchou, až si Petr najednou uvědomil, že se směje také, nejen s Hannibalem, ale i jemu. Ten zvláštní člověk mu byl čím dál sympatičtější. Měnil své nálady tak rychle, že se často ani nedalo poznat, jestli mluví vážně, anebo se zas pouští do některé z těch svých nadnesených tirád, na které si zřejmě tolik potrpěl.

"A jak to Králík přijal?" zeptala se Audrey.

"Moc se mu to líbilo. Říkal, že od dob, co vyšel z Etonu, ještě neslyšel, aby někdo tak skvěle napodobil představitele britského impéria."

"A jak to dopadlo s tím lidožroutstvím?" zeptal se Petr.

"Král se volky nevolky rozhodl, že od toho nápadu upustí. Nejspíš si to chtěl jen tak vyzkoušet, protože někde nešel starý recept po své prapraprababičce, zřejmě z nějaké staré kuchařky. Předpis, co začíná takhle: 'vezměme pět poražených nepřátel, ještě nevychladlých...' Když jsem ho upozornil, že by se dopustil vraždy, odpověděl mi, že nechápe proč, vždyť by se prý nedochovaly na důkaz žádné mrtvolky. Někdy dokáže člověka pořádně iritovat."

"Takže to všechno dopadlo dobře?" zeptala se Audrey.

"Jistě," přisvědčil Hannibal, "ale nejdřív se ten rošťák trochu povyrazil. Vůbec by mě neudivilo, kdyby s tím přišel znovu, když už si užil takovou legraci. Třeba s tím zase vystoupí, až dostanou vlastní vládu. Bude to možná jeden z jeho prvních zákonodárných počinů, jen aby vstražil toho papriku v guvernéřském paláci. Králík má guvernéra rád, ale zřejmě ho náramně baví, když mu nažene trochu strachu. A chudák starý pán je na takové vtipky samozřejmě přímo ideální terč. Víte, jak se s ním jednou setkáte, přejete si jen jedno - pořádně si z něj vystřelit - a tak to člověk ani nemůže mít Králíkovi za zlé."

"Jestli jedete opravdu do královského paláce, měli byste se už zvedat," řekla Audrey.

"Jistě, jiste, jenom mě, ženská, neprohánějte," řekl Hannibal mrzutě. "Kde je ten zatracený vrah...? Tombo...! Tombo...! TOMBO! Aha, tady jsi."

Tomba se při zaslechnutí svého jména zjevil mezi nábytkem, nečekaně jako duch z láhve.

"Masa volal?" otázel se.

"Samozřejmě že jsem volal," řekl Hannibal. "Masa Foxglove a já jedeme do královského paláce, slyšíš? Honem mi sežeň Králíkův kočár."

"Ano, pane," odpověděl Tomba a zmizel.

"Pojďte, chlapče," řekl Hannibal a zapálil si dlouhé tenké cigáro, "musíme už jet... kdepak mám tu svou krásnou pokrývku hlavy...? Proč mi ostatní pořád schovávají mé věci...? Aha, tady je."

Vylovil z jednoho křesla velkou otlučenou tropickou přílbu snad ještě z viktoriánských dob a nasadil si ji na rozčuchanou hřivu.

"Vy pojdte taky, pejsánkové," zařval najednou. "Hodný strýček Hannibal vás vezme na pěknou procházku."

Psi rázem vyskočili a shlukli se kolem Hannibala. Radostně kroutili ocase a zuřivě štěkali, a Hannibal stál uprostřed celého moře poskakujících chlupáčů.

"Co děláte zítra?" zavolal, aby přehlušil ten zmatek.

"Já?" zeptala se Audrey překvapeně. "Nic, proč?"

"Udělejte pro mne něco," řekl Hannibal vážně. "Mám děsně moc práce. Vyvedte někam mladého Foxglove... ukažte mu trochu ostrov... představte ho správným lidem... víte přece, jak na to... je tady ještě nový... a potřebuje trochu péče... ženskou ruku a tak podobně."

"Když já nevím, jestli by o to Petr vůbec stál," řekla Audrey pochybovačně.

"Byl bych vám ohromně vděčný," vpadl jí spěšně do řeči Petr. "Nevím, co bych si mohl přát víc. A slibuji, že se nebudu moc hloupě vyptávat."

"Opravdu byste nechtěl raději vyrazit na výzkumy sám?" zeptala se ho Audrey.

"Ani nápad, když se člověk někde nevyzná, není nad vyjíždku s průvodkyní," odpověděl Petr s úsměvem. "A určitě bych nenašel nikoho lepšího, kdo by mě provedl po ostrově a trochu mě zasvětil do situace."

"Tím si nejsem tak jistá," řekla Audrey. "Ale vyhovovalo by vám to zítra kolem osmé ráno?"

"Skvěle," odpověděl Petr.

Se smečkou rozdychtěných psů v patách kráčel Hannibal velebným krokem přes halu a dolů po schodech verandy k cestě, kde už čekaly dvě rikši se statnými Zenkalcí mezi ojemi.

"Jedem ke Králíkovi," nařídil Zenkalcům, když se vyhoupl do jedné rikši. "A koukejte sebou hodit, ale rychle, rychle, nebo vás tenhle masa zabije."

"Ano, pane, rozumíme," odpověděli chlapci a pobaveně se usmáli.

Petr si nastoupil do své rikši a obě vozidla se rozjela. Psi funěli a ňafali kolem kol, všichni, až na dalmatina, který běžel pod Hannibalovou rikšou. Oba Zenkalci byli tak sešraní, že rikši ujížděly hladce a těsně vedle sebe, jako by k sobě byly připoutány.

"Proč říkáte těm rikšám Králíkovy kočáry?" zeptal se Petr.

"Protože jsou to jediná vozidla povolená ve městě," vysvětloval mu Hannibal. "A vlastně je to jen rozumné. Lidé dostanou aspoň práci a rikši mají laciný, víceméně tichý provoz a nekazí ovzduší."

"Ano, je to podle mě báječný nápad," souhlasil Petr nadšeně. "O moc lepší než spousty zatracených aut."

"Právě," řekl Hannibal, "a mají ještě jednu, vůbec tu nejdůležitější výhodu - všechny patří Králíkovi. Vlastně je taky sám vynalezl. Má monopol na jejich výrobu - patří mu továrna na rikši a vede mu ji strýc, a ti chlapci, co rikši vozí, musí platit Králíkovi jistý honorář, když mi prominete ten výraz. Říká se jim Králíkovi voziči, a jejich povolání je stejně jako práce knihonošů velmi považované, protože je spjaté s králem. Ti chlapci musejí například skládat velice přísné zkoušky a pak si teprve smějí koupit Králíkův kočár a provozovat živnost. Musejí uběhnout za největšího vedra v rekordním čase tři míle, uvést padesát kilo brambor nebo nějaké zeleniny, a nakonec srazit na kolena býka. Věřte mi, že v porovnání s tím jsou anglické řidišské zkoušky úplně nedokrvené."

Voziči Králíkových kočárů se pustili do pravidelného běhu a rikši hladce ujížděly s pouhým šeptáním kol po rezavě prašné silnici. Nalevo uviděl Petr skupinky kordií, stojících až po kořeny hluboko v nachových tůňkách vlastních okvětních plátků, a mezi nimi zahlédl modré hladké vody laguny, a v dálce jako větrem zčeřenou girlandu z bílých květin okraj vodní tříště, označující, kde leží útes. Napravo se v celém sledu mírných vyvýšenin zvedalo úbočí poseté četnými různobarevnými dřevěnými domky, z nichž každý měl zahrádku a pěkný bambusový plot. V těch malých zahrádkách rostly záplavy cukrové třtiny, kokosových palm, načechraných manioků, lesklých listů batat, a kam jenom oko pohlédlo, se tyčily obrovské chlebovníky, štědře skýtající stín. Kozy, uvázané pod stromy, sledovaly povozy bledýma hněvivýma očima a rozhořčeně mečely, a hordy kuřat, kačen a krůt opouštěly pohodlíčko svých prašných lázní na povrchu silnice a s křikem, máváním křídel a hlasitým hudrováním se rozbíhaly do podrostu.

"Pěkné děvče," řekl zamyšleně Hannibal.

"Senzační," přitakal nadšeně Petr. "Jenom se divím, že není vdaná."

"Na to má moc rozumu a irské tvrdohlavosti... a kromě toho není na tomhle ostrově jediný mužský, který by mohl připadat v úvahu jako obstojný manžel, ovšem až na mě, a Audrey je natolik moudrá, že mě si vzít nechce," řekl se smíchem Hannibal. "Její táta je potrhlý Ir ve starém smyslu slova. Rediguje Zenkalský hlas - to jsou naše místní noviny, které prosluly útočnými úvodníky a hlavně tím, že mají na každé straně víc tiskových chyb než který kdy uveřejněný text na světě, až snad na vydání Canterburských povídek. Zrovna nedávno vyšel na první straně obrázek našeho krále s párem značně špinavých kanců, skolených Jeho Výsosti, a pod tím titulek: 'Paní Amazooga, která dnes slaví své stopáté narozeniny, na obrázku se svými dvěma syny.' Uvnitř listu byl obrázek té nešťastné dámy a jejich dvou synů s podtitulkem: 'Neohrožený lovec, jenž nikdy nenechá svou kořist uniknout.' Pro starou paní to byl takový otřes, že se už sto šesti let asi nedožije. Díky bohu, že má náš monarcha smysl pro humor. Jenomže chudák starý Damien vyrábí takové zmatky v jednom kuse. Nedávno například úplně vyvedl z míry všechny naše zdravotníky, když uveřejnil článek o Florence Nightingaleové a místo Dáma se světlem ho nadepsal Dáma do světa."

Petr se zasmál.

"A pomáhá mu Audrey?" zeptal se.

"Ano i ne. Snaží se, aby místo pití trochu jedl, a pokouší se dohlédnout, aby v novinách bylo co nejméně chyb. Ale s takovým irským tatínkem a zenkalskými zaměstnanci i sázecím strojem je to úkol nad lidské síly," řekl Hannibal. Vtom si však povšiml, že k nim přijíždí další rikša, a zaúpěl: "Pozor, blíží se k nám jediná černá skvrna na zenkalském obzoru, náš přítel Looja."

Když rikša dojela až k nim a zastavila, pohlédl Petr se zájmem na člověka, který zřejmě dokázal vyvolat jenom nevraživost. Looja byl drobný, sotva metr padesát vysoký a velmi šithlý a vypadal jakoby sestavený z kuřecích kostiček a jemného hnědého pergamenu. Nejvýraznější rysy jeho hlavy byl dlouhý zahnutý nos, krásné pečlivě učesané sněhobílé vlasy a velké černé oči, které postrádaly jakéhokoli výrazu. Na sobě měl dokonalý bledě šedý oblek a bílou hedvábnou košili, z níž vykukovala jako ochranný sněhový val u jemných zápěstí pět centimetrů široká manžeta. Na jednom zápěstí se mu krčily a pomrkávaly do slunce zlaté hodinky. Boty, naleštěné jako mořské lastury, byly zřejmě šité se stejnou láskyplnou péčí jako jeho oblek. Celou tu dokonalost dovršovala vázanka staré rugbyské školy. Looja se naklonil ve své rikše, oči chladné a bezvýrazné jako kobra, rozevřel sotva o milimetr rty a odhalil drobné bílé zuby podobné zoubkům štěněte.

"Hannibale, příteli drahý!" řekl vřele, ale s chladným pohledem, "kampak to jedete, příteli?"

"Dobré jitro, Loojo," odpověděl Hannibal se sarkastickým úsměvem. "Jedem navštívit Králíka. Ale nespleť jste si náhodou cestu? Slyšel jsem, že ve dvanáct je důležitá schůze. Co si tam bez vás počnou?"

"Nikdo není nepostradatelný, jak byste měl nejlépe vědět vy, milý Hannibale. Ale budu tam. Vracím se jenom pro nějaké spisy, které jsem zapomněl," řekl Looja a pohlédl na Petra. "Vy jste jistě pan Foxglove, nový Hannibalův pomocník. Já jsem Muramana Looja. Známe se velmi dobře s vaším drahým strýčkem. A jsem nesmírně nadšen, že vás poznávám. Promiňte mi, ale tahle podivná vozidla - výsledek dost klukovského smyslu pro humor našeho monarchy - jsou tak nesmyslně stavěná, že si s vámi ani nemohu podat ruku a jaksepatří vás uvítat. Jistě to příště napravíme." Zamával na ně drobnou ručkou a rychle odjel svou rikšou.

"Propána," řekl s upřímným úžasem Petr, "to je ale odpudivé stvoření. I kdybych o něm vůbec nic nevěděl, byl by mi na první pohled odporný. Vydává přímo hrozivý jedovatý puch a je tak tichý - jako když člověk obrátí kámen a najde pod ním skrčeného malého černého škorpióna."

"Výstižně řečeno," souhlasil s ním Hannibal. "Aspoň jste teď na vlastní oči viděl a sám posoudil našeho kocoura mezi holuby, lišku v kurníku, červotoče v ostění. Opravdu se zná s vaším strýcem?"

"Strýček se mi o něm jaktžživ nezmínil," řekl Petr.

"Hm, to je zvláštní. Velice zvláštní," poznamenal Hannibal, opřel se vzadu o sedadlo, přesunul si tu nesmyslnou přílbu přes oči a za chvíli už vypadal, jako by hluboce spal.

Cesta se vinula kolem dokola obkroužila Dzamandzar a nakonec se vyšplhala po mysu, který tvořil jedno rameno zátoky Ptáka posměváka. Po chvíli dojezdy rikši k dvěma nádherným sloupům z korálových kvádrů, mezi nimiž stála brána z tepaného železa, na které byl vyryt zenkalský znak - delfin a pták posměvák po obou stranách stromu amela. Bránu střežily dvě strážní budky, u kterých hlídali dva obrovití zenkalští vojáci v žlutých kabátcích lemovaných zlatými prýmkami, v černých kalhotách a velkých bílých přílbách, z nichž se efektně stáčela vzhůru žlutá pštrosí péra. Celý ten vojenský dojem bohužel poněkud kazila skutečnost, že jeden ze strážců seděl na bobku a házel si kostkami a druhý hloubavě zkoumal, kolik mu spadlo, a šťoural se přitom v nose. Pušky, které zrovna nepotřebovali, měli opřené uvnitř ve strážních budkách. Jak rikši zahnulý za roh, začali se vojáci s dost nedůstojným spěchem chápat pušek a pak se teprve mohli elegantně postavit do pozoru, opřít si pušky o ramena a řízně si dupnout do prachu.

"Jedem ke Králíkovi," vysvětloval jim Hannibal. "Otevřete nám, mládenci."

Stráže rozevřely brány a rikši ujížděly po točitě příjezdové cestě lemované vysokými mangovníky a fikusy. Dojezdy až k paláci, rozlehlé nízké budově, která byla postavena z velikých kusů korálu omítnutých na bledě růžovo, takže vypadala jako nějaký zvláštní překrásný dort od mistrovského cukráře. Vozíči zastavili a zbocenci potom zhluboka oddechovali, ale vtom už se oteřel hlavní vchod paláce a objevil se majordomus, oblečený v šarlatové uniformě a fezu, a za ním vyšli tři už méně efektní smrtelníci v bílých stejnokrojích.

"Dobré jitro, sire, pane Hannibale," řekl majordomus a usmíval se od ucha k uchu. "Máte se dobře, pane?"

"Moc dobře, Malapi," odpověděl Hannibal a sestoupil z rikši. "Budte, prosím vás, tak hodný a odvedte ty mé zatracené psy do kuchyně. Ale nedejte jim moc nažat, nebo mi pozvracejí všechny koberce. Kde je Králík? Přivedl jsem mu nového masu, pana Foxglova."

"Vítejte, masa, vítejte," řekl Malapi a uklonil se Petrovi. "Král je v zahradě, sire, pane Hannibale, musíte tudy, prosím."

Vedl je rychle do prostorné, šeré haly paláce, plné podivných, jakoby zaprášených portrétů, a potom zase ven do sluncem ozářené zahrady v dutém čtverci tvořeném budovou. Sametové trávničky tu skrápělo snad dvace nebo i třicet fontánek, z nichž prýštila do tichého vzduchu bohatě provoněného stovkami různých květin a keřů, přetékajících všude kolem ze záhonů, mlžná, krajkovině podobná sprška droboučkových kapek. Na trávě se krimili ve vlnivých konfetách bílí hlubi a v jednom rohu v exotické samolibosti natřásali ocasy dva pávi. Uprostřed zahrady stála pagoda z kolmo vztyčených korálových sloupů, na kterých spočívaly křížem položené silné dřevěné trámy. Tato konstrukce podírala obrovskou podušku nachových a jasně červených bugenvilejí, které se zachvívaly a jiskřily pod nápořem nesčetných motýlů, včel, brouků a jiného hmyzu. Ve stínu těch nádherných rostlin bylo zavěšeno visuté lůžko, kam by se byli klidně vešli čtyři normálně rostlí muži. Trůnil v něm však jediný člověk, král Tamalavala UMBER Třetí.

Ve stoje měřil král skoro sto devadesát centimetrů, vážil přes sto deset kilogramů a tělo měl jako mohutný, čokoládově zbarvený ušlechtilý kůň. Jeho velký srdečný obličej vypadal spíše polynésy než africky, s širokými, ne však maistými rty a s rovným nosem. Oči měl velké jako kaštiny a jejich velikost podtrhovala ještě čistá běl, která je vroubila. Na hlavě měl šarlatovou přiléhavou čapku vyšívanou zlatými květy a na sobě dlouhé splývavé bílé roucho s úzkou kraječkou kolem výstřihu a manžet a vepředu s vyšívanou batistovou náprsenkou, trochu jako na viktoriánské noční košili. Obut byl do jednoduchých červených kožených sandálů a jedinými ozdobami mu byl tenký zlatý náramek na jednom zápěstí a jednoduchý zlatý prsten, do kterého byl zasazen safír velký jako kostka cukru. Hověl si v široké náruči visutého lůžka a jednu nohu měl přehozenou přes jeho okraj. Na konci nosu měl posazeny brýle s rohovinovými obroučkami a četl si výtisk ůThe Timesů. Ze všech stran byl zavalen závěsemi novin v nejrůznějších jazycích. Na stolečku kousek od visutého lůžka měl položený atlas, pět slovníků, nůžky, pera a velký sešit na výstřížky.

"Hej, hola, Králíku!" zvolal na něj dost neformálně Hannibal, jak si tak s Petrem šlapali po měkkém vlhkém trávniku k bugenvilejovému loubí. "Hej!"

Král položil noviny a vysunul si brýle s rohovinovými obroučkami na čelo. Jak vstával pěnou navršených novin z visutého lůžka, obličej se mu roztáhl do oslnivého usměvu, s nímž vítal hosty.

"Hannibale, ty rošťáku, strašně ses opozdil. Už jsem si myslel, že ani nepřiđeš," zavolal hlubokým sytým hlasem. Opatrně uchopil do svých obrovských tlap jednu Hannibalovu ruku a jemně ji stiskl.

"Moc mě mrzí, že jsme se trochu zdrželi," omlouval se Hannibal. "Ale za to může tady Foxglove... vykládal mi dopodrobna o svém sexuálním životě."

Král se obrátil s oslnujícím úsměvem na rozpačitého Petra.

"Pane Foxglove," oslovil ho přátelsky a natáhl k němu ruku, "vítejte na Zenkali."

"Jsem nesmírně rád, že jsem mohl přijet na váš ostrov, Vaše Výsosti," odpověděl Petr, "a určitě budu vašim královstvím nadšen."

"Obávám se však, že z čistě sexuálního hlediska vám budeme připadat trochu nudní," pokračoval král. "Co myslíš, Hannibale?"

"Rád bych zdůraznil, pane, že se nezabývám celéd dny výhradně sexem, jak snad naznačuje pan Oliphant."

"Škoda," odpověděl mu král vážně, ale v očích mu jenom hrálo. "Někdy mi připadá, že je to právě ta ingredience, která tu našemu poklidnému životu chybí. Ale posaďte se prosím a napijte se."

Král odněkud vylovil sklenky a nali do nich z termosky hrozivě vyhlížející bílou tekutinu.

"Co tomu říkáte?" zeptal se dychtivě, když si Petr nejdříve trochu lokl a pak se zhluboka prudce nadechl.

"Znamenitě," odpověděl Petr chrltivě.

"Je to můj malý vynález," vysvětloval mu král pyšně. "Jemná směs bílého rumu, kmínky, kokosové smetany a mléka. Když se toho dryáku trochu napiju, působí na mě tak ničivě, že jsem byl nucen pojmenovat ho ůLése-Majestěů."

Opřel se v lůžku, stáhl si brýle zase na nos, usrkl ze své sklenky a chvíli si jí přejížděl v ústech.

"Tak co, pane Foxglove, doufám, že nám přinášíte zprávy z vnějšího světa?"

"Bohužel ne, pane," řekl Petr. "Víte, než mne sem poslali, byl jsem na Barbadosu, a to není právě samý střed vesmíru."

"Škoda," povzdechl si král. "Jak víte, snažím se udržet krok se světovými událostmi pomocí novin, ale protože přicházejí s měsíčním zpožděním, dovídám se vždycky naposled o senzačních vraždách anebo o tom, kdo koho sesadil. A věřte mi, že je trapné, když člověk pošle hlavě nějakého státu srdečné poselství a dostane je nazpátek s poznámkou 'adresát neznámý'. Působí to pak dojmem, že se dost vážně nezajímá o světové události."

Hannibal se pobaveně zasmál, ale neřekl nic.

"Víte, někdy mi nad dnešním světovým tiskem zůstává rozum stát, vám ne, pane Foxglove? Když si tak pročítám tyhle doklady o dnešním lidstvu, nemůžu se ubránit dojmu, že jsou to - abych dost nesprávně citoval Lincolna - informace o slabomyslných od slabomyslných a pro slabomyslné. Noviny mě dneska dokáží potěšit, jediné když mi dodají šřavnaté sousto pro můj výstřížkový sešit. Zrovna minulý měsíc jsem našel nádherný článek o jistém chlapíkovi ze Surbitonu, kde jsem měl podnám, když jsem studoval na vysoké ekonomické v Londýně. Ten člověk si to vyšlapoval po ulici a najednou dostal přes hlavu kvádrem zeleného ledu a zůstal ležet v bezvědomí. Koho by taky napadlo, že ho omráčí kus ledu zrovna na tak zdravém předměstí, jako je Surbiton? Ale to ještě není všechno. Policie stála jako obvykle nějakou dobu před záhadou, a pak vypátrala, že ten led byl vlastně zledovatělý špalek moči vymrštěný omylem z nadvzdušného tryskového letadla, co zrovna přelétalo nad Anglií. A já se vás ptám, kam to s tímhle světem spěje, když vás může v takovém Surbitonu připravit o život lidská moč? Pak jsem se zase dočetl v ůSingapore Timesů, že prý se Princ Hadů má vbrzku oženit. Nemyslíte, že kdo udělá z příslušníka královské rodiny plaza, měl by být potrestán dlouholetým vězením?" zeptal se král.

"To by chudák Simon Damien bručel v jednom kuse," poznamenal Hannibal. "Viděl jsi doufám svůj portrét na

první straně?"

"Samozřejmě," odpověděl král nadšeně. "Byl okouzlující. Poslal jsem chudince paní Amazooze velký koš ovoce a nějaké květiny, abych jí ten šok trochu vynahradil, a měl jsem senzační příležitost napsat Simonovi jeden ze svých vysoce rozhořčených dopisů. Bylo na něm tolik pečeti, že se skoro nedal číst. Dokonce jsem v něm Simonovi pohrozil deportací. Jenomže bych rád věděl, proč na mé dopisy vůbec nereaguje."

"Máš štěstí, že ještě žádný neotiskl," poznamenal Hannibal.

"Náhodou bych to docela uvítal," toužebně řekl král. "Celý život jsem si přál vystoupit v tisku."

"Damien nadělá dost škody vlastními chybami," poznamenal chmurně Hannibal.

"Kdepak!" zvolal král. "Nebýt té legrace v Zenkalském hlasu, snad bych v tu chvíli abdikoval. Tak třeba před několika týdny jsem se dočetl, že 'přehlídku čestné stráže vykonal sám král oblečen v saténových šatech broskvové barvy, se závojem z bruselské krajky a kyticí krémových ibišků v ruce. Za družičky mu šli desátník Ammibo Allim a seržant Goola Masufa, kteří byli za svou výjimečnou odvahu zatraceni.'"

Král se rozesmál na celé kolo a vesele pohodil hlavou. Tělo se mu otřásalo veselím.

"Dejte na mě, pane Foxglove," řekl, jak si utíral oči. "Jestli se někdy dostanete k moci, ať vám noviny rediguje Ir a sází Zenkalec. To se v životě nebudete nudit."

"Vkolik máš schůzi rady?" zeptal se Hannibal a pohlédl na hodinky.

"Ale Hannibale, Hannibale," mrzutě řekl král. "Proč mi vždycky připomínáš mé povinnosti, zrovna když se dobře bavím?"

"Budete hlasovat o tom letišti?"

"Ano, budeme," přisvědčil král a rozpačitě pohlédl na Hannibala. "Ksakru, Hannibale, vím, že se ti ten nápad vůbec nezamlouvá, ale všichni ostatní jsou pro něj, tak co můžu dělat? Když se to vezme kolem dokola, musím přece vzít v úvahu budoucnost Zenkali a všichni jsou toho názoru, že letiště ostrovu prospěje. Uznej sám, že by mohlo mít své výhody, příteli. Není to tak docela nesmysl."

"Podle mě je to celé absurdní," řekl Hannibal zatvrzele. "Přece nestojíš o nějaké zatracené letišti, nechceš, aby se sem přihrnuly tisíce hulvátských vojáků, aby se flákali po ostrově a rvali se tady, nechceš snad, aby v zátocě Ptáka posměváka bylo najednou plno námořních plavidel, a hlavně si jistě nepřeješ, aby se šťastný, hospodářsky nezávislý ostrov změnil ve vojenskou základnu."

"Jistě, uznávám, že na některých tvých výhradách něco je, ale ať už jsou moje soukromé pocity jaké chtějí, za celý ten plán se přimlouvá tolik vlivných osobností, že já sám, jak dobře víš, proti nim nic nezmůžu."

"Jistě, hlavně se za něj přimlouvá ten zloduch Looja," hněvivě řekl Hannibal. "Už sám fakt, že tenhle záměr podporuje, mi stačí k tomu, aby mi celá ta myšlenka byla odporná."

"Seznámil jste se už s Loojou, mým ministrem rozvoje, pane Foxglove?" zeptal se král.

"Vlastně ne," odpověděl Petr.

"Ne? Tak to vás tedy čeká zážitek. Musím vás bohužel varovat, že ho nikdo nemůže vystát a že v něm není špetka osobního původu ani důvěryhodnosti, a opravdu, když už musí být někdo rošťák, měl by mít aspoň jisté kouzlo. Ne, Looja je bohužel krajně nepřijemný člověk. Šel bych vlastně ještě dál a řekl, že je to bezpochyby ten typ orientálce, který kazí nám orientálcům slušné jméno."

"Opravdu koupil to zatracené údolí?" zeptal se Hannibal.

"Ano, bohužel," smutně přisvědčil král. "Schramstl nám ho rovnou před nosem. Nějak to tu přestáváme zvládat, Hannibale. A víš, co mi ten malý parchant řekl, když jsem se ho na to zeptal? Prohlásil, že neměl o celé transakci ani tušení, že ji prý provedla bez jeho vědomí manželka. Když už nic jiného, musíme na něm ocenit aspoň tu drzost."

"Je to celé dost skličující," řekl Hannibal.

"Já vím, já vím," opáčil král a vstal. "Ale bohužel proti tomu nic nezmůžu. Snad se nám aspoň podaří sledovat trochu ty stavby, Hannibale, a když si je ohlídáme, neohrozí nám ostrov. Víš přece, že mi leží na srdci stejně jako tobě, aby Zenkali nepotkali noc zlého."

"Samozřejmě, toho jsem si vědom," řekl Hannibal. "A v tebe taky jedině skládám naděje."

"Aspoň se při tom nudném vládnutí spolu občas trochu povyrazíme, vid'?" řekl mu král s úsměvem. "Na shledanou, pane Foxglove. Doufám, že si tu brzy zvyknete a že vám Hannibal nebude moc ubližovat. Měl bych vás upozornit, že jeho poslední asistent musel narychlo odcestovat, protože se nervově zhroutil. Přijďte mě zase někdy navštívit."

"Přišel bych velmi rád," řekl Petr.

Král se usmál a zamával mohutnou rukou na znamení, že je propouští.

"A teď zajedeme na chvíli do guvernéřského paláce," řekl Hannibal, "čimž budete mít povinnosti odbyté a můžete si trochu oddechnout. Myslím, že guvernér a jeho paní vás nadchnou, i když vám asi budou připadat trochu jako z jiného světa."

Jeho Excellence sir Adrian Blythe-Warick byl pomenší, statný, trochu zakrslý pán, který vypadal, jako by ho počátkem jeho diplomatické kariéry někdo důkladně naškrobil a od té doby se mu už nikdy nepodařilo trochu se uvolnit. Ve tváři měl široký strnulý úsměv.

"Foxglove... Foxglove... ano, ano," opakoval a podával Petrovi ruku. Několikrát si odkašlal. Hlasek měl tenký a šepotavý, podobný milostnému volání malíčkého rejska. "Vítejte na palubě, milý chlapče... skutečně jsem tuze rád... zvláště za této choulostivé situace... ano, ano, potřebujeme každý pár rukou v téhle... jistě... ano... diplomacii... a také takt a diskretnost... a vůbec podobné vlastnosti nutné k téhle tentononc... však vy víte... ale vy máte jistě takt, milý chlapče... vypadáte jako slušný a zdatný mladý... ehm... jistě... zrovna jako chlapík, jakého tu potřebujeme... prostě sůl

země... a tak vůbec... ehm... jistě. Jsem moc rád, že vás máme na palubě."

"Děkuji vám, pane," řekl Petr.

"A teď nám, můj milý Hannibale, nalejte něco k pití... jistě, jistě... taková opora... sůl země... hrajete bridž, pane Foxglove?"

"Ne, pane, bohužel ne," přiznal se Petr.

"Ach tak... to je... opravdu škoda," řekl sir Adrian s politováním. "Ale stejně k nám musíte přijít na oběd."

"Děkuji vám, pane," uklonil se Petr a měl dojem, že ten nápoj, který mu chystá Hannibal, nutně potřebuje.

"Doufám, že se vám Zenkali zalíbí..." šeptal guvernér. "Hotový tropický ráj... a víte přece, že dostane vlastní vládu... jednou to samozřejmě přijít muselo... starý běh světa se mění... tak tak... a ten milý zdatný král... sůl země... i když ovšem... ale on za to chudák nemůže... víte, vystudoval Eton... inu, co se dá dělat... ale i tak to je sůl země... někdy to přijde člověku líto... ale stejně... nejdůležitější na světě... královna a naše vlast, britské společenství... to přece nikdy nezahyne, vidíte?"

"Ovšemže ne, Vaše Excellence," odpověděl mu Hannibal zdvořile. "Už jsem to všechno Foxglovovi vysvětlil."

"To je dobře... moc dobře," řekl sir Adrian. "Musíte ho někdy přivést k obědu."

Vtom se otevřely dveře a dovnitř přicupitala jako nějaká maličká hračka na klíček lady Smaragda Blythe-Waricková. Petr na ni nevěřicně pohlédl a nejprve se mu zdálo, že je snad v maškarním úboru, protože byla od hlavy k patě celá oblečená v zelené. Nejenže měla zelené šaty, punčochy a střevíce, ale i její vlasy měly zelený nádech, asi takový, jaký dostává lenochod od sinice, která se mu usazuje v srsti. A celá byla ověšená smaragdy. Měla smaragdové náramky, náhrdelníky, brože a medailonky. Při každém pohybu chřestila, zvonila a cinkala. Rozhlížela se kolem sebe a rychle otáčela hlavou jako ptáček. V jedné ruce svírala drobnou trumpetku do ucha, překrásně vypracovanou z želvoviny.

"Ech, miláčku, tohle je... tohle je mladý Foxglove... zdatný chlapík... sůl... má žena," vyhrkl sir Adrian a neurčitě se rozmáchl jako člověk, který se snaží vyprostit ze svěřací kazajky.

"Kdopak že to je, drahoušku?" otázala se lady Smaragda, usmívala se na Petra a maličko se mu ukláněla, a přitom se snažila zasadit si do ucha trumpetku, což šlo ovšem poněkud ztěžka, neboť ucho jí zakrývala zdobná smaragdová náušnice.

"Foxglove, miláčku Foxglove," řekl sir Adrian a zvýšil hlas do téměř nezvučného pískotu. "Slušný a zdatný mládenec... právě k nám přibyl na palubu... jsem tomu velmi rád."

"Morlove? Morlove? To je ale zajímavé jméno," rozplývala se nadšením lady Smaragda. "Takové zvláštní - určitě staroanglické. V těch dobách prý zuřil mor každou chvíli. A nejspíš i mor drůbeží. Říká se přece, že nemoce neznají hranic, že neuznávají víru, původ ani barvu. I když prý na mor umírali i Eskymáci, vidíte? Nebo jsem snad chtěla říct američtí Indiáni? Každopádně jsem ale přesvědčena, že perličky jim netrpí. Máte rád perličky?"

"Přímě je zbožňuji, madam," odpověděl Petr.

"Lady Blythe-Waricková chová totiž perličky," vysvětloval Hannibal s léty vycvičenou trpělivostí.

"Mám spoustu perliček, pane Morlove," vykládala dál lady Smaragda. "Mám jich celý chov. Pokládám je za nanejvýš inteligentní ptáky, téměř za opeřené psy. Musíte mi je někdy přijít pomoci nakrmit a uvidíte sám - je až neuvěřitelné, jak všemu rozumí. Musíš někdy pozvat tohoto milého mladíka na oběd, Adriane," prohlásila lady Smaragda. "Tak málokdy se s ním vidíme!"

"Již jsem ho pozval, má drahá," řekl sir Adrian, "ano, ano... jistě... jenže on nehraje bridž... ale to se nedá nic dělat... i tak ho rádi přivítáme... velice rádi."

Jak se tak sir Adrian a lady Smaragda doplňovali, rozplynul se rozhovor doširoka, ale nevedl k ničemu, a Petr si oddechl, když viděl, že Hannibal dopil.

"Musím se ještě o Foxglova trochu postarat, Vaše Excellence," řekl Hannibal guvernérovi. "Přesvědčit se, jestli má všechno v pořádku."

"Jistě, jistěže, ať má kajutu jako ze škatulky, samozřejmě," řekl guvernér. "Jsem přímo nadšen... ano... ještě že Hannibal ví, za které lano zatáhnout, ano. Musíte oba přijít a poobědvat s námi, až tu mládenec trochu zakotví... Rozhodně."

"Musíte k nám přijít na oběd, pane Morlove," pravila lady Smaragda, které zřejmě úplně ušlo, co její manžel říkal. "Přesvědčím manžela, aby vás pozval. A pak mi můžete nakrmit moje perličky. A nezapomeňte přivést svoji rozkošnou ženušku - tak málo se s ní vidíme."

Znovu vyrazili v rikšách i s celým psím doprovodem. Hannibal si zapálil jeden svůj dlouhý doutník a zřejmě byl nadmíru spokojen, že může chvíli mlčet. Petr se opřel vzadu v rikše a pomalu se vzpamatovával. Brzy vyjeli na pobřežní silnici vedoucí podél zátoky Ptáka posměváka. Silnice procházela háji přesličníků, které vrhaly jemný, krajkovitý stín. Za nimi se prostírala široká bílá pláž a čistá lákavá voda laguny. Co chvíli se silnice přehoupla přes malé můstky, překlenující malé potůčky, které jiskřivě a zurčivě protékaly mezi kmením, černým a lesklým jako smola. Tu a tam stály na břehu skupinky žen a rozprostíraly na zelené trávě prádlo, které vždy prudce zazářilo barvami jako velký květinový záhon. Jak se k nim blížily rikši, ženy se napřimovaly a mávaly vládnými hnědými pažemi, a když zavolaly na pozdrav, bíle zasvítily úsměvy a hlasy jim zněly vřestlivě jako papouškům. Na pláži leželo vždycky tu a tam několik černých kánojí, které vypadaly jako delfini vyhřívající se na sluníčku, a kolem nich se krčili na zářivém písku rybáři a spravovali své sítě. Před rikšami přebíhaly silnice zelené ještěřky s oranžovými hlavičkami a stinné přesličnickové háje byly plné ptačího švitoření a třpytu. Petr to všechno do sebe vpíjel a říkal si, že ještě nikde na světě si nepřipadal rázem tak šťastný. Barvy, vůně, celá ta atmosféra i lidé, všechno se mu zdálo přímo dokonalé.

"Tady budete bydlet," řekl najednou Hannibal a ukázal doutníkem k silnici. "Je to nevelký domek, ale přímo na pláži a říkal jsem si, že by vám třeba vyhovoval víc než ten druhý dům rovnou za městem."

Petr nejasně rozeznal za přesličníky tvar nízkého bílého bungalovu, který ležel skoro až na břehu moře.

"Vypadá nádherně," řekl. "Ani jsem si něco tak luxusního nepředstavoval. Myslel jsem si, že mě čeká prostá dřevěná chatrč uprostřed města, kde nepoteče voda, a zato to tam bude cítit po oslech."

"Máte tam tekoucí vodu, jakous takous elektřinu a telefon, pokud ovšem funguje, a k tomu tři sluhy, kteří by se měli postarat o všechno, co budete potřebovat. Měl byste se tu cítit dost pohodlně," řekl Hannibal, když rikši zastavily před bungalovem. Na prostorné stinné verandě se objevili tři sluhové. Jeden z nich, malý tlustný chlapík s hnědým nakynulým obličejem, obrovským úsměvem a veselými očima měl bílou uniformu přepásanou červenou šerpou.

"Vítejte, pane, vítejte," řekl a pohupoval se dolů a nahoru na špičkách, jako kdyby chtěl začít hrát tenis. "Já Amos, pane, já sluha."

Horlivě se sklonil nad rukou, kterou mu podával Petr.

"A tohle být náš pomocník, pane. Jmenuje se Tulipán, pane," řekl a ukázal na čtrnáctiletého chlapce, který trochu šilhal a měl vystouplé zuby. Chlapec stál, ostýchavě přešlapoval v prachu, díval se do země, a když ho Petr pozdravil, jen sklopil oči.

"A tohle být kuchař, pane," pokračoval Amos. "Moc dobrý kuchař, pane. Jmenuje se Samson. Zatraceně dobrý kuchař, pane."

Samson, dlouhý, neuvěřitelně hubený člověk s truchlivým výrazem vychrtlého stavěcího psa, se upřeně, bez jakéhokoli výrazu v obličeji díval na Petra.

"Dobrý den, Samsoně," pozdravil ho Petr a napadlo ho, že Samson dělá svému kuchařskému umění velice špatnou reklamu.

"Vítejte, pane Foxtrot, sire," vykřikl Samson a zaznělo to jako přitlumené zařvání laryngitidou trpícího majora z povolání. "Já Samson, já kuchař."

"Výborně, všechny vás moc rád poznávám," řekl Petr. "A teď, Amosi, nemáme v domě něco k pití?"

"Jistě, pane," opáčil Amos s nadšeným úsměvem. "Slečna Audley už pítí donesla."

"Slečna Audley...? Myslí tím snad slečnu Damienovou?" zeptal se Petr Hannibala.

"Ano," přisvědčil Hannibal. "Audrey se stará o ubytování svobodných pánů. To víte, ženská ruka, a tak dále."

"Tak pojdte dál a napijte se," zval ho Petr. "Budete mým prvním hostem."

"Myslím, že by mi malý fíťánek neuškodil," souhlasil Hannibal a vstával z rikši. "Aspoň trochu zasvětime tu vaši domácnost... je to koneckonců moje povinnost."

Amos je zavedl přes širokou stinnou verandu do dlouhého chladného pokoje. Vysoká francouzská okna na jedné straně vedla na zadní verandu, v zahradě šepotaly přesličníky a dosny stály v šarlatových řadách jako strážé. Za nimi bylo vidět oslnivě zářící pláž a bledě modré vody laguny. Amos odešel a za chvíli se vrátil s dvěma velkými aluminiovými poháry, v kterých se pěnily nápoje.

"Ať vám tu přeje štěstí," připil Petrovi Hannibal.

"Na zdraví," řekl Petr.

"Víte, že to ani není tak špatná chajda," poznamenal Hannibal, když přistoupil k francouzským oknům a zahleděl se ven. "Myslím, že se tu brzy budete cítit jako doma."

Jako doma? Už teď měl Petr pocit, že prožil v tomhle domku celý život.

KAPITOLA III

NADŠENÍ NAD ZENKALI

Když Petra druhý den ráno probudil Tulipán hned za svítání s čajem a mangem v ruce, vystupovaly mu samým soustředěním zuby ještě víc. Amos krácel důstojně za ním a ostřížím zrakem sledoval každý jeho pohyb. Tiše popřáli Petrovi dobrého rána, a jak tak šourali bosýma nohama po dlaždičkách, přecházeli místností, rozevírali okenice a rozkládali šaty, působilo to přímo konejšivě. Obloha venku byla zelená jako listí a všichni zenkalští ptáci vítali úsvit. Petr se poklidně najedl a za půl hodiny se ponořil obličejem do teplého moře a pozoroval hejna ryb, které plavaly pod jeho maskou ve vodě čiré jako džin. Barvy a tvary byly tak zářivé a celá pavučina života pod ním tak spleťtá, že Petr úplně ztratil pojem času. Najednou si uvědomil, že ho někdo volá jménem, a když se posadil, zahlédl na kraji vody Audrey. Rychle začal plavat nazpátek ke břehu a potom se přebrodlil k pláži.

"Nezlobte se," řekl a honem se utíral. Úplně jsem zapomněl na čas... Jakživ jsem neviděl něco tak pohádkového, jako je tenhle kousek útesu."

"Je to úžasné, vidíte?" souhlasila s ním Audrey a posadila se do písku. "A ještě neuvěřitelnější je, že to člověku zřejmě nikdy nezevšední. Pokaždé, když si vyjdete ven, vidíte něco nového. Pro mne je to bohužel jak droga. Dokonce se mi stalo, že jsem zmeškala oběd v guvernéřském paláci, protože jsem se potápěla, pozorovala život pod vodou a úplně jsem zapomněla, kolik je hodin."

"To není ani tak zločin jako spíš sebeobrana, ne?" poznamenal Petr.

"Kdepak," odporovala mu Audrey. "Chodím na obědy do guvernéřského paláce hrozně ráda. Guvernér a jeho paní jsou přímo okouzlení a všechno je to tam báječně praštěné. Ty jejich společenské obědy jsou k potrhání. Za nic na světě bych žádný nevynechala. Vzal vás Hannibal k Jeho Excelenci, abyste trochu udělal dojem?"

"Ano, včera odpoledne. Byl to opravdu zážitek. Jsem zvyklý na mnohem oficiálnější guvernéřské paláce a guvernéry. Připadal jsem si jako na návštěvě u dvou myšek v domečku pro panenky."

"Musíte mi všechno vyprávět," vyzvala ho Audrey s úsměvem.

A tak jí Petr dopodrobna vylíčil svoji návštěvu v guvernéřském paláci, a když došel až k poslední poznámce

lady Smaragdy, Audrey se nadšeně rozesmála.

"Chudinka lady Smaragda," řekla, "opravdu žije v úplně jiném světě. Co jste jí na to odpověděl?"

"Nic," řekl Petr. "Chtěl jsem jí zrovna vysvětlit, že jsem svobodný, ale vtom jsem se podíval po Hannibalovi, a ten na mě nenápadně zavrtěl hlavou."

"Když ona je opravdu tak roztomilá a popletená, že ji člověk musí mít rád," řekla Audrey. "A s pobočníkem Diggorym jste se setkal? Hannibal mu říká primitivní australský nástroj. Je skoro stejně potrhlý jako Jeho Excelence a lady Smaragda. Všichni dohromady tvoří neodolatelné trio."

"Ne, diggoryho jsem byl ušetřen," řekl Petr, "ale zřejmě na něho při svých povinnostech ještě narazím. Povězte mi, čímá za každým keřem na Zenkali něco prapodivného?"

"Myslíte lidi?" zeptala se Audrey.

"Ano," odpověděl Petr, "nebudete mi přece tvrdit, že Hannibal, Králík a obyvatelé guvernéřského paláce jsou úplně normální."

"Podle běžných měřítek jsou asi opravdu trochu výstřední," připustila Audrey. "Nejspíš to tak dopadá na všech ostrovech, a na Zenkali zvlášť. Je to taková ostrovní nemoc, kterou lidi dostanou, protože každá jejich zvláštnostka a slabina se umocňuje a zvětšuje. Mám dojem, že hlavně Zenkali přitahuje podobné typy, a pak na ně zapůsobí jako skleník a udělá z nich něco úplně neobvyklého a nevidaného."

Audrey vstala a oklepala si písek z rukou.

"Dneska bych vás ráda představila několika dalším místně vypěstovaným raritám. Bez nich by se vlastně na ostrově ani nic nedělo."

"Nemůžu se dočkat," řekl Petr, "ale musíte mi slíbit, že mi ukážete i strom ombu."

"Samozřejmě," řekla Audrey.

Řídila otlučený, ale ještě docela pojízdný minimoke a Petr zahlédl na zadním sedadle košík s ovocem a malou chladicí tašku na nápoje.

"Myslela jsem, že bychom si mohli udělat piknik," řekla Audrey a ukázala na zásoby. "Znám moc hezké místo na Matakamě."

"Cože, hned u údolí toho padoucha Looji?"

"Ano. Je tam překrásná krajina, snad nejhezčí na celém ostrově. Ale dlouho to tam tak hezké nezůstane, když se má celé to údolí zatopit a vystavět obrovská přehrada a letiště," řekla zachmuřeně Audrey.

"Mám dojem, že se vám ten plán vůbec nelíbí?" nadhodil Petr.

"To tedy opravdu ne. Víte, na tomhle ostrově jsou všichni moc prostí, moc šťastní a v podstatě i moc hodní."

"I Looja?"

"Každý ráj má svého hada. Nechci vám přestírat, že tohle je ostrov, kde žijí sami svatí. Ale většinou jsou tu lidé jemní, mírně výstřední, a jestli vám to nevadí, i trochu dětinští. Takže postavit tady letiště je něco jako položit karabici dělbuchů a sirky do dobře vedené mateřské školky. Podle mě má Hannibal pravdu. Ten starý ďábel má skoro vždycky pravdu. Ale víte co, pustíme to zatracené letiště na chvíli z hlavy a užijeme si trochu ten výlet."

Ujížděli rozjasněným krajem, a protože v Dzamandzaru se právě pořádal velký trh, byly silnice namačkané Zenkalci, kteří přinášeli do města své zboží a přiváděli domácí zvířata. Kolébavě si tu vyšlapovaly tlusté staré ženy oblečené do zářivých batikových šatů a na hlavě nesly veliké koše manga, kokosových ořechů, ananasů či papají a balancovaly jimi tak dokonale, až to vypadalo, že jim snad ty košíky k hlavě přirostly. Tu a tam šli mládenci s dlouhými zlatými pruty cukrové třtiny anebo s tyčemi, z kterých visely jako nějaké zvláštní opeřené ovoce řady kuřat přivázaných za nohy. Po celé silnici vzraly, rachotily kodrcaly dřevěné vozy tažené statnými zebru s dlouhými rohy a velkým hrbem a vířily mračna růžového prachu. Byly vysoko navršené košíky, batáty, křesly z třtinového proutí, pytli rýže a cukru a načervenalými hliněnými hrnci. Postarší zarostlí pastevci, zabalení v šarlatových přikrývkách, popoháněli svými oštěpy stáda dobytka a koz, aby šla trochu rychleji, a čilí malí chlapci s klacky v ruce a malými smečkami hladkosrstých jantarově zbarvených čilých psů, kteří pořád hlasitě štěkali, se zase starali, aby se zvířata nerozeběhla ze silnice do bujné přírody. Všichni křičeli, něco si mezi sebou povídali a žertovali. Skupinky lidí si cestou vyzpěvovaly, a kdo právě nic jiného hnědýma rukama nedělal, hrál na útlé bambusové píšťalky, brínkal do dvanáctistrunných valih nebo tloukl do malých břichatých bubínků. Staré tlusté ženy se dvojsmyslně dobíraly, vykládaly si šťavnaté historky a smály se, až se jim na těle třáslo sádlo. Štíhlé dívky kráčely pod těžkými náklady půvabně jako mladí koníci a zdálo se, jako by po té silnici plynuly. Vyměňovaly si přitom ostré, papouščími skřekům podobné poznámky s místními mládenci a rozhlížely se upřímně, jako moruše lesklýma očima. Po rezavé silnici plynul k Dzamandzaru v oparu růžového prachu tůpy barev a hudba hlasů i nástrojů.

"Takhle to vypadá, když je jednou do měsíce ve městě velký trh," vysvětlovala Audrey a obratně řídila jednou rukou vůz a druhou mávala na pozdrav. Všichni mávali na ni, všichni se na ni usmívali a všichni volali: "Vidím vás, slečno Audley... šťastnou cestu, slečno Audley... jedete do města, slečno Audley?... Šťastnou cestu."

"To je jediný trh na ostrově?" ptal se Petr, když uchváceně sledoval ty proudy lidí, kteří skolem nich procházeli.

"Kdepak. Ještě jsou každý den trhy ve vesnicích a malý denní trh v Dzamandzaru," odpověděla mu Audrey, "ale tohle je nejdůležitější trh, který se pořádá jednou za měsíc a kde si můžete koupit všechno od krávy až po burský oříšek, mosaznou postel nebo elixír lásky."

"Všichni ti lidé vypadají ohromně čistě a upraveně, jsou jistě dobře živení a vůbec působí blahobytně. Lesknou se jako kaštany," řekl Petr.

Audrey se zasmála a zatroubila do srocení dobytka a koz klaksonem.

"Taky že se jim dobře vede," řekla. "Skoro každý tu má malé hospodářství anebo nějaký obchod. Lidi tu

samozřejmě nejsou bohatí, ale taky ne chudí, když se to aspoň porovná s ostatními ostrovy, jak je tenhle. A to je vlastně tím, že nám amela udržuje ekonomii pěkně v rovnováze. Bojím se pomyslet, co bychom si bez toho stromu počali. Jsme moc daleko od všeho ostatního světa, než aby se o nás svět v nejmenším zajímal. Je to docela příjemné, dokud jsme soběstační, ale kdybychom najednou potřebovali pomocnou ruku, nikdo by o tom nechtěl slyšet."

V hnědém proudu koz a krav se náhle rozevřela mezera a Audrey zkušeně stočila předeek auta do uvolněné stezičky, a za chvíli projeli mezi zvířaty. Oba se řádně nadýchali růžového prachu a ještě drahnou chvíli cítili ostrý pach koz a sladký zápach dobytka. Audrey prudce odbočila z hlavní silnice a proud trhovců se zúžil na malý pramínek, takže auto mohlo ujíždět rychleji. Dívka jela rychle, ale dobře a elegantněma rukama lehce držela volant. Měla na sobě modrou kostkovanou blůzu, džíny a sandály a vlasy jí volně splývaly na záda. Petr se zahleděl na její okouzlující profil a zamyslel se, co je to asi za děvče.

"V devatenácti jsem absolvovala uměleckou fakultu dublinské univerzity," řekla Audrey s trochu výsměšným úsměvem, jako by mu četla myšlenky. "Domnívala jsem se, že jsem něco mezi Leonardem da Vinci a Picassem. Byla jsem opravdu celkem dobrá, ale být dobrý v povolání, o které se pokouší tolik lidí, zdaleka nestačí. A tak jsem onoho kritického věku, to jest od dvaceti let, až do loňska utratila dědictví po babičce, sice ne velké, ale postačující, a procestovala jsem stopem celou Evropu, potom Afriku a nakonec kousek Asie. Bylo to báječné. Ale čím víc jsem toho poznala, tím jasněji jsem si uvědomovala, že Picasso ze mě nikdy nebude, a tak jsem se naučila spokojit se s talentem, který mám."

"Ale proč jste se vrátila sem?" zeptal se Petr.

"Je to můj domov. Ale hlavně jsem přijela proto, že mi umřela maminka a že jsem se chtěla postarat, aby se tatínek neupil k smrti anebo neumřel hladu, jak se věnuje těm svým zatraceným novinám a zapomíná jíst."

"Nelitujete toho?"

"Propána, vůbec ne. Miluji Zenkali. Předtím, když jsem byla ještě malá, jsem měla Zenkali moc ráda, ale připadalo mi docela obyčejné. Teprve když jsem se vrátila, jsem si uvědomila, jak je výstřední a jaká je tady volnost. A teď by mě odsud nikdo nedostal, leda dynamitem."

"Pomáháte otci s novinami?" zeptal se Petr.

"Trošku," odpověděla, "ale mimoto učím umění na místní škole, sbírám místní hudbu a dávám hodiny kytary a piana, a s Hannibalovou pomocí jsem si zavedla malou, ale docela výnosnou praxi - překládám všelijaké záhadné vědecké práce. Mluvím plynne šesti jazyky, a to mi není na škodu."

"Páni, vy ale dovedete využít svůj talent," poznamenal Petr uznale.

"Tatínek na to fanaticky věří. Tvrdí, že je naší povinností rozvíjet svoje nadání. Na světě je tolik netaentovaných lidí, že když má člověk k něčemu schopnosti, měl by jich využít, jinak je to úplný zločin, víte, asi jako kdybyste žil ve světě samých slepců a rozhodl se nedívat se očima. Zavedu vás k jedné paní, která nejenže využívá všeho svého nadání, ale jak má jen příležitost, vymýšlí si něco nového."

"A kdo to je?"

"Reverendka Judith Bombarlacková z církve Druhého příchodu Kristova, s hlavním stanem v Ploughkeepsie, stát Virginie. Samozřejmě že bezbožník Hannibal se o ní nezmíní jinak než o té staré Bombardákové nebo Kokrhelové, což jsou sice přezdívky víc než neuctivé, ale Judith je zbožňuje. My ostatní jí říkáme Revča."

Odbočili ze silnice na pěkně upravené prostranství, kde stál nevelký domek a vedle něho maličký kostelík, jen zpola zazděný, aby věřící mohli i vsedě obdivovat krásnou vyhlídku. Prostranství sahalo až k samému okraji srázu, z kterého bylo vidět dolů na široký lán zelených polí a na amelové plantáže a přes ně až k místu, kde šplíchalo o břeh emailově hladké moře. V dálce se pěníla nad útesem široká bílá, jakoby pomačkaná věčně se převalující vodní stuha a za ní už leželo hluboké moře, tak temně modré, že vypadalo skoro až černě. Prostranství, na kterém stál bungalov a kostelík, bylo ve vzorném pořádku. Všude bylo vidět květinové záhony a kdosi se pečlivě postraral, aby se po domku a kostelíku bujně rozrostly liány nádherných barev. U jednoho květinového záhonu se krčila vysoká hranatá postava v beztvářých červených saténových šatech a dokončovala právě lobotomii na jednom rozkvetlém keři.

"Dobré ráno, Revčo," zavolala Audrey, když zastavili. Vysoká kostnatá postava se otočila. Na hlavě měla obrovský slamák, připevněný šifónovým páskem a několika staromódními jehlami, které vypadaly, jako by je měla zapíchnuté až do lebky, aby jí klobouk zaručeně držel. Za stuhou klobouku bylo zastrkáno nesčetné složených, špendlíky připíchnutých papírků. Pod tou prapodivnou pokrývkou hlavy vykukoval dlouhý, vážný a trochu lítostivý reverendčin obličej, připomínající tvář žirafy, opálený do zlatě hněda jako pěkně pečený perník, s pletí tak jemně a neobyčejně hustě vráscitou, až se zdálo, jako by se její majitelka zamotala do nějaké zvlášť spleťtité pavučiny a ta jí utkvěla na obličej. V té krajkovině seděly dvě velké inteligentní, zářivě tmavé oči, silný zahnutý nos a široká, živě se pohybující ústa.

"A jéje, to jsi ty," zvolala Revča. "Krucipisek, zrovna jsem na tebe myslela, a ty se tu najednou objevíš. A co sis to přivezla za ctitele? Honem to staré Revče vyklop. Viš, že nesnáším tajnosti, a taky že si hned tak nějaké tajemství nenechám pro sebe. To je taky jeden z důvodů, proč bych nemohla být katolička, viš. Ani za celý svět ne. Než by se chudák věřící dostal domů, vyběhla bych ze zpovědnice a roznesla bych jeho tajemství po celém ostrově. Ne snad, že bych proti chudákům katolíkům něco zvlášť měla. Kdepak, myšlenku mají senzační, jenom jim do ní pár složek chybí. Ale myslím, že není správné zatěžovat kněze tolika tajnostmi jiných lidí - jen si představte, že mezi nimi musí chodit, vědět o každé špinavosti, a přitom nesmí říct ani slovo - pro rány boží, to přece není liské, takové náboženství podle mě musí narušovat trávení."

Co tak mluvila, rozběhla se k nim, objala Audrey, sevřela Petrovi ruku do mozolnatých dlaní a už je táhla k malému bungalovu a vůbec je nepustila k řeči. Petr z toho byl celý popletený a jen uvažoval, jak asi vypadají její kázání.

"Leonardo da Vinci!" zavolala na zenkalského zahradníka, který kousek dál sekal trávu, "pojd' sem a dostříhej

ten keř, buď tak hodný." Energickými kroky vystoupila po schůdcích na verandu a doširoka se přitom rozmachovala.

"Pojďte dál, pojďte," řekla. "Pojďte dál a posaďte se. Seženu vám něco k pití. Beethovene, Beethovene, kde zase vězíš? Beethovene!"

Rozběhla se do kuchyně a za chvíli se vítězoslavně vrátila a za ní kráčel malý, strašlivě tlustý Zenkalec, kterého nebylo skoro vidět za obrovským podnosem s nápoji.

"Nejlepší pitivo je rumový punč," pravila reverendka a sklonila se nad podnosem. "Nad rumový punč prostě není!"

Nalila každému do sklenice a pak se posadila a dychtivě se naklonila.

"A teď mi všechno povězte," vyzvala Petra. "Vy jste určitě ten nový mladík."

"Petr Foxglove," řekla Audrey. "Trochu ho provádím po ostrově a tohle je naše první zastávka."

"Chceš snad říct, žeš mi ho přivedla, než ho stačí zkazit anglikáni a katolíci?" zeptala se Revča. "To je vidět, Audrey, jaká jsi správná sousedka, vážně. V mém oboru se často nestává, aby mi přivedli ještě před dopoledním drinkem do domu někoho, koho bych mohla obrátit na víru pravou."

"Petr se zasmál. "Mám dojem, že mě byste mohla obrátit, nač budete chtít."

"Můžu to zkusit, můžu to zkusit," řekla Revča a zhluboka se napila. "Povězte mi, líbí se vám Zenkali? Přijel jste právě včas, abyste viděl jeho konec."

"Jeho konec?" podivil se Petr. "Jak to myslíte?"

Reverendka pozvedla dlouhý kostatný ukazováček.

"Tenhle ostrov je odsouzen k zániku," řekla pohřebním tónem. "Odsouzen a zatracen, a zřejmě se to nedá nijak odvrátit."

"Myslíte to letiště?" zeptal se Petr, který si už začínal zvykat na myšlenku, že na celém Zenkali se snad mluví jen o jednom jediném.

"Jistěže myslím to letiště," přisvědčila reverendka a zlověstně přikývla. "Jestli ho opravdu prosadí, jsme odsouzeni k zániku."

"Ale prosím tě, Revčo, jsi už horší než Hannibal," řekla Audrey.

"Tohle je taky jedna z mála věcí, na kterých se s Hannibalem shodneme. A protože celý ten katastrofální nápad je už vlastně ůfait accompli, začínám pomýšlet na to, jak se nakonec opevnit," řekla reverendka. "A něco ti povím, Audrey, jsem přesvědčená, že náš dobrotivý Pán proti tomu letišti taky je, protože mi vnuká nejpodivnější myšlenky. Jak víš, mám jenom malý, ale velice oddaný sbor věřících. A teď mě napadlo, že bych z nich snad mohla zorganizovat malou partyzánskou skupinu a že bychom mohli sabotovat práce na letišti i na přehradě. Už jsem o tom dost přemýšlela a napsala jsem si pro nějaké knihy, z kterých bych mohla čerpat podněty. Došla mi opravdu skvělá literatura."

Reverendka vstala a jako nějaká velická, trhavě se pohybující vážka se rozeběhla do rohu místnosti. Vzápětí se vrátila s rukama plnými knih. "Jen se podívejte, co tu mám za skvostné informace. Tak třeba v téhle knize Tajným agentem v hitlerovském Německu je pár užitečných návodů, jak vyházovat do povětří mosty. A tady je další - Rossignol za francouzského odboje. Jestlipak jste věděli, že lžička cukru v benzínové nádrži může mít na vozidlo ničivější vliv než žena za volantem? A tady je další lahůdka - Padesát let špionáže a sabotáží od hraběte Marvrofalcona. Je v ní spousta údajů o neviditelném písmu, což nám teď nemůže být nic platné, ale taky prvotřídní recept na Molotovův koktejl a skvělý nákras přísavné miny. Kapitán Pappas slíbil, že mi opatří všechny nutné ingredience na skutečně kvalitní střelný prach, a jsem přesvědčená, že s pomocí boží bychom to těm rošťákům mohli pořádně natřít."

Petr se na ni užasle díval. Zřejmě to myslela naprosto vážně.

"A mluvila jste o tom s Hannibalem?" zeptal se jí.

"Ne, ne, ještě ne. Ale mám tady na to téma pro něho dopis," řekla vzrušeně reverendka a rozčileně se začala rozhlížet. "Kam jsem jen dala svůj šanon - pro rány boží, kam jsem jen zašantročila ten šanon?"

"Máš ho tamhle na židli," řekla jí Audrey, která podle Petrova názoru brala celou věc až kupodivu klidně.

"Ach tak, samozřejmě," řekla reverendka, sebrala svůj velký klobouk a zatočila jím v ruce jako kolotočem.

"Kdepak to jenom mám, kam jsem to dala... tady je ten recept na zavařeninu, co chtěla lady Smaragda... seznamy, co všechno mám nakoupit... a copak je tohle? Aha, mé zítřejší kázání... ale pozor, už to mám. Stručný plán na záchranu Zenkali." Vytáhla zpod stuhy na klobouku kousek papíru a podala jej Petrovi.

"Předejte to Hannibalovi," řekla, "a povězte mu, že bych do měsíce mohla postavit tu partyzánskou jednotku. A jestli ví, kde jsou k sehnání kvalitní levné ruční granáty, ať mi dá vědět."

"Rozhodně to zařídím," řekl Petr vážně a pečlivě si zastrčil dopis do kapsy.

Když konečně nastoupili do auta, rozjeli se a reverendka za nimi ještě mávala, Audrey se hlasitě rozesmála. Petr se k ní pobouřeně obrátil.

"Poslyšte, slečno Damienová," spustil přísně.

"Nezlobte se," omlouvala se Audrey. "Ale když vy jste vypadal tak vyděšeně. Škoda že jste se neviděl, jak se tváříte."

"A co byste taky čekala?" opáčil Petr dotčeně. "Nejsem zvyklý, aby kněží navrhovali jako řešení partyzánskou válku. To přece nemyslí vážně, ne?"

"Ale ano, Revča myslí vždycky všechno vážně. Neznamená to ovšem, že to provede, ale bude o tom přemýšlet, a všechny znalosti, které získá, využije k dobrému účelu. Jestli budou mít jednou na Zenkali problém s demolicí, dostaví se tam, jen co se o tom doslechne, každému poradí a bude přesně vědět, kolik dynamitu je zapotřebí na odpálení guvernérského paláce nebo jiné budovy. Revča jakživa nic nepromarní. Víte, když si jednou za dva roky vybírá dovolenou, neodjíždí domů jako ostatní misionáři. Někam se rozjede a něco se naučí, a pak se vrátí a naučí to

Zenkalce."

"Co třeba?" zeptal se Petr.

"Všechno, o čem si myslí, že by to mohlo být k užítu. Zjistila třeba, že ze zdejšího písku by se dalo dělat moc hezké zelenavé sklo, a tak se někam rozjela, naučila se, jak se vyrábí sklo a jak se fouká, a několik jejích farníků teď vede malou sklárničku. Nelíbilo se jí, jak nahodile se tady staví, a tak si zajela do Skandinávie a zjistila tam nejmodernější metody, jak využívat dřeva a vyrábět prefabrikované díly. Její lidé teď mají nejlepší domy a nábytek na celém Zenkali. Naučila se nejpodivnějším věcem - umí třeba rozebrat do nejmenších součástek nákladák a zase ho složit a vynaložila celý rok, aby si osvojila nové zemědělské metody. Pak si zas vyjela a naučila se, jak dělat křesla z proutí a cukrové třtiny, a založila tu další podomácku provozované řemeslo. Její farníci ji všichni zbožňují a jenom nechápu, proč jich má ve srovnání s jinými církvemi tak málo. Nejvíce je tady katolíků, potom anglikánů a chudinka Revča se musí spokojit s úplnými zbytečky."

"A jací jsou ti ostatní?"

"Hrozní. Katolíky tu reprezentuje otec O'Mally a ten slibuje každému, kdo nebude poslušný zákonů církve, oheň, síru pekelnou a věčné zatracení od milostivého pánaboha. Anglikánskou církev představují manželé Bradstitchovi. On je pompézní snob a o všem se vyjadřuje s naprostou přezíravostí. Zenkalce nemá vůbec rád, je cítit anýzem a bije svou ženu. Ta zase v jednom kuse štrikuje a nadšeně koná dobré skutky, o kterých nikdo nechápe, k čemu jsou, jako třeba že učí v nedělní škole, jak plést takové ty ozdobné dečky, co se dávají jako chrániče na opěradla křesel. Ale už necháme misionáře misionáři a radši se podívejte, co je tu za nádhernou vyhlídku. Jsme teď na Matakamě ve výšce přes devět set metrů, a zavezu vás na piknik do údolí, kolem kterého se strhl všechn ten poprask. Třeba máte poslední možnost ještě ho vidět, než to tu všechno bude zaplaveno."

Od chvíle, kdy vyjeli od reverendčina domu, točila se silnice mezi amelovými plantážemi a roztroušenými polnostmi. Teď začala zákrut za zákrutem stoupat, a čím výš vyjížděli, tím divočejší, hustší a spleťitější tam byl les, a jen tu a tam stálo v maličkém ovocné a zeleninové zahrádce malé dřevěné hospodářské stavení. Nakonec zmizely i ty domky a Petr a Audrey projížděli hustým lesem.

"Pokud vím ze svého průvodce, nezbyl tu už vůbec původní prales," řekl Petr.

"Ne, ze starého pralesa tu nezůstalo nic než pár druhů křovin a strom amela. Všechny ty rostliny jsou dovezené - fikus, mango, palma poutníková i ta zatracená guajava, která se všude rozrostla a ostatní rostliny zahubí. Má sice výborné ovoce, ale ten její keř je hotová pohroma."

Silnice se prudce stočila, a vtom před sebou spatřili široký most. Audrey uprostřed něho zastavila. Vlevo se tyčila červenozlatá skalní stěna, asi sedmdesát až sto metrů vysoká, a z jejího vrcholu spadl do poloviny srázu v zářivém spletní mohutný proud bílé vody. Pak narazil na výstupek v útesu, roztrhl se do růžice pěny věnčené jemnou duhou a řítí se zas dál ve dvou lesklých vodních krápnících. Dopadl dolů pod útes na vysoko navršené balvany, které se mokře leskly a všechny měly zelenou paruku z bujného rostlinstva. Mezi balvany hučela a pěnila se voda a vzduch kolem byl plný jemňoučké spršky a malých, ale dokonalých duh. A pak se voda s hmotou provalila pod mostem a vrhla se ještě z jedné vysoké skalní stěny, jediným obrovským skokem vodních mas, které se hrnuly dolů do údolí.

"To je řeka Matakama," řekla Audrey co nejhlasitěji, aby ji Petr ve všem tom hukotu slyšel. "A právě nahoře u toho vodopádu chtějí postavit přehradu."

Znovu vyjeli a silnice se brzy vyrovnala a vedla údolím podél řeky. Audrey zabočila po chvíli s autem ze silnice a zaparkovala pod stromy na břehu. Vyndali z vozu jídlo i pití a usadili se na kraji vody. Řeka tu byla široká a hluboká, potékala mezi balvany hladkými jako náhrobky, a každý ten kámen byl ozdoben mechem a žlutými planými begóniemi. V příšeří větví, které visely dolů ze břehů, poletovali jako modré a rudé plamínky zářivě zbarvení ledňáčci a všude kolem se ozýval ptačí zpěv, vířivé bzučení a cvrkot hmyzu a žalostné pískání a kvákání žab. Tráva, na které seděli, byla poseta drobnými nafialovělými kvítky, které měly tvar jetelových čtyřlístků.

"Tady je to přece tak nádherné," řekl Petr. "Vůbec nechápu, jak někdo může chtít něco tak krásného zničit."

"Pokrok," stručně odpověděla Audrey a začala porcovat malé kuře. "Musí se to tu zničit, abychom měli víc elektřiny, a pak si pořídíme barevné televize a budeme se dívat, jak to opravdu ve světě vypadá."

"Pořád jsem se tu ještě dost neorientoval," řekl Petr. "Jak vlastně vede tohle údolí?"

Audrey sebrala hrst země a nasypala z ní kuželovitý kopeček.

"To je Matakama," řekla. Pak vzala klacík a namalovala po jedné straně kopečku vlnitou čáru. "A to je údolí, kde zrovna jsme. Když se na něj díváte jako na jistou páreč, všimnete si, že z něj vychází spousta malých údolíček, trochu jako žebra," vysvětlovala a nakreslila přitom několik čar, které se stáčely po obou stranách hlavní čáry. Celé to vypadalo jako nepatrně ohnutá rybí kostra. "Jakmile se to zatopí tady," ukázala Audrey na páreč, "zatopí se i všechna ta žebra. A tak vlastně zmizí obrovská oblast překrásné horské krajiny."

"Co je ve všech těch postranních údolích?" dotazoval se Petr.

"Nic - čímž chci říct, že jsou neobydlená. Do spousty z nich se nikdo ani nedostane, leda helikoptérou, a většinou dá strašnou dřinu do některého vylézt. Navíc v nich není ze zemědělského hlediska moc dobrá půda, protože jak se tyhle lesy jednou vykácejí, mizí i vrchní vrstva země. To ovšem dává zastáncům přehrady skvělý argument - chtějí jen zaplavit 'bezecnou půdu' - to jest bezecnou pro farmáře. Na přírodu a krásu samozřejmě nikdo ani nepomyslel."

Když se najedli, lehli si do trávy a dívali se třpytivým krajkovým listí nahoru na modrou oblohu. Tu a tam rozčeřil stromy závan teplého větru a z křehkých neviditelných kvítků kdesi vysoko v té klenbě se k zemi snášely okvětní plátky.

Za půl hodiny nato zaparkovali auto na předměstí a rozjeli se Králíkovým kočárem přeplněnými ulicemi k malému

budově nedaleko hlavního náměstí. Na jejím průčelí byl připevněn nápadný nápis, který hlásal: Zenkalský hlas - jediné poctivé noviny na ostrově. Petrovi to vzhledem k okolnosti, že žádné jiné noviny na ostrově nevycházely, připadalo jako dost zvláštní tvrzení. Uvnitř zastihli v přecpané kanceláři Simona Damiena. Byl to vysoký statný chlapík se stejně krásnými očima, jaké měla i jeho dcera, a s křtící rozcuchaných vlasů, rezavých jako liška v zimě. Bylo na něm dost jasně vidět, že už dlouho a s chutí, ale bohužel ne zvlášť prozíravě popíjí.

"Jsem opravdu moc rád, že vás poznávám," řekl s výrazným irským přízvukem a popadl Petra za ruku.

"Každému, kdo mě na celý den vytáhne z drápů téhle mladé čertice, zbaví mě ustavičného prohánění a kritizování a poskytne mi rajský klid, jsem neobyčejně zavázán."

"Takovou službu vám milerád kdykoliv poskytnu," odpověděl mu Petr.

Damien se na něj spiklenecky usmál. Měl tupý nos jako buldok, a když se usmíval, nakrčil se mu ten nos do droboučkových vrásek.

"Napijte se se mnou," nabídl Petrovi a projel si prsty vlasy, až si je rozcuchal ještě divočeji. "Ochutnal jste už můj smrták? Jsou v něm tři díly zenkalského nektaru, jeden curačaa, jeden bílého rumu, jeden vodky a k tomu kapka sody, aby se to všechno propojilo. Posadte se, a než byste řekl švec, tak vám jeden namíchám."

"Ne," odmítla Audrey pevně. "Nemůžeme se zdržet, tati, máme ještě moc co dělat. Jen jsme sem tak zaskočili trochu tě pozdravit."

"Vážně?" protáhl její otec a zatvářil se zklamaně. "To si opravdu nemůžete dát ani maličkou skleničku, ani tak trochu, co by se vešlo do půlky střízlíčího vajíčka?"

"Samozřejmě že ne," odpověděla Audrey neústupně. "Však já znám ty tvé maličké skleničky."

"A takhle se mnou mluví Audrey, má vlastní dcera!" zvolal Damien zhrzeně. Pak se obrátil k Petrovi. "Snad mi pánbůh odpustí, že něco takového říkám, ale je to opravdu tvrdý, nemilosrdný svět, když vlastní dcera upírá otci kapánek jpití, a on před ní chudák stojí se zčernalým jazykem vyplazeným mezi okoralými rty. Opravdu tvrdý, nemilosrdný svět!"

"Jen si nemysli, že mě tím bédováním oblomíš," řekla mu Audrey. "Určitě už máš v sobě víc, než by se vešlo do střízlíčího vajíčka."

"Přiřáhám ti," vypravil ze sebe Damien s jistými obtížemi, "při švatém palci apoštola Pavla, že co šem dneska vypil, by nešmácelo ani kartáček trpašlíčkovi."

"Lháří," odpověděla mu Audrey s úsměvem.

"Já že jsem lhář?... Já a lhář?" zvolal Damien, jako by nevěřil vlastnímu sluchu. "Pro vás to musí být, pane, hotové utrpení tohle poslouchat. Svatá panenka, matko Boží, dcera řekne vlastnímu otci, že je lhář, a on je ten nejpoctivější a nejpravdomluvnější Ir, co kdy odjel jako emisar ze Smaragdového ostrova, aby šířil po světě pravdu a vzdělanost."

"Už jsi dal do sazby noviny?" zeptala se ho Audrey.

"Neptej se tak hloupě. Samozřejmě že jsem dal noviny do sazby," odsekl ji Damien a v tu chvíli si přestal hrát na nepochopeného otce.

"Tak bych ti navrhovala, abys odklusal domů a vlezl do postele," řekla mu Audrey věcně.

"Že ale má ta holka dobré nápady," pochvaloval si Damien s úsměvem. "Zrovna něco takového jsem chtěl udělat, než jste sem šli."

Audrey k němu přistoupila, políbila ho a pohládila po tváři. "Tak jdi domů, ty starý zpustlíku," řekla mu.

"Vezmu ještě Petra ke Carmen a pak mu ukážu ombu - a vrátím se asi tak kolem osmé. Ale ne abys vypil víc, než co se vejde do střízlíčího vajíčka, jinak tě vlastníma rukama zavraždím, to si piš."

"Sliby, chyby," řekl Damien a pak se zamračil. "Aha, už vím, co jsem ti chtěl říct. Ptal se tu po tobě ten paťatý starý Droom."

"Co chtěl?"

"To vážně nemám ani ponětí - víš přece, jak pořád mele páté přes deváté. Tvrdil, že udělal ohromně důležitý objev a že musí mluvit s Hannibalem anebo Králíkem."

"Ti se mu chudákovi na míle vyhýbají. Říkají, že je to strašný otrava."

"Jenže on říkal, jestli bys nevyužila svého vlivu a nepřimluvila ses u Hannibala, aby ho vyslechl. Je to prý velmi důležité a nikomu jinému než Hannibalovi nebo Králíkovi to říct nemůže. Slíbil jsem mu, že ti to vyřídím."

"Dobrá, uvidím, co se dá dělat," řekla Audrey. "Sbohem vážený otče."

"Nechť tě chrání vous dobrotivého krále Václava, má dcero," řekl Damien pomalu, "a rovněž všechny ty, kdo s tebou plují."

Když nastoupili do Králíkova kočáru, Audrey si povzdechla a pak se rozesmála. "Chudák tatínek," řekla, "od té doby, co umřela maminka, pije jak duha. Snažím se ho trochu ohlídat, jenže je beznadějný."

"Ale je rozkošný, když se napije," namítl Petr.

"V tom je právě ta potíž," řekla Audrey žalostně. "Je tak zatraceně rozkošný, že mu všechno projde. Ale teď vám předhodím Carmen a pak si můžeme jít pohládit strom ombu. Nenudíte se?"

"Copak se některý muž může ve vaší společnosti nudit?" zeptal se Petr. "To bych musel být pěkný suchar, abych se nudil, když jsem s vámi a ještě k tomu mi předvádíte tak skvostnou přehlídku místních rarit."

"Ale kdybyste se přece jen začal nudit, stačí říct," upozornila ho Audrey, "a já vás pak za trest zavedu do Anglického klubu."

Králíkův kočár se řítí úzkými uličkami, kde se to hemžilo lidmi pestrými jako papoušci a kde se vznášelo na milión pachů, jaké provázejí tak velký lidský dav, i plno vůní charakteristických pro trhy - svěží vůně čerstvě vypraného svátečního šatstva, vůně medu a koření a tisíců lesklých lepkavých cukrovinek, a také zvířecí pachy -

pronikavý útočný pach koz, sladký zápach dobytka, syté pobuřující aroma vepřů, suchý zatuchlý zápach drůbežního peří a těžký vlhký pach kachen. A pak tu byla spousta zeleniny a ovoce, rozehrávající smysly jako orchestr - líbezná housle aktinidií, cello manga, piano hroznového vína, velebná varhanní hudba ananasů, vířící buben kokosů. Petra napadlo, že nic na světě nemůže být úchvatnějšího než nechat se takhle vozit po ulicích v absurdním vozidle (kterému lidé rychle uhýbali, asi jako jinde sanitce), s krásnou dívkou po boku a snad všemi vůněmi Zenkali předestřenými mu jako hostina pro čich.

Konečně dojeli k pobřeží a přiblížili se k budově na samém konci přístavu, částečně převísle nad mořem. Byl to těžkopádný poschodový dům, postavený hlavně z nazničitelného amelového dřeva. Jenomže zatímco trámy byly nezničitelné, ostatní materiál už zdaleka tak odolný nebyl, takže dům se krčil jako hubená stařena v korzetu, který je jí moc velký. Když ho kolem roku 1800 dostavovali, někdo zřejmě celou budovu hravě popostrčil, a teď, když už navzdýcky ztratila rovnováhu, se nakláněla nad čistou vodou, tak čirou, že jí jasně prosvítaly chalupy a hejna ryb. Budovy se jako podivný cizopasník pevně přidržoval nápis "U Carmeniných kuřátek, založ. 1925". Petr a Audrey přistoupili k velkým černým otlučeným dveřím, které vypadaly jako vchod do nejponuřejšího vězení nějakého starého hradu. Byl na nich další nápis, už mnohem menší, a na něm červenými písmeny slova: "Vítejte ve svém druhém domově. Páni vlevo, dámy vpravo. Plivati zakázáno."

"Jestlipak tua si je Carmen," řekla Audrey, když se jim konečně podařilo otevřít dveře. Uvnitř byla velická místnost zařízená jako bar a všim svým podivným vybavením - zrcadly, vázami a barevnými pštrosími píry, tlumenými světly a trohu zašlými, mouchami potřísněnými obrázky rozvených slečen v krinolinách - trochu připomínala pochybný klub z dvacátých let, který během let hodně sešel. Kolem stolů se míhaly jako věchýtky kouře kočky všemožných barev, pobíhali bílí králíci s růžovými očima a několik morčat s dlouhými chlupy a na podlaze se povalovali čtyři strakatí psi a spokojeně oddechovali. Asi na šesti bidýlkách skřehotali a tiše si mumlali papoušci, kakaduové a ostře modří arové se žlutě vroubenými očima. V jednom rohu stála velická klec a v té se hašteřili dva zelenošedí kočkodani.

V místnosti bylo několik stolečků s umakartovými deskami a u jednoho z nich se Petrovi a Audrey naskytl věru podivuhodný pohled. Z jedné strany tam úplně nehnuté seděl kapitán Pappas, mračil se jako ďábel a před sebou měl tlustou sklenici piva. Naproti němu seděla Carmen Careyová. Byla malá a úžasně tlustá, měla lesklé černé kudrnaté vlasy, vystouplé modré oči a ústa tak dokonale utvářená do srdíčka, až se zdálo, jako by jí je snad k obličejí někdo přimaloval. Na špičce nosu jí seděl skřípec, připevněný řetízem k mohutným nadřím. Kolem krku jí visela šňůra tak obrovských perel, že žádná člověku známá perlorodka by je nemohla vyprodukovat, aniž by přitom nedošla vážné úhony, a na tlustých malých rukách se jí blýskalo na tucet prstenů, hluboko zabořených do prstů. Sama byla vecpaná do lasturové růžových šatů a rozevlátými hradbami krajek. Pleť měla hladkou a dokonalou, a než ji zavalily všechny ty laviny tuku, určitě bývala krasavice. I teď v sobě ještě měla cosi jemného a dobrosrdečného, takže působila přitažlivě a žensky. Kapitán Pappas se na ni právě rozkaceně mračil a ona se tvářila vzdorovitě a modré oči měla ztemnělé hněvem. Na stolku před ní stála sklenka účrme de mentheů. Nehty, růžové jako plameňák, rychle a podrážděně ťukaly do stolu, ale po chvíli toho nechaly. Carmen s kapitánem Pappasem se na sebe dívali jako dva šachisté zkamenělí nad neřešitelným tahem. Po chvíli se Carmen zase zhluboka energicky nadechla a pustila se do svého společníka.

"A to vám povídám, kapitáne Pappasi," pravila sladce a aristokraticky, "že u mě jste jenom zatracenej Řek."

Kapitán Pappas blýskl očima černými jako bezinky.

"Řek, to jsem," souhlasil, "ale jestli zatracenej, to už je věc názora."

"Nikdo než takovej Řek by si netroufl chtít po mně tolika peněz za přepravu mých mladých dam," prohlásila Carmen. "Ať se propadnu, jestli to není hotový lupičství."

"Chcete, abych vám přivez děvky, tak koukejte platit," ohradil se kapitán Pappas dotčeně.

Carmen se naježila a ve tvářích jí vyvstaly červené kulaté skvrny.

"No dovolte, kapitákne Pappasi," pravila tak vznešeně a ledově, až i kapitán Pappas trochu pokrotil. "Mé dámy nejsou žádné děvky, to bych si vyprosila."

"A co teda jsou, když ne děvky, he?" dotazoval se kapitán nevzrušeně.

"Společnice lepších pánů," pravila Carmen.

"Pro mě je děvka prostě děvka," prohlásil věcně kapitán, který se zřejmě nechtěl nechat zatáhnout do sémantické debaty. "A účtuju jim stejně."

"Ne že bych vás chtěla urazit, kapitáne," řekla Carmen, "ale podle mě jste hotovej rošťák. I Řekovi snad musí jednou dojít, že se pokaždý nevyplácí šidit zákazníka. To jste jektěživ neslyšel slovo sleva?"

"Slyšel," opáčil kapitán, "ale ne když šlo o přepravu děvek."

Znovu se rozhodlo ticho a Carmen s kapitánem se pozorovali jako dva zápasníci těžké váhy očekávající chvíli, kdy jedině trhnutí zápěstím skolí protivníka na žíněnku. Carmen najednou zahlédla koutkem oka Petra a Audrey a pronikavě, nadšeně vyjekla.

"Slečna Audrey!" zvolala. "Slečna Audrey, to mám radost! To je pro nás teda událost!"

Vyskočila a rozběhla se k nim, klaněla se a vrkala jako holub, v obličejí samý úsměv. "Je to od vás moc hezký, že jste přišla," rozplývala se. "Dávno už jsem vás neviděla."

"Doufám, že nerušíme, Carmen," řekla Audrey. "Chtěla jsem vás jen seznámit s Petrem Foxglovem."

"Moc mě těší, opravdu," řekla Carmen a natáhla k Petrovi malou tlustou ruku s pozdvíženým malíčkem. "To víte, že mě nerušíte. Jen jsem se trochu dohadovala tady s kapitánem Pappasem. Chce mi účtovat majlant za dovezení pár děvčat z Djakarty."

"Chcete si dovést nová děvčata?" ptala se Audrey. "Ale co bude s těmi, co tu už máte?"

"Ty si nechám dál, ale budu jich potřebovat víc, děvenko, když se teď bude stavět to letiště. To víte, přijede spousta námořníků a letců a taky vojáků. To už je jednou jasný. Moje děvčata mají už takhle plný ruce práce se svými

pravidelnými pány, jestli chápete, co tím myslím. A tak budeme samozřejmě potřebovat posilu. Jakživ bych nechtěla slyšet, že by Carmenina kuřátka nepracovala k plné spokojenosti zákazníků. Musím přece pamatovat na svoji pověst." Carmen obešla bar a drobné nohy se jí pod dlouhými šaty míhaly tak rychle, až se zdálo, že spíš pluje, než jde. "Přinesu vám něco na osvěžení, milánkové," řekla. "Jednou úcérme de menthe a něco silnějšího pro pána?"

"Dvě piva, Carmen," řekla Audrey. "Opravdu se nemůžeme moc zdržet. Jen jsme sem tak nakoukli, protože ukazují Petrovi ostrov a řekla jsem si, že přece nemůžeme vynechat Carmenina kuřátka."

"Svatá pravda, děvkeno," radostně se zarděla Carmen a celá se načepýřila. "Co by to taky bylo za prohlídku pamětihodností, kdybyste ke mně nezašli. A já jen doufám, pane Foxglove, že kdyby se vám někdy stejskalo, zavítáte k nám jako domů a zapomenete v družné společnosti na všechny starosti."

"Děkuji," řekl Petr, "To taky určitě udělám,"

Carmen jim nalila pivo.

"A já abych teď šel," řekl kapitán Pappas. Vypil své pivo až do dna a setřel si ze rtů pěnu. Carmen ho obchodnický pozorovala.

"Dejte si ještě jedno, než půjdete," navrhla mu. "Ani jsme se přece nedohodli."

"Třicet liber za hlavu," řekl kapitán a uhodil do stolu.

"Deset, a ani o penny víc," odsekla Carmen.

"Osmadvacet, když zaručíte deset kusů," řekl Pappas.

Petra napadlo, že smlouvají, jako kdyby se dohadovali o otrocích.

"Zaručuju vám deset, ale jen pod podmínkou, že jedna přijde na dvanáct liber," řekla Carmen. "A nemusíte je krmít. Vemou si jídlo s sebou."

"Nemůžu jít pod pětadvacet za hlavu," řekl Pappas.

"Proč si nenajmete zenkalské dívky?" zeptala se Audrey.

"Víte, děvkeno, jsou sice hezounké," řekla Carmen, "mázlivé a tak vůbec, ale když dojde na osobní hygienu, jak bych to jenom řekla, není to, nač jsme my dvě zvyklé, nebo co čekají pánové. Při takové klientele, jakou mám já, dokáže zpoceně podpaží a tak podobně jenom odradit. Ne snad že bych proti těm dívkám něco měla, jsou pěkné a do práce jako d'as, ale čisté nejsou, pánbůh jim požehnej. A když vedete takový podnik jako já, brzy přijdete na to, že čistota je, jak se říká, půvab největší. Zrovna tuhle jsem musela jednu takovou dívku propustit - hezká holčička, taková okatá a snaživá. Ale hned její první pán mi řekl: 'Carmen, je to moc roztomilá kočička, ale představte si, že smrká do polštáře.' Víte, úplně ho to odradilo, takový to byl citlivý pán. Taktak. Aspoň vidíte, co všechno musí brát člověk v potaz při tomhle povolání."

Kapitán Pappas dopil s náramnou chutí pivo až do dna. "Dvacet liber za hlavu," řekl, "a ani o penny míň."

"Platí," rychle souhlasila Carmen. Naplnila maličkou mosaznou odlivku rumem a nalila ho kapitánovi do prázdné sklenice od piva.

"Tomu říkám obchod, holenku," usmála se.

"Jo, obchod," opakoval kapitán a trochu si odříhl, tichým jemným spokojeným řihnutím Řeka, který dobře ví, že vyhrál.

"Tak jsme se aspoň přesvědčili, že o ozbrojené síly bude dobře postaráno," řekla Audrey a dopila pivo. "Ale teď už musíme jít."

"Vážně už musíte pryč, děvkeno? No, když musíte, tak se nedá nic dělat. Ale poslyšte, nemohla byste přijít s tím svým milým pánem v pátek na večeři? Mám narozeniny a pořádám malé soirée. Nic zvláštního - jenom pár hostů, trochu pití a písniček. Tady kapitán přinese buzuki, vidíte, kapitáne?"

"Řecká muzika nesmí na žádném pořádném večírku chybět," zamumlal Pappas.

"Přišli bychom moc rádi," řekla Audrey.

Propletli se s Petrem pestrá směsíc koček, psů, morčat a králíků a papoušci jim k tomu v hlučné kakofonii vřeštěli na rozloučenou. Konečně znovu usedli do Králíkova kočáru.

"A teď jsem z toho celý pryč," řekl Petr. "Už jsem si myslel, že jsem se zamiloval do Revči, a vy mě úplně znátnete a představíte mi Carmen, dívků mých snů."

"Carmen je opravdu výjimečná," souhlasila s ním Audrey. "A patří taky k nejlaskavějším lidem, co znám. Jak někdo potřebuje pomoc, přispěchá jako první a její děvčata taky. Dokonce i když jsme tu měli před několika lety ošklivou epidemii neštovic, pracovala se svými děvčaty ve dne v noci. Staraly se o nemocné a na sebe ani nepomyslely."

"Ano, věřil bych, že je tvrdá, ale tím nejlepším způsobem," řekl Petr. "A kam máme naměřeno teď?"

"Ke stromu ombu," odpověděla mu Audrey. "A pak vás zavezu domů."

"Moc rád bych se vydal nahoru do těch údolí a trochu to tam prozkoumal, ještě než úplně zmizí," řekl Petr. "Už je někdo pořádně prošel?"

Asi sotva," řekla Audrey. "Jediný, kdo se tam občas vyparaví, je Droom."

"Jaký Droom?" ptal se Petr.

"To je jeden profesor, kterého sem poslalo anglické ministerstvo zemědělství, aby prozkoumal celou zenkalskou přírodu. Ten taky první zjistil, jak důležitý je motýl amela. Teď chce ještě vypátrat, kde se ta potvůrka rozmnožuje, a pobíhá po celém ostrově. Je podivín, ale ohromně chytrý."

"Kdybych dal dohromady pár věcí na táboření a všechno vyjednal, nevypravila byste se se mnou na víkend trochu ta údolí prozkoumat?" zeptal se Petr.

Chvilí bylo ticho.

"Ano," odpověděla potom Audrey pomalu. "Šla bych docela ráda."

"Tak já to zařídím a dám vám vědět," řekl Petr. Lehl si do trávy a najednou si připadal náramně spokojený.

Za půl hodiny sjeli po silnici z Matakamy a zanedlouho dorazili na předměstí Dزاماندزار, kde ležela botanická zahrada. Zahradu zakládali Holanďané a nebyla nijak rozsáhlá, zato však pečlivě udržovaná a pyšnila se bohatou sbírkou křovin a stromů z Asie a Afriky. Stromy a keře byly zasazeny do úhledných řad nebo skupin a kolem nich se blyštěla jezírka plná petrobarevných leknínů a šáchoru. Uprostřed tohoto exotického rostlinstva stála nízká zchátralá budova s nápisem, že je tu administrativní správa zahrady. Audrey zaklepala na dveře a zevnitř na ně kdosi vysokým hláskem zavolal, aby vstoupili. V místnosti seděl za psacím stolem, který se téměř ztrácel pod haldami sušených rostlin, semen a všelijak se hroutících hor vědeckých prací, malíčký velice tlustý mužíček s lesklou holou hlavou. Na očích měl největší brýle, jaké kdy Petr viděl, a jejich nápadně tlustá skla nasvědčovala, že je téměř slepý.

"Audrey! Audrey! To je od vás moc hezké, že jste přišla," zapištěl tlustý mužíček, vyvalil se od stolu a stiskl dívce ruce. "Jsem hrozně rád, že vás zas jednou vidím. Co pro vás mohu udělat?" Stál na špičkách, tlusté tělo se mu chvělo a ty fantastické brýle se jen blýskaly.

"Víte, pane doktore Fellugono, tohle je Petr Foxglove a přivedla jsem ho, aby se podíval na strom ombu, jestli dovolíte," řekla Audrey.

"Opravdu mě moc těší," usmál se dr. Mali Fellugona a popadl Petra za ruku, "je to pro mě nesmírná čest a veliká radost. Samozřejmě že musíte vidět stromu ombu. Je chudáček docela sám na celém širém světě, takže má ohromnou radost, když ho někdo přijde navštívit."

Petrovi byl malý mužíček rázem sympatický. Fellugona se vyzbrojil obrovským klíčem a všichni vyšli z budovy a zamířili po široké cestě vroubené palmami královskými.

"Ano, ani si nedovedete představit, jak ten strom ocení každou maličkost, kterou pro něho uděláte," vykládal dál dr. Fellugona. "To samozřejmě ocení všechny stromy, ale tenhle ten zvlášť. Například miluje hudbu a já naštětí hraji na flétnu. A tak bývá každé ráno mou první prací, mým prvním úkolem - ba možno říci že první povinností - zahrát mu chudáčkovi nějakou skladbu. Mám dojem, že poslouchá nejraději Mozarta a Vivaldiho. Bach mu myslím připadá příliš složitý."

Vedl je zahradou k místu, kde stála konstrukce připomínající obrovskou voliéru, zbudovaná z ocelového lešení, přes které byla přehozena jemná síť proti moskýtům. Fellugona otevřel dveře a vstoupil dovnitř.

"Tady ho máte, pane Foxglove," řekl Fellugona a jako by při těch slovech malíčko vzlykl. "Nejosamělejší strom na světě."

Ombu byl nesporně velice zvláštní strom. Stál na podsaditém kmeni, asi tři a půl metru vysokém a tři širokém, na kmeni, jehož mohutné vlnité kořeny objímaly zem jako pařáty nějakého podivného mytologického zvířete. Kůru měl šedě a stříbrně stříkanou, dírkovanou a popraskanou jako zvětšená pemza. Z tlustých pokroucených větvíček, které byly všechny stejně dlouhé, až se zdálo, že strom nedávno někdo ořezal, visely jako jadeitové hroty šípů malé lesklé zelené lístky. Petr si řekl, že vcelku působí strom dojmem pomačkaného zeleného obrovského slunečníku, který balancuje na příliš velké tyči.

"Není překrásný?" zašeptal nábožně Fellugona.

"Ano," připustil Petr, ačkoli slovo překrásný ho v té chvíli nenapadlo. Nijak krásný strom nebyl, ale vyzařovala z něho osobitost, skoro jako kdyby byl živoucím savcem anebo ptákem. Petr k němu přistoupil a přešel mu rukou po zjizvené dírkované kůře, která byla teplá a drsná jako kůže slona.

"Ano, má moc rád, když ho někdo škrábe, tře anebo hladí," řekl Fellugona. "Nemám bohužel dost času, abych mu věnoval patřičnou pozornost. Pořád mám tolik co dělat, že se k němu dostanu tak třikrát čtyřikrát denně, a určitě mu chybí intelektuální podnět pravidelných návštěv a výměn názorů."

"Máte ho v té kleci z nějakého zvláštního důvodu?" zeptal se Petr.

"Kvůli škodlivému hmyzu," odpověděl mu Fellugona, a když tu větu vyslovoval jako nějakou kletbu, brýle mu jenom blýskaly.

"Kvůli škodlivému hmyzu, milý pane Foxglove." Nervózně se ohlédl a zvedl tlustý ukazovák.

"Je tady všude kolem nás, připraven udeřit. Povolte mu jen o centimetr, pootevřte dveře o nepatrnou skulinu, spáru anebo pouhou štěrbinu, a nahrne se dovnitř, nemilosrdný a pustošící, horší než hordy Čingischána, zuřivější než vojska Attilova, a dá se říct, že i krutější než římské legie. Od chvíle, kdy jsme zjistili, jaký hospodářský význam pro nás má motýl amela, a nesmíme používat chemické přípravky na hubení hmyzu, máme úplně svázané ruce. Jsme vydáni na milost a nemilost veškerému hmyzu, ať leze anebo létá."

Fellugona se odmlčel, sundal si brýle a začal si je horečně čistit. Jeho oči, které teď nic nezvětšovalo, se náhle scvrkly a vypadaly jako očička krtka, ale opět nabyly své velikosti, když si dr. Fellugona znovu nasadil brýle.

"A proto si schováváme Stelu tady," řekl a rozmáchl se tlustou rukou. "Varujeme se použít slova klec, které tak nešťastně připomíná zajetí, podruží, ba i věznění. Ne, Stela je mnohem milejší, když té stavbě říkáme její budoár."

"Ach tak," pravil Petr vážně, ale dával si dobrý pozor, aby se nepodíval na Audrey.

"Poslední svého druhu," povzdychl si dr. Fellugona, "poslední svého druhu... až odejde, až nás opustí, snad se dá říci i skoná, utrpí svět botanickou ztrátu, jejíž dosah se nedá ani vyčíslit."

"Ano," řekl Petr. "Jsem velmi poctěn, že jste mi dovolil, abych se se Stelou seznámil, pane doktore, skutečně velmi poctěn."

"To jste řekl pěkně, moc pěkně," rozplýval se nadšením dr. Fellugona. "Stela se s vámi také jistě velice ráda seznámila. Potřebuje vidět nové tváře, víte, pane Foxglove. Už ji bohužel nudí, když se má dívat pořád na stejné staré návštěvníky. Musíte ještě někdy přijít, ano, skutečně musíte."

Doprovodil je k autu, cestou znovu horlivě rozkládal, jak blahodárné účinky mají návštěvy na Stelino zdraví a spokojenost, a ještě když odjížděli, stál na špičkách, mával za nimi a brýle se mu blýskaly na slunci. Petr se opřel o

sedadlo a zavřel oči.

"Vzdávám se," řekl. "Po Stelině budoáru mě už nic nemůže překvapit."

Audrey se rozesmála.

"Myslela jsem si, že se vám tam bude líbit," řekla. "Stela je sama o sobě dost zajímavá a Fellugona rozhodně patří k mým zdejším oblíbeným."

"Vážně nemůžu pochopit, kde jste tu vzali takovou sbírku sympatických cvoků," řekl Petr.

"To dělá Zenkali. Podle mě se všichni ti lidé motají světem a nemůžou nikde zakotvit, a když se konečně dostanou sem, zjišťují, že našli místo, které jim ideálně vyhovuje. Podívejte se třeba na toho starého chudáka guvernéra. Léta ho strkali po celém světě a pokaždé všude vybuchl, až dostal někdo vynikající nápad a poslali ho na tenhle ostrov."

"Takže Zenkali má guvernéra, o jakém by se mu mohlo snít."

"Jistě, všichni ho zbožňují, a on tu poletuje jak dementní mol, zahazuje výstavy zeleniny, hledí dětičky po hlavičkách, a všichni si o něm myslí, že je senzační. A nábožně poslouchají jeho projevy."

"Propána, copak on taky dělá projevy?" zeptal se Petr.

"Samozřejmě - tak stokrát do roka. Všichni je po něm chtějí. Hannibal jim říká verbální ledovce, protože je z nich tak sotva desetinu slyšet. Ale Zenkalci si myslí, že guvernéř je největší člověk po Shakespearovi."

Ujížděli po silnici kolem pobřeží k Petrovu domu. Pohasínající slunce zbarvilo oblohu zelenými, rudými a meruňkově oranžovými pruhy a vzduch byl po tom horkém dni příjemně chladivý. Šňůry žen se vracely od potůčků s košíky vypraného prádla na hlavách, nebo odcházely z polí s motýčkami zastrčenými pod paži a na hlavách nesly koše ovoce či zeleniny.

"Nezdržte se na chvíli a nevypijete si něco?" zeptal se Petr, když zastavili u jeho bungalovu.

"Jenom na chvíličku," řekla Audrey. "Musím totiž rychle domů, přesvědčit se, jestli se táta pořádně najedl."

Vstoupili do prosvětleného obývacího pokoje, a tu jim vyšel naproti Amos, zářivě bíle oblečený, s širokým úsměvem na tváři. V ruce držel rozštípnutý kousek dřeva s nějakým dopisem.

"Dobrý večer, pane, dobrý večer, slečno Audley," pozdravil. "Masa dostat knihu od masy Hannibala, pane."

"Dobrá, děkuji," řekl Petr a převzal dopis. "Nalij nám něco, prosím tě, Amosi."

"Ano, pane," řekl Amos a zmizel.

Petr rozevřel dopis a četl:

úPetře,

bohužel mám špatné zprávy. To letiště odsouhlasili, idioti jedni. Teď už by bylo zbytečné lámat si hlavu, proč to udělali, a tak dál. Prosím vás, přijďte ke mně zítra v osm na válečnou poradu. Čeká nás hodně práce.

H.ú

Petr přečetl dopis Audrey.

"Čert aby je vzal," řekla a oči se jí zalily slzami. "Čert aby je vzal do pekel horoucích."

"Třeba to nebude tak zlé, jak si Hannibal a vy všichni myslíte," řekl Petr, protože nevěděl, jak ji utěšit. Audrey dopila jedním douškem až do dna a položila sklenici na stůl.

"Bude to ještě horší, než si myslíme," řekla. "Musím jet. Sbohem." Vyběhla rychle z domu, a než za ní Petr stačil vyjít, nastoupila do auta a odjela.

KAPITOLA IV

ZENKALI OHROMENO

Druhý den a celých čtrnáct dní nato měl Petr výjimečně moc práce. Ustavičně běhal mezi královským sídlem, Hannibalovým domem a guvernéřským palácem a zařizoval všechny nezbytnosti k podpisovacímu obřadu mezi zenkalskou a britskou vládou. Bylo už jasné, že tato dohoda udělá z ostrova významnou vojenskou základnu. Celé jednání se ještě víc komplikovalo tím, že král trval na největší pompě a obřadnosti. Pořád tvrdil, že si málokdy užije své krásné šité uniformy a rozhodně si nenechá takovou příležitost ujít. Britská vláda vysílala ze Singapuru celý vojenský batalión, námořnickou kapelu a trio dost záhadných vojenských odobností, které měly reprezentovat všechny tři ozbrojené složky - brigádního generála, postaršího admirála a téměř senilního velitele letectva. Petr ke svému úžasu zjistil, že královnu má zastupovat jeho strýc sir Osbert a doprovázet ho bude lord Hammer od Hammersteinů a Gallopa, světoznámé stavební firmy, která, jak se už zdálo nevyhnutelné, bude pověřena výstavbou přehrady, letiště a všech potřebných námořních zařízení. Celý ten obřad, zdánlivě zcela jednoduchý, vyžadoval tolik podrobností a společenských ohledů, že s ním měl Petr nekonečně práce. A guvernéřův pobočník Diggory Finn mu ten úkol nikterak neulehčoval. Byl to štíhlý mladík, který měl růžově vroubené oči, pískově světlé vlasy, strašlivě koktal a vůbec nic si nepamatoval, a hned při prvním náznaku sebemenší nepříjemnosti se nervově hroutil.

A tak se Petr čtrnáct dní děl, až se nakonec všechno uspokojivě vyřešilo. Pokoje byly rozděleny, obědy, taneční večírky a slavnostní přehlídky připraveny, guvernéř si napsal a nacvičil před zrcadlem různé projevy, které měl přednést, vlajky a prapory byly vyprány a přebarveny, zenkalská kapela si nacvičovala fanfáry, že už to nikdo nemohl poslouchat, a jeden z královských strážců omylem vypálil z děla připraveného k celé té slávě a ke královi krajnímu rozhořčení prostřelil do boční stěny královského paláce velkou díru. Celé Zenkali už málem propadalo hysterii. Mezitím vlezla v sebevražedném rozpoložení do hlavního generátoru kobra a na čtyřicet hodin přerušila proud na celém ostrově. Konečně se našel dost statečný elektrikář, který byl ochoten mrtvolu vyprostit, ale to už roztála všechna zmrzlina a zkazily se mnohé další choulostivé pochutiny určené k banketu. A tak musel být znovu vyslán kapitán

Pappas, aby přivezl další zásoby z Djakarty. Když se všude rozhostila tma, poplašilo se stádo krav, které zrovna vedli na trh do Dzamandzaru, a všechny se nahrnuly do jednoho z těch velkých slavnostních barevných stanů, strhly ho a vláčely za sebou, a protože krávy jsou zvířata značně nervózní, zanochaly ho v takovém stavu, že ho pětadvacet uklízečů muselo pět dní drhnout, než byl zase dost hygienický. Když se to všechno vyřešilo, usoudil Petr, že si nutně potřebuje trochu oddechnout, a zavolal Audrey.

"Nechtěla byste si se mnou jet zatábořit a prozkoumat některá ta údolí? Mám pocit, že jestli hned neodjedu do hor a na chvíli tam nezmizím, snad mi z toho ze všeho přeskočí."

"Dobrá," souhlasila Audrey. "Kdy chcete vyrazit?"

"Vyzvednu vás zítra ráno," řekl Petr. "Přijedu kolem osmé, ano? Čtyřicet hodin se přece můžeme živit konzervami a vezmem si s sebou spoustu ovoce."

"Udělám nám na cestu hodně zapečeného masa v těstíčku," navrhla Audrey. "Neměla bych se chlubit, ale jsem svými slanými koláči přímo vyhlášená."

Petr právě domluvil s Audrey a chystal se, že si nalije něco na uklidněnou, když se objevil Amos.

"Prosím, pane," řekl, "on zrovna přijít masa Droom."

Petr zaúpěl. Droom už zjistil, že král ani Hannibal ho nepřijmou, protože jsou příliš zaneprázdněni blízcími se oslavami, a tak se zaměřil na Petra. Neminul ani den, aby mu neposlal zprávu v rozštípnutém kousku dřeva a neprosil o rozhovor, anebo aby mu alespoň se stejnou žádostí netelefonoval.

"Sakra," ulevil si Petr, "ale co se dá dělat, snad abych s ním přece jen promluvil. Uved'te pana Drooma dál, Amosi."

Když Droom nesměle vstoupil, Petr se na něj zvědavě zadíval. Droom byl maličký a připomínal deformovaného školáka. Hrud' měl slaboučkou, nohy kostnaté a páteř trochu pokřivenou, takže vysunoval hlavu dopředu jako sup. Vlasy měl řídké a mastné a plné lupů. Oči měl vystouplé a bledé, vodově modré, v koutcích zalepené zaschlým nátosem, a v pravidelných intervalech popotahoval. Příkrčen přešel šikmo jako krab trhavými krůčky přes místnost a v úděsné napodobenině úsměvu odhalil mezi bezkrevnými rty žluté zkažené zuby. Nehezke nohy mu z větší části zakrývaly šortky, které mu byly moc dlouhé, a k tomu měl na sobě špinavé tričko a šedivou, kdysi bílou tropickou terénní bundu s kapsami vydutými jako vlaštovčí hnízda a plnými nejrůznějších podivných krámů - plechovek, krabiček, zvětšovacích skel, jedné malé síťky a klubka motouzu. Petra napadlo, že ještě jaktěživ neviděl tolik odpuzujících rysů nashromážděných u jediného člověka. Sám se musel dost obrnit, aby uchopil tu velkou, zavlhlou ruku se špinavými nehty, kterou mu Droom podával.

"Jsem přímo nadšen, pane Foxglove," řekl Droom. "Je od vás skutečně nesmírně laskavé, že jste mne přijal." popotáhl a utřel si hřbetem ruky nos. Hlas měl pronikavý a nosový a vyslovoval s pedantskou blahosklonností vědce, který je zvyklý přednášet.

"Jsem velmi rád, že vás poznávám, opravdu," opáčil Petr, úplně ohromen tím šarmantním vystupováním. Soudě podle Droomova zevnějšku byl byl spíš čekal, že bude mít co dělat s pěkně protivným chlapem.

"Neposadíte se a nanapijete se se mnou?" zeptal se.

"Jste velmi laskav," řekl Droom, skrčil se v křesle a zkroutil si pod sebe nohy jako výhonky břečťanu.

"Jenomže nevěřím na alkoholické nápoje. Kdepak. Ale sám se klidně napijte, pane Foxglove, nechci vám kazit chuť. Ne, jenom si popíjete a já si dám nějakou ovocnou šťávu."

Petr si nalil nezvykle velkou dávku whisky se sodou a svému hostovi namíchal citrusovou šťávu.

"Musím se omluvit, že jsme se vám všichni tak trochu vyhýbali," začal poněkud nepravdivě, "ale měli jsme tolik práce, že jsme div nepadli."

"Nemusíte se omlouvat, pane Foxglove," řekl Droom a nabádavě pozvedl dlouhý prst s hluboko zažranou špinou. "Vůbec se nemusíte omlouvat. Dovedu si představit, že by takové státnické starosti dokázaly udolat i staršího a zkušenějšího člověka. To nejspíš ano."

"Kvůli čemu jste za mnou vlastně přišel?" zeptal se Petr strozeji, než zamýšlel, protože se mu nezamlouvala nárazka na jeho mládí a nezkušenost. Droom si usrkl trochu šťávy a utřel si hřbetem ruky ústa. Funebrácky se usmál na Petra.

"Mé přání, milý pane Foxglove, je úplně prosté. Skutečně. Jediné, co po vás chci - a jsem si dobře vědom, že jste vlivný mladík, jemuž je dopřáno sluchu ve vládních kruzích, jak se říká -, jediné, co pro mě můžete udělat, je zajistit mi krátký rozhovor s Jeho Veličenstvem nebo Oliphantem. Ano. Jak jsem se už pokusil naznačit, je svrchovaně důležité, aby mne vyslechli. Skutečně. Nemohu ani dostatečně zdůraznit, milý pane Foxglove, jak závažné je to, co jim chci sdělit. Opravdu nemohu."

"Jak víte, jsou velmi zaneprázdněni," řekl Petr trpělivě. "Kdybyste mi snad prozradil, oč jde, třeba bych s nimi mohl i promluvit. Vidám se s nimi s oběma každý den."

Do nehezkeho profesora obličej se vloudil zvláštní prohnatý výraz. Potom profesor znovu pozvedl špinavý prst.

"Pane Foxglove, to, co jim chci sdělit, je tak velkolepé a důležité, že bych to méně významné osobě ani svěřit nemohl, to by mi moje vědecké vzdělání nedovolilo. Ne. Je to určeno jen sluchu krále anebo Oliphanta. Nemohu riskovat - a mé vědecké vzdělání by to nepřipustilo, abych takovou zprávu předal do rukou člověka, který nemá dostatečné znalosti."

Petr měl za sebou dlouhý a těžký den, a i když byl hodně trpělivý, Droom mu začal lézt na nervy. Teď už docela chápal, proč je ten člověk každému nesympatický a proč se mu všichni vyhýbají.

"Pak se tedy nedá nic dělat, pane profesore," řekl. "Pokládáte mě zřejmě za nedůvěryhodného a mohu vám proto jen navrhnout, abyste to, co máte na mysli, sdělil písemně přímo Králíkovi anebo Hannibalovi. A doufám, že mě

ted' omluvíte, měl jsem dneska už dost co dělat a rád bych se také navečeřel a šel si lehnout."

Rozhodně vstal, ale Droom postavil sklenku a vztáhl k němu ruce.

"Pane Foxglove, pane Foxglove," zaúpěl, "prosím vás, vyslechněte mne. Musím to někomu povědět. Nemohu dát nic písemně - moje vědecké vzdělání by mi nedovolilo, abych se písemně vyjádřil, dokud svůj pokus nedokončím a nebudu si jist, že má hypotéza je neotřesitelná."

"Tak nejdřív dokončete svůj pokus," řekl mu Petr stroze, "a pak to sepište a předejte někomu, kdo je pro vás dost významný."

"Vidím, že nemáte žádnou vědeckou průpravu," řekl mu Droom.

"Ne, mě naučili jen dobrému chování," odpověděl mu Petr. "Dobrou noc, pane profesore."

Droom si rozmotal chlupaté nohy, posbíral několik zkumavek a krabiček, které mu vypadly z kapsy, a vstal.

"Toho budete litovat, pane Foxglove," řekl. "Moc toho budete litovat."

"Nemohu než se opakovat - buď mi povězte, oč jde, nebo to sepište a já předám vaši zprávu do správných rukou. Nic víc pro vás udělat nemohu."

"Ale kdyby v nejbližších dnech vyšlo něco najevo - kdybych svůj pokus dokončil - směl bych za vámi znovu přijít?" zeptal se Droom, servilně se přihrbil, odpudivě se usmál a křečovitě sevřel ruce v kapsách.

"Jistěže ano," odpověděl Petr s nechutí.

"Tak to snad přece jen stihneme včas," řekl Droom. Utřel si nos hřbetem ruky a podal tu ruku Petrovi.

"Musím vám poděkovat, že jste mne tak laskavě přijal a věnoval mi tolik času," řekl a ponížene vycouval z místnosti.

Petr si šel umýt ruce a pak si nalil další whisky, ještě větší než předtím. Usoudil, že bude lépe, když zavolá Hannibalovi a řekne mu o svém rozhovoru s Droomem. Poprvé udělal zkušenost s vrtochy zenkalského meziměstského telefonu. Když zvedl sluchátko, ozval se zvuk připomínající ránu z pistole, a po něm podivné bzučení a bublání, jako když někdo ponoří do kádě s vodou včelí úl. Petr vytočil Hannibalovo číslo a vzápětí se ho kdosi zeptal pohřebním tónem: "Ano, pane Foxglove, s kým chcete mluvit, sire?"

"Kdo je tam?" zeptal se Petr užasle.

"Napoleon Waterloo, pane,"

"A je tam pan Hannibal?" zeptal se Petr.

Nastala dlouhá odmlka a Petr slyšel, jak Napoleon Waterloo cosi někomu mumlá.

"Ježíš říkat, že pan Hannibal neje doma, pane," ozval se Napoleon Waterloo nečekaně.

"Ježíš?" opakoval udiveně Petr, protože si ještě nezvykl na jména, jakými byli křtěni Zenkalci.

"Ano, pane. Ježíš říkat, že pan Hannibal odejít do guvernerského paláce, pane. Vy by rád, abych vám dal guvernerský palác?" zeptal se Napoleon Waterloo.

Petr si náhle uvědomil, že číselník na jeho aparátu je úplně k ničemu a pravděpodobně ho tam přidělali jen pro ozdobu.

"Ano," odpověděl rezignovaně, "dejte mi guvernerský palác."

Hlučně, ale nanejdvůz rychle a schopně byl přepojen na hlavní policejní stanici v Dzamandzaru, na rybí trh a potom s velikou vítězoslávou na guvernerský palác, kde přišel ihned k telefonu Hannibal. Petr mu pověděl o svém setkání s Droomem.

"To zas ten ohera otravuje?" řekl Hannibal. "Nevadilo by mi, že je tak odporný, protože je ve svém oboru nesmírně vzdělaný. Ale hrozně rád dělá ze všeho tajnosti. Posledně, když začal takhle tajemně jednat a oba nás s Králíkem vystrašil k smrti, se ukázalo, že nám chce jenom sdělit senzační novinu - objevil nový druh vědě doposud neznámé medúzy a chtěl ji pojmenovat po Králíkovi. Moc bych si s ním hlavu nelámal. Ale stejně mě mrzí, že na vás byl sprostý. Jenomže on už byl takhle sprostý postupně na nás na všechny a nevím, proč by zrovna s vámi zacházel v rukavičkách."

"Jen jsem si myslel, že byste o tom měl vědět," řekl Petr.

"Dobrá, to je do vás moc hezké. Ale musím tu řešit nějaké domácí krize a nemám na Drooma ani pomyšlení," řekl Hannibal.

"Mohl bych vám být nějak nápomocen?"

"Ne. Asi ne. Lady Smaragda právě zjistila, že nemá pro všechny ty vzácné návštěvy dost prostěradel. Už vidím, jak budeme spát bez povlečení, celí zpocení a ještě popíchaní od dek," řekl Hannibal podrážděně. "Štve mě, že ta zatracená britská vláda takhle škudlí na vybavení svých guvernerských sídel."

"Já tu teď stejně dva dny nebudu. Chystáme se s Audrey na průzkumy do některých těch údolí na Matakamě."

"Výborně. Hned bych šel s vámi, ale mám takový divný, zřejmě naprosto neopodstatněný pocit, že byste spolu byli radši sami."

Petr se zasmál.

"A ne abyste v těch údolích zabloudili. Nejsou ani pořádně zmapovaná a dalo by strašně honění, kdyby vás někdo měl hledat."

"Nebojte se, postarám se, abychom se v pořádku vrátili," sliboval Petr.

Druhý den ráno vyjeli s Audrey do hor. Bylo tak krásně, že ani nepotřebovali stan, jen teplé spací pytle, protože v noci se vždycky v porovnání s denními teplotami značně ochladilo. Audrey se rozhodla, že čtyři malé koláče se převážejí snáz než jeden velký, a Petr měl v batohu plno různých konzerv, zápalky, čaj a jiné zásoby, s kterými měli ty dva dny vydržet. Vzal s sebou i tenká nylonová lana a aparát. Byl jiskřivý modrý zenkalský den a Audrey to báječně slušelo. Jak tak stoupali po rezavé silnici, která se vinula po mohutném ohbí Matakamy, co chvíli někde po obou

stranách silnice vykroukly mangusty, dívaly se zaujatým výrazem ve lstivých obličejích za autem a pak zase vklouzly do podrostu. Jednou přeběhlo přes silnici stádečko divokých vepřů, malých, kulatých a černých se zaoblenými bříšky a dlouhýma ušima. Když se k nim blížilo auto, prasátka kvičela a pochrouchtávala a vyděšeně do sebe strkala.

Petr s Audrey dojeli konečně do divočiny, kde z hlavního údolí Matakamy i s jeho řekou vybíhala malá boční údolíčka. Chvilí studovali mapu, kterou s sebou vzal Petr, a pak se rozhodli, že překročí hlavní údolí a nejprve prozkoumají tři jeho vedlejší severní údolíčka. Přes řeku Matakamu přeskákali po balvanech. Bylo to nebezpečné, protože balvany byly kluzké a pokryté hustými povlaky rostlinstva, přichyceného k čelním stěnám balvanů křehkými kořínky. Ledňáčky poděšeně vykřikovali nad takovým vpádem do svého území a se záblesky svých zářivých barev přeletovali sem a tam v ponurém šeru. Když se Petr s Audrey dostali na druhý břeh, šlo se jim už snáz, i když co chvíli narazili na husté porosty guajavy, jejíž rovné kmeny vypadaly jako vycházkové hole ve viktoriánských stojanech, a museli si namáhavě klestit cestu. Petr trpělivě značkoval, kudy prošli, aby se dobře dostali zase zpátky. Místy prales řidl a zem byla posetá bledě fialovými kvítky a tu a tam se ve velkých trsech podobných neotevřeným košíkům rozrůstal tropický maliník, posázený rubínově červenými plody, velkými asi jako slívy, ale téměř bez chuti. V listoví se krmili v družných párech malí poklidní holubi, šedí, s bronzovými skvrnkami na křídlech a tak krotcí, že si docela klidně zobali, dokud k nim Petr s Audrey nedošli skoro na dva metry. Tu a tam se tyčily ravenaly, palmy poutníků, sytě zelené, podivně působící v okolní krajině, jako nějaké zpola otevřené dámyké vějíře zaražené uprostřed pralesa. V jejich dlouhých potrháných listech si našli hladká, sluncem prohřátá lože gekoni ůPhelsumaů, ostře zelení s rudými a modrými skvrnkami na bocích, kteří si tam pohodlně hověli, elegantní a krásní, a pozorně sledovali okolí zlatýma očima v mírně nakloněných hlavičkách. Pak se zas Petr s Audrey museli prodrat hustším pralesem a procházet pod sprškou slupek, jak je házeli na zem droboučcí smaragdoví papoušci, kteří na sebe sípavě a vřeštivě pokřikovali a krmili se o kus výš ve větvích.

Do večera prozkoumali Petr s Audrey první údolí a napůl prošli i druhé. A tu se jim zalíbil malý skalnatý ostroh a rozhodli se, že se tu utáboří na noc. Na mýtince, ze tří stran obklopené zářivě rozkvetlými kordiiemi, byl překrásný rozhled přes vrcholy pralesa až ke vzdálenému moři. Za západu slunce si Petr s Audrey rozdělali oheň a snědli jídlo, které si s sebou přinesli. O nebe nad nimi tloukla široká tmavá kožnatá křídla netopýrů, kteří se slétali někam do pralesa a s pískáním a rámusem si tam pochutnávali na plodech planého manga. Později vyšel bronzový měsíc, zesvětlil do žluti petrklíčů a nakonec odlul, bělostný jako led, po černé sametové obloze.

Druhý den za úsvitu je drsně probudil křik a hašteření tlupy lemurů, poloopis s potouchlými očima a růžovými zadky. Petr vylezl ze spacího pytle, zívá a začal se protahovat.

"Dobré jitro," řekla mu Audrey. "Neuvaříš čaj?"

"Jasně že uvařím," řekl Petr, přikřčil se nad dutnajícími uhlíky v ohništi a snažil se několika větvičkami vzkřísit oheň. "A co víc, chtěl bych ohřát párky, které jsem, pokud je mi známo, přibalil do batohu."

"Jsi ty ale génius," řekla obdivně Audrey, "a navíc nechrápeš."

"Abys věděla, jsem pravý vzor všech ctností," řekl jí Petr a zamával na ni otvíračem na konzervy.

"Možná že ti dám i za pravdu, ale nejdřív chci vidět, jak ohříváš ty párky," řekla Audrey a vyklouzla ze spacího pytle.

"Náhodou jsem přípravou párků proslulý od Istambulu po Bangkok a od Peru po Káthamándú," prohlásil Petr. "Jestli mě miníš kritizovat, tak na to těžce doplatíš."

Jen neradi odcházeli z mýtiny a vydali se k druhému údolí. Ještě v poledne po něm marně pátrali a začínali si už myslet, že bylo možná zaneseno do mapy omylem anebo že je nějak minuli. A tu se najednou prodrali hustým porostem guajavy a přišli ke kraji patnáctimetrového srázu. Byl téměř kolmý a po obou stranách se táhl do dálky, kam až dohlédli.

"Ještě štěstí, že jsem s sebou vzal lana," řekl Petr. "Po téhle stěně slezu jako nic, je na ní plno výstupků, o které se můžu zachytit nohou."

"Nejde o to, jak se dostaneš dolů, ale jak zase vylezeš," řekla pochybovačně Audrey.

"Neboj, půjde to docela snadno, slibuju," řekl přesvědčeně Petr. Ovázal jeden konec lana kolem pevného mladého stromku a druhý volně spustil ze srázu. Lano dosahovalo metr dva nad zem a končilo v hustém křoví.

"Já slezu první," řekl Petr, "a ty mi pak pošleš batoh a polezeš za mnou. Lez pěkně klidňáko a dávej si dobrý pozor, kam šlapeš, ano?"

"Dobrá," souhlasila Audrey a snažila se, aby to vyznělo dost jistě. V skrytu duše ji potěšilo, jak pevně na ni Petr spoléhá, že to všechno dokáže bez dívčí hysterie.

Petr se přehoupnul přes okraj a pomalu začal slézat. Na srázu bylo výstupků až dost, ale čelní stěna se drolila a Petr musel být hodně opatrný. Slezl už skoro šest metrů nad zem, když tu se najednou s dunivým zasyčením utrhla velká kus skalní stěny, o který se Petr celou svou vahou opíral. Přišlo to tak nečekaně, až mu to škubnutí úplně vyrazilo z ruky lano. Audrey ho seshora viděla, jak ztratil oporu, řítí se podél skalní stěny a potom padá po hlavě do křoví a mizí jí z očí.

"Petře," zavolala, "není ti něco?" Nikdo jí však neodpověděl.

Naštěstí dopadl Petr do koruny guajavy, a ta jeho pád zmírnila. Jediná zranění, která si odnesl, byl šrám na čele, podvrtnutý kotník a pohmožděná žebra. Poněkud otřesen ležel v křoví, slyšel, jak ho nahoře na srázu volá Audrey, ale nemohl popadnout dech, se záupněm se posadil a právě chtěl zavolat na Audrey, že se mu vůbec nic nestalo, když vtom v podrostu blízko něj cosi zašustilo a listím se prodrál veliký pták. Petr se na něj nevěřícně díval, protože ho ani ve snu nenapadlo, že něco takového tady uvidí. Byl to nepochybně živý, dýchající pták posměvák.

Jak tam tak Petr ohromeně seděl, pták posměvák ho chvíli šibalsky pozoroval s hlavou trošičku nakloněnou ke straně a pak udělal pár pomalých kroků k mýtině. S tou nakloněnou hlavou a mírně pozdviženou nohou vypadal jako

nějaký vyčouhlý ptačí učitel tance. Až s přemrštěnou jemností pokročil kupředu mezi kmeny guajav a pak roztáhl se zašustěním křídla, skoro jako když někdo promíchá balíček karet. Petr si povšiml, že pták má velmi dlouhé řady, které teď trošičku pozvedl a potom spustil přes veliké, vesele se jiskřící oči. Zřejmě nebyl zdaleka tak překvapen, že vidí Petra, jako byl Petr, když spatřil jeho. V podrostu to znovu tajuplně zašustilo, cosi se tam horečnou rychlostí prodíralo, a vzápětí poháněna neklidnou dychtivostí vyběhla na mýtinu samička ptáka posměváka. Vydávala přitom podivné pípavé zvuky, ale jen zahlédla samečka, začala konejšivě švitořit. Pak přešla k svému druhovi a trochu mu načechrala peří na krku, asi jako když pečlivá žena upravuje vázanku svému společníkovi. Petr seděl, díval se na ně a celého ho zaplavilo vrcholné vzrušení. Vždyť se tu před ním cukrují dva ptáci, kteří jsou už dávno pokládáni za vyhynulé!

Sameček ze sebe vydal hluboký chvějivý zvuk, asi jako kdyby někdo házel ve sklepe brambory do violoncella. Samička si trohu nedůtklivě načechrala peří, jako starší dáma, která se zachytila o dveře výtahu v londýnském obchodním domě, a odpověděla několikerým dost neurčitým vrnivým zapípáním. Ptáci se na sebe dobrácky dívali a stejně dobrácky pohlíželi na Petra. Pak k sobě přikročili, jemně si zkřížili zobáky jako dva šermíři chystající se k souboji a náhle těmi zobáky prudce zachřestili, až to zaznělo, jako když někdo přejíždí klackem po plotně. Nato pozvedli hlavy k obloze, zavřeli oči a melodicky posměšně vykřikli.

"Ha! ha! ůhaů!" zakřičeli pulsujícími hrdly. "Ha! ha! ůhaů!"

Na chvíli ztichli a dívali se k zemi a potom předvedla samička krátký, leč složitý menuet a málem přitom upadla na zobák. Když tento obřed skončil, oba se na sebe zahleděli se zjevným zalíbením, krátkce si srazili zobáky a pak začali přecházet po mýtině, jemně na sebe pípali a rozhrnovali listí, jak hledali hmyz.

Petr ze sebe smetl hlinu a mech. Ptáci ho šelmovsky pozorovali a pak k němu popošli blíž. Stáli na třicet čísel od něj a se zájmem si ho prohlíželi. Po chvíli se k němu sameček naklonil pohybem gurmána, který ochutnává neznámé jídlo, a zkusmo klovl Petra do kalhot. Petr natáhl ruku a ptáci se postavili až k němu, sevřeli mu prsty do zobáků a jemně je žmolali. Pak se po sobě podívali a tiše melodicky poznamenali: "Ha... ůhaů... ha ůhaů!" Prohlédli si jeho kalhoty a košili, několikrát do nich klovlí a pak se mu s velkým zaujetím zadívali do obličeje a pomrkávali přitom dlouhými řasami nad tmavými očima. Když se tak přesvědčili, že Petr je úplně neškodný a že ho mohou ve svém světě jen uvítat, odkráčeli podrostem a domlouvali se mezi sebou sledem hlubokých chvějivých zvuků.

Petr si lehl na záda a pomalu do sebe vstřebával celý ten neuvěřitelný zážitek. Slyšel, jak ho Audrey znovu volá seshora ze srázu, ale ležel dál s očima upřenými k obloze. Bylo mu, a dobře si to uvědomoval, jako člověku, který si jde za roh do papírnictví koupit pohled, a najednou tam objeví Gutenbergovu bibli. Připadal si, jako by našel v popelnici stradivárky. A vlastně byl ten pocit ještě silnější. Vždyť takovou bibli by si dost možná mohli lidé i napsat znovu, ale ptáci, které tu spatřil, jsou jedineční. Jakmile jednou zmizí, nic je už nemůže navrátit.

"Petře, Petře... není ti něco?" volala už dost zoufale Audrey. Petr se posadil, hlavu pořád ještě v jednom víru.

"Audrey... slyšíš mě?" zavolal.

"Ano... ale jsi v pořádku?"

"Úplně. Poslyš, vem si to druhé lano, pořádně ho přivaž ke stromu a slez sem za mnou. Našel jsem něco neuvěřitelného."

"Mluvíš nějak divně. Opravdu ti nic není?"

"Ne, co by mi bylo," odpověděl netrpělivě. "Hlavně sem slez."

Za chvíli seskočila z oblohy Audrey a dopadla na zem vedle něj.

"Ty jsi mě ale vyděsil," stěžovala si. "Proč jsi neodpovídal, když jsem tě volala? Myslela jsem už, že sis zlomil vaz."

"Povídal jsem si tu se dvěma ptáky," řekl jí Petr.

Užasle se na něho podívala.

"Se dvěma ptáky?" zeptala se.

"Ano, s ptáky posměváky."

Audrey se zadívala na Petra s nevěřicným pohledem v rozšířených, výrazně modrých očích.

"S ptáky posměváky?" opakovala po něm.

"Ano," přisvědčil Petr, "s opravdickými živými plně opeřenými ptáky posměváky. Oklovali mi kalhoty."

Audrey na něho starostlivě pohlédla.

"Víš jistě, že ses nepraštil do hlavy?" zeptala se ho úzkostlivě.

"Samozřejmě že nepraštil," odpověděl Petr. "Pojď, já ti je ukážu."

Vzal Audrey za ruku a vlekl ji nízkými křovisky směrem, kudy mu ptáci zmizeli. Našli je asi o patnáct metrů dál, jak obcházejí kolem dokola po malé mýtině, hledají hmyz a spokojeně spolu švitoří. Audrey se na ně nevěřicně zadívala.

"U všech svatých apoštolů," řekla konečně. "Tak se ti to přece jen nezdálo."

"Opravdový pár zcela opeřených ptáků posměváků," řekl Petr pyšně.

"To je neuvěřitelné, Petře," vydechla Audrey.

Ptáci posměváci projevíli o Audrey veliký zájem. Petra si už důkladně prohlédli, a jak tu teď tak stáli s hlavičkami nakloněnými ke straně, nemohli se dost vynadávat na Audrey a jemně ji klovali do džínů a prstů, jestli by snad nebyly k jídlu. Když se konečně přesvědčili, co je ta nová příchodí zač, sklapli zobáky, zahleděli se k obloze a jednohlasně zvolali: "Ha! ůhaů!... Ha! ůhaů!" Audrey se přikrčila a jemně luskala prsty, aby k sobě ptáky přivábila. Klidně u ní stáli, nechali se škrábat na hlavách, přivírali oči a samou blažeností tiše pobrukovali.

"Nejsou kouzelní?" řekla Audrey a nadšeně se usmála na Petra. "Jsou přece takoví krotcí... jako domácí drůbež."

"Proto je taky málem všechny vystříleli," řekl Petr. "Kolik jich tady asi je?"

"Je to jen malé údolíčko. Moc jich tu asi žít nebude," řekla Audrey. "Třeba zbyli jen tihle dva."

"Doufám, že ne," řekl Petr a začal se rozhlížet.

"Víš co, prozkoumáme to tu a uvidíme," navrhla Audrey.

"Propána, podívej se," zvolal náhle Petr tak naléhavě, že vyděsil Audrey i ptáky posměváky.

"Co je?" zeptala se Audrey překvapeně.

"Vidíš ty stromy?" řekl Petr rozčileně, "to jsou přece všechno stromy ombu."

"Vážně, máš pravdu," řekla Audrey. "To je ale fantastické, Petře. Podívej se... jsou jich tu desítky. To údolí jich je určitě plné. Představ si, jakou bude mít Fellugona radost."

"A co teprve Stela," řekl Petr. "Víš, co to způsobí za rozruch, až to rozhlásíme?"

"Měli bychom to asi říct nejdřív Hannibalovi," napadlo Audrey. "Pojď, prohlédneme údolí, jestli tu ještě nejsou další ptáci," navrhla.

Údolí bylo asi dva kilometry dlouhé a přibližně osm set metrů široké. Po délce se jím vinul potok, který se na jednom místě rozšiřoval do malého jezírka. Písek a bahno na jeho březích bylo rozryto desítkami stop, které tu zanechali ptáci posměváci, ale Audrey s Petrem se ještě dlouho nachodili, než další ptáky objevili. Trvalo jim něco přes dvě a půl hodiny, než důkladně prohledali údolí, ale napočítali za tu dobu čtyři sta stromů ombu a patnáct párů ptáků posměváků. Našli přitom ještě jednu cestu do údolí. Údolí samo bylo dlouhé a úzké jako rána po říznutí a obě jeho úbočí tvořily kolmé, asi patnáct metrů vysoké srázy. Audrey s Petrem postupovali po potoce a došli k puklině ve stěně útesu, kudy pronikala voda. Pokoušeli se ji přebrodit, ale puklina se stále zužovala a za chvíli se do ní už stěží vešli. A vtom před sebou spatřili světlo a zaslechli hukot vodopádu. Prodrali se houštím popínavých rostlin ven a zjistili, že potůček tu stéká v několika malých vodopádcích do hlavního údolí Matakamy. Z místa, kde stáli, bylo jasné vidět, že jakmile bude jednou zaplaveno hlavní údolí, pohltí voda i menší údolíčko ptáka posměváka.

"Co se vlastně teď stane?" zeptala se Audrey, když se vrátili do údolí a zamířili k útesu, po kterém slezli.

"Podle mě se ti ptáci budou muset pochyťat a někam přestěhovat, ne?"

"Dost možná. Jenomže dost dobře nevím, kam by se dali přestěhovat. Snad se jim povede dobře v kterémkoliv údolí. Jenomže kdo se do tohoto pustí, bude si muset dát pořádný pozor, jinak má na krku pořádné náboženské nesváry."

"Náboženské? Proč náboženské?" zeptala se Audrey.

"Pták posměvák je přece ztacený bůh Fanguu, ne," řekl Petr. "Ledaže by ovšem byli dneska už tak zatraceně pokřesťanství a zcivilizovaní, že by jim na něm nesešlo."

"Tak mám pocit, že celý ten objev vyvolá řádný poprask," řekla Audrey zamyšleně.

Měla pravdu, ale pořád si ještě žádný z nich neuměl představit plný dosah pozdvižení, jaké mělo způsobit vzkříšení ptáka posměváka.

K Hannibalovi došli až za soumraku, právě když usedal k bohatýrské porci karí. Špinaví a rozčuchaní vpadli do jeho jídelny a Hannibal odložil lžíci a vidličku a užasle se na ně díval.

"Když vás tak vidím, jak jste odpudivě neupravení, řekl bych, že jste se zrovna vrátili ze svého bujarého skautského výletu," poznamenal. "Zřejmě by vám neuškodilo, kdybyste se pořádně najedli. Naštěstí uvaří můj kuchař vždycky spoustu karí nejen pro mě, ale jak ho podezírám, i pro všech svých čtyřiaosmdesát žijících příbuzných, takže na vás zbyde až dost. Tombo, prostří, prosím tě, ještě pro dva."

"Hannibale, objevili jsme něco moc důležitého," řekl Petr.

"Našli jsme na Matakamě údolí..." spustila rozčileně Audrey.

"Plné ombů a ptáků posměváků..." doplnil ji Petr.

"Je jich tam spousta... a jsou prostě rozkošní," řekla Audrey.

Hannibal se na ně vytřeštěně díval.

"Z toho, co mi tu vykládáte, mohu jen usoudit, že jste ztratili rozum a řádně si přihnuli zenkalského nektaru," řekl. "Copak nevíte, jak jdo dopadá, když někdo té ďábelské šťávy přebere?"

"Myslíme to úplně vážně, Hannibale," řekl Petr. "Je to pravda. Našli jsme asi čtyři sta stromů ombu a patnáct párů ptáků posměváků."

Hannibal se jim zadíval do tváří a pochopil, že si z něj nedělají legraci.

"Pro Kristovy rány," řekl. "Honem mi všechno vyklopte."

A jak tak před nimi karí nepovšimnuto chladlo na talířích, vypověděli mu svůj příběh. Když domluvili, odvedl je Hannibal do obývacího pokoje a rozložil na podlaze mapu provedenou ve velkém měřítku. Všichni tři se do ní dychtivě zadívali a rozčilené dvojici se podařilo přesně určit oblast, jíž už říkali údolí Ptáka posměváka.

Hannibal si ji prohlédl velkou lupou.

"Potíž je v tom, že ostrov byl známapován už hodně dávno, a nejspíš dost neodborně," řekl. "A od party opilých zeměměřičů se dá jen stěží očekávat, že rozoznají ptáka posměváka anebo strom ombu. Ale jestli jste správně určili polohu, je jasné, že až se zatopí hlavní údolí Matakamy, zatopí se tím i tohle údolíčko. Ach jo, jak by nejspíš řekla naše milá reverendka Kastrolová, šťouchli jste nesporně do vosího hnízda. Podle mě musíme nejdřív za Králíkem a všechno mu povědět."

Zamířil rozhodným krokem k telefonu.

"Chraň mě ruka páně," řekl, "to jsi ty, Napoleone Waterloo?"

"Ano, pane, masa Hannibale," ozvalo se chraptivě a pronikavě.

"Koukej mě šupitopresto spojit s královským palácem, rozumíš," křičel Hannibal.

"Ano, pane," odpověděl nejistě Napoleon Waterloo, jako když žába zaskřehotá v studni. Pohotově spojil Hannibala s přístavem, guvernéřským palácem, hasičskou stanicí a znovu s přístavem.

"Pro pána krále!" děsil se Hannibal. "Ještě se divíte, že Králík vymyslel tu rozštípnutou větvíčku?"

Konečně se ozvala rána, která jim málem rozbila sluchátko napadrt', a byli spojeni s královským palácem. Netrvalo dlouho a k telefonu přišel král.

"Nezlob se, že tě tak pozdě obtěžuji," omlouval se mu Hannibal, "ale Foxglove a Audrey Damienová objevili něco fantastického, a myslím, že by ses o tom měl dovědět první. Nemohli bychom za tebou přijet?"

"Samozřejmě, jestli je to tak důležité," řekl král.

"Podle mého názoru by to mohlo zapůsobit jako dynamit, a to v každém ohledu, jaký si jen dovedeme představit," řekl Hannibal vážně. "Ale raději bych o tom nemluvil po telefonu. Za chvíli jsme u tebe."

Když dojeli k paláci, svítila naplno všechna světla. Sluha, který je očekával, je rychle provedl dlouhými mramorovými chodbami, až se konečně před nimi rozlétly široké dvojité dveře a byli uvedeni do prostorného salónu plného vysoko vycpaných divanů a podivného viktoriánského nábytku poněkud neladných tvarů. Na jednom tom divanu, který pod ním vypadal úplně nepatrně, ležel Králík se svým synem a dědicem, dvouletým chlapečkem princem Talibutem. Princ sebou vrtěl na břišku a co chvíli vyskočil a nadšeně zaječel, jak se ho otec pokoušel zalechtat. Na druhém divanu seděla Králíkova žena, vysoká a štíhlá překrásná Zenkalka princezna Matisa. Vstala a uvítala hosty, postarala se, aby měli co pít, a pak vzala za ruku roz dováděného synka a půvabně odešla.

"Tak mi povězte, co je nového," vyzval je Králík, když osaměli. "Doufám, že jste neobjevili další medúzu. Můžu se jmenovat jenom po jedné."

"Ne, nejde o medúzu," ujist'oval ho Hannibal, "ale o něco mnohem důležitějšího. Tihle dva zkoumali několik údolí na Matakamě a zjistili, že jedno je plné ombů a ptáků posměváků."

Rozhostilo se dlouhé ticho a král se na ně vytřeštěně díval.

"Určitě si ze mě utahujete," prohlásil potom.

"Ne, je to pravda," řekl Petr. "Vím, že je to neuvěřitelné, ale je to tak."

"Je jich patnáct párů," dodala Audrey. "A jsou úplně krotcí. Budou se vám strašně líbit."

"A ombů je tam asi na čtyři sta," řekl Petr.

Král s Hannibalem se po sobě dlouze významně podívali.

"Vy si nemyslíte, že je to báječný objev?" zeptala se jich Audrey užasle.

Hannibal a král vstali jako jeden muž a začali přecházet sem a tam po místnosti. V polovině salónu se vždycky setkali a zase minuli. Hannibal byl dost velký, ale vedle urostlého krále vypadal úplně nepatrně. Jak tam tak přecházeli, mluvili na sebe a jeden z nich vždycky převzal roli ďáblova advokáta.

"Víš, jak to bude skvělé, když zase budete mít svého boha," nadhodil Hannibal.

"Nadělá to jen plno malérů s misionáři," opáčil král.

"Na druhé straně to ovšem vyvolá značné problémy při zaplavení toho údolí," připomněl Hannibal.

"Údolí teď už zaplavit nemůžeme. I kdybychom chtěli, světové veřejné mínění to nepřipustí," řekl král.

"Ti ptáci by se dali přece pochytat a přestěhovat jinam."

"Ale jsou tam ty stromy ombu. Ty přece nemůžeme vykopat a přesadit," zdůraznil král.

"Když údolí nezaplavíš, padne celý ten britský projekt."

"Ano. A Looju klepne pepka," dodal král s nemalým uspokojením.

"Britská vláda s tím ovšem nebude spokojena. Bude to zkoušet dál a vyvine na nás nemalý nátlak."

Chvilí zas přecházeli salónem mlčky.

"Vlastně se to dá vyřešit i jinak," poznamenal král.

"A jak?" zeptal se Hannibal.

"Prostě to nikomu neříct a údolí zaplavit," odpověděl král.

"V tom máš ovšem pravdu," připustil Hannibal.

Audrey a Petr se po sobě podívali, neschopni slova.

"Jenže máme my vůbec právo připravit svět o součást jeho biologického dědictví a zároveň o dávno uznávaného boha?" zeptal se uvážlivě král.

"Pokud mohu mluvit za sebe, neviděl bych pro to nejmenší omluvu," řekl Hannibal.

Král si zhluboka žalostně vzdechl.

"Tak se mi zdá, že v sobě budeme muset potlačit něžnější city a obětoval Looju," řekl truchlivě a pak se na ně na všechny zešíroka a nadmíru spokojeně usmál.

"Takže jsi pro?" zeptal se ho Hannibal.

"Samozřejmě že jsem pro," odpověděl pobouřeně král.

"Sláva," řekl Hannibal a bylo vidět, jak si z celé duše oddechl.

"Jenomže z toho bude strašlivá mela," upozornil je král a pozvedl velký čokoládově hnědý prst. "Looja to jen tak nenechá, to vám je jistě jasné. Budeme muset celou záležitost prezentovat velmi obezřele, jinak najednou zjistím, že jsem přehlasován, a pak teprv začnou nepříjemnosti."

"Copak to prostě nemůžete rozhodnout nějakým výnosem?" zeptala se Audrey. "Jste přece král."

"To bouhužel nejde," odpověděl jí král. "Snažím se ze všech sil dělat řádného diktátora, ale občas také musíme předvést alespoň záblesk demokracie."

"Radil bych zastihnout je nepřipravené," řekl Hannibal. "Je to přece to poslední, co by tu někdo mohl čekat. Dej hned ráno zprávu k dispozici místnímu i světovému tisku a zaručuju ti, že vypukne taková vřava, že už nikoho ve snu nenapadne, aby se zastával dalších příprav na tu přehradu."

"To neznáš Looju," poznamenal král.

Ještě hodinu rázovali král s Hannibalem sem a tam salónem a radili se o co nejvhodnější strategii. Konečně se

všichni shodli, co by se mělo udělat, a ihned se vrhli do práce. Audrey vyslali za otcem, aby mu vyřídila, že má zůstat celou noc vzhůru a připravit zvláštní vydání Zenkalského hlasu. Králíkův osobní tajemník Amos Gumbaloo dostal nařizení, aby se navzdory místnímu telefonnímu systému spojil se všemi členy zákonodárského výboru a svolal je na zvláštní schůzi v poledne příštího dne. Jednoho knihonoše poslali do obchodu s fotopotřebami v Dzamandzaru, aby dal vyvolat všechny Petrovy filmy, a pro jistotu ho provázela člen královské stráže, který měl dohlédnout, aby knihonoš nic nepopletl. Hannibal s Petrem zatím sepsali na stroji prohlášení pro tisk, které se mohlo hned nazítří ráno zatelegrafovat Reuterově dopisovateli v Djakartě. Když všechno zařídili, zašli do redakce Zenkalského hlasu podívat se, jestli by tam nemohli být něčím nápomocní. Damiena a jeho zaměstnance, samé Fanguy, zastihli ve stavu krajního vzrušení. Damien a Audrey, celý zmazaní tiskařskou černí, připravovali přední stranu. Už kolem desáté večer se roztočily tiskařské stroje a brzy si všichni s pýchou prohlíželi první rozmazaný černý výtisk Zenkalského hlasu, kde byla na rudém praporu vytištěna slova Zvláštní vydání a pod nimi titulek, který si Damien v záchvatu irského nadšenectví sám vymyslel a graficky navrhl, a vůbec se nikým se o něm neporadil. Byl to titulek přímočarý, ale zavádějící a poněkud mystický. Pod velkou fotografií ptáka posměváka stálo:

BŮH ZNOVU OBJEVEN
PTÁK NEULETĚL

Ten titulek měl obrátit k Zenkali pozornost celého světa.

Samozřejmě že znovuobjevení stromu ombu a ptáka posměváka mělo samo o sobě dost velký biologický význam, aby stálo za povšimnutí. Když však Damien zprávu ještě přikořenil sdělením, že strom i pták posměvák byli objeveni v odlehlém údolí, a navíc v údolí, které má právě být zaplaveno při stavbě přehrady, a že pták je vlastně ztracený bůh Fanguů, vznikla senzace, jakou by v očích kteréhokoli novináře mohlo zastínit jedině vypuknutí opravdu pořádné války. A když k tomu všemu dodal, že za dva dny má připlout na ostrov ůIndická císařovna a přivést jednotky, kapely a vysoké vojenské osobnosti, situace se vyhroutil natolik, že by ji i naprosto nepředpojatý historik musel charakterizovat jako nanejvýš pozoruhodnou.

Nazítří brzy ráno se Audrey a její otec sešli s Hannibalem a Petrem a vydali se k budově, kde v Dzamandzaru sídlil parlament. Sál, kde parlament zasedal, byl veliký a nádherný, s nachovými koženými křesly uspořádanými do dvou půlměsíců. V místě, kde se půlměsíce stýkaly, stál obrovský dřevěný trůn a na jeho baldachýnu byl vyobrazen delfin a pták posměvák. Na bílé mramorové podlaze ležely karmínové koberce a v obrovských oknech, kudy pronikalo do sálu světlo, visely v těžkých záhybech karmínové závěsy. Čtveřice se usadila na dřevěné lavici na malé galerii, která visela jako velké vlaštovčí hnízdo na jednom konci sálu a byla vyhrazena významným činitelům a novinářům.

Králův tajemník Amos Gumbaloo splnil svůj úkol svědomitě a místnost byla přímo nabitá. Náčelníci přišli vřstinou v tradičních bílých či pestrých rouchách a s bohatě vyšívány čapkami na hlavách, ale několik jich bylo v evropských šatech. Mezi nimi nápadně vynikal Looja v dokonalém modrém obleku odstínu půlnoční oblohy, ve světlé petrkličově žluté košili, s těžkou hedvábnou modrou vázankou a bleď žlutými psími dečkami.

Přesně v poledne spustili venku před budovou trubači fanfáry, před schodištěm zastavil Králíkův osobní kočár, větší než všechny ostatní a bohatě zdobený, a z něho vystoupil král. Byl oblečen do bleď fialového roucha, na nohou měl elegantní černé sandály se zlatými přezkami a na hlavě přiléhavou zlatou čapku. Na jedné ruce měl prsten se čtvercovým amethystem, velkým jako poštovní známka. V druhé ruce nesl jakýsi svitek. Obličej měl hladký a zcela nevzrušený. Z jeho výrazu se nedalo naprosto nic vyčíst. Petra napadlo, že král vypadá úplně klidně a odpočatě, takže by určitě nikdo nevěřil, že byli s Hannibalem celou noc vzhůru a pracovali na prohlášení, které dnes přednese parlamentu. V celé výšce a důstojnosti kráček král sálem a pak vykročil po karmínovém koberci nataženém před trůnem. Všichni povstali a klaněli se. Jak tak šel, pokyvoval král nepatrně hlavou doleva i doprava. Každíčký centimetr jeho téměř dvoumetrové postavy působil přímo majestátně, a přes veškerou svou mohutnost spíše jako by plul, než šel. Vystoupil po schodech k trůnu, otočil se, kývnutím hlavy pozdravil shromáždění a usedl. Sálem to zašumělo a zaskřípělo, jak všichni ostatní usedali s ním. Petr zahlédl Looju, který tam seděl s nic neříkajícím hadím očíma a štíhlým prstem se mírně poťukával do kolena. Petra napadlo, jak asi Looja přijme tu zprávu. Král si s úmyslnou neuspěchaností vyndal pouzdro na brýle a nasadil si brýle na nos. Potom pomalu rozvinul svoje prohlášení.

"Ten to ale umí sehrát, ďábel jeden," zašeptal Hannibal.

Král si pečlivě narovnal brýle a na chvíli se zadíval do textu, který se chystal přečíst. V sále zavládlo napjaté ticho. Král si odkašlal a začal:

"Přátelé," řekl a zadíval se přes obroučky brýlí na shromáždění. "Přátelé, sešli jsme se tu dnes, tak znenadání seznání, abych vám sdělil některé novinky, které mají pro Zenkali nesmírný význam. není ani nutné zveličovat to, co vám chci říct, neboť je to už samo o sobě velkolepé. Co se stalo, je skutečně tak důležité, že to nemá v dějinách Zenkali obdoby. Ba co víc, je docela možné, že k něčemu podobnému ještě nedošlo ani v historii světa."

Král si odkašlal, vyndal kapesník a pečlivě si začal čistit brýle. Ticho bylo téměř hmatatelné. Král si znovu nasadil brýle a zadíval se přes jejich okraje do sálu.

"Jak všichni víte," pravil zvučně, "za nešťastného období, kdy jsme žili pod francouzskou nadvládou, utrpěli Fanguové těžkou ztrátu, neboť přišli o svého starého nesmírně váženého boha Tiomalu, který sídlil na ostrově v podobě ptáka posměváka. Ač byl tento pták pro Fanguy tak významný, převlád u Francouzů nad vrozenou jim zdvořilostí kulinářský zápal a pták posměvák se brzy stal tvorem dávné minulosti."

Král se odmlčel.

"Jak se alespoň zdálo," dodal po chvíli.

Vytáhl velký kapesník a znovu si utřel brýle.

"V době, kdy zmizel pták posměvák," pokračoval dále, "jsme přišli i o strom ombu, další druh, který se vyskytuje výhradně na Zenkali. Takže za francouzského obsazení ztratili Zenkalci dva druhy značného biologického významu. A co je ještě závažnější - Fanguové byli připraveni o svého boha, což, jak musím s politováním konstatovat, vedlo k nemalé nevraživosti mezi Fanguy a Ginky, neboť Ginkům jejich bůh zůstal."

Zde se král odmlčel a pohlédl upřeně a dost hněvivě na polovinu parlamentu, kde zasedali Ginkové. Ti se zarazili.

"Mám pro vás však zprávu," pravil král a pozvedl jednu obrovskou ruku dlaní napřed, jako by jim všem žehnal, "která je téměř zázračná, a to nikterak nepřeháním." Pak se zešíroka usmál, až své posluchače přímo osnil.

"Pták posměvák ani strom ombu nezanikli. Ne. Jsou stále ještě s námi," prohlásil.

V tu chvíli vypukla v parlamentu vřava. Všichni Fanguové vyskočili, hystericky nevěřící, rozčilení a hroziví, a Ginkové se shlukli do houfu, syčeli a divoce gestikulovali. Král nechal té kakafoonii výkřiků asi na minutu průchod a pak pozvedl mohutnou ruku. Sál rázem ztichl.

"Dovolte, abych vám prozradil, jak k tomu objevu došlo," pokračoval král. "Všichni znáte Petra Foxglova a Audrey Damienovou. Vydali se na výzkumy do některých údolí na Matakamě a narazili na odlehle neznámé údolíčko, kde našli neméně než patnáct párů ptáků posměváků a čtyři sta stromů ombu."

Vřadách Fanguů to až zasyčelo, jak všichni napětím zatajili dech. Petr se celou tu dobu díval na Looju a neušlo mu, jak Looja nepatrně zúžil oči a přestal si ťukat ukazovákem do kolena.

"Nicméně však," řekl král, sundal si brýle a zamával jimi, "ačkoli je ta zpráva z biologického i náboženského hlediska nanejvýš důležitá, nemohu před vámi tajit skutečnost, že představuje i jistý problém. Velice vážný problém." Odmlčel se. Looja se téměř nepozorovatelně předklonil v křesle.

"Ten problém je takovýto. Jestliže budeme pokračovat ve stavbě přehrady, tak jak to máme v úmyslu, narazíme na nesmírné obtíže. Při stavbě budeme totiž muset zaplavit údolí, kde žije pták posměvák, symbol Tiomaly, a kde roste i strom ombu."

Looja jako by se stáhl do sebe a znehybněl jako kočka, na kterou někdo nečekaně zavolal.

"V této chvíli k nám právě cestují, aby tu s námi pobýli a oslavili podepsání dohody s vládou Spojeného království, mnozí drazí přátelé Zenkali. My však stojíme před velkými obtížemi. Než dospějeme ke konečnému rozhodnutí o přehradě, musíme celý problém ještě co nejpečlivěji uvážit. Oslavy však již odvolat nemůžeme, protože všichni ti lidé jsou na cestě a slavnosti jsou již připravené. Navrhují proto, abychom oslavili znovuzrození svého boha Tiomaly. Po oslavách důkladně promysleme, jak naložit s tou přehradou. Musím se vám však přiznat, že sám v ni velké naděje neskládám."

Král se odmlčel a blahovonně se usmál. Looja se maličko přikrčil a připomínal v té chvíli malého černého hada, který je připraven zaútočit.

"Po třech stech letech vás konečně mohu pozdravit starodávným pozdravem a udělit vám prastaré požehnání," řekl král a hřmotně povstal.

Zmlkl a rozhlédl se po sále.

"Nechť je Tiomala s vámi," zahřměl.

A pak majestátně proplul rozčileným, klanícím se a švitořícím shromážděním ze zasedacího sálu.

KAPITOLA V ZENKALI VE VÍRU UDÁLOSTÍ

Těsně po králově prohlášení se objevilo v ulicích zvláštní vydání Zenkalského hlasu a o té prazvláštní novině se dovědělo všechno obyvatelstvo ostrova. Říct, že zpráva vyvolala rozruch, by zdaleka nevystihovalo situaci, neboť měla takové důsledky, že je nepředvídal ani sám Hannibal.

Ginkové, kteří už dávno byli náramně sebejistí a samolibí, protože jako jediní měli opravdového boha, přijali objev s hlasitými protesty, útočně a nepřátelsky. Vždycky tvořili menšinu a svou nadřazenost nad Fanguy mohli dokázat jedině tím, že mají boha, a Fanguové ne. Dopálilo je, že jejich soupeři si najednou tak svévolně vzkřísili ptáka posměváka, který vyhynul už před kolika lety. Najednou se jim začal vytrácet jejich jediný zdroj uspokojení, pocit naprosté náboženské nadřazenosti. Zpráva je proto řádně rozzlobila a všemožně ji zpochybňovali, hlasitě a trpce prohlašovali, že je to všechno podfuk a že žádný pták posměvák nežije. Tvrdili, že noviny jsou podplacené. Že celé to oznámení je typickým příkladem násilnického jednání a že se Fanguové pokoušení nečestnými prostředky podupat přání a jemnější city slabší menšiny. Že jde o rafinované spiknutí, jehož cílem je získat ještě větší moc pro tak už hodně mocnou skupinu.

Fanguové zas vždycky trpěli jistým komplexem méněcennosti nad tím, že ztratili svého boha, takže přijali zprávu o vzkříšení ptáka posměváka s nesmírnou radostí, a jak se dalo i čekat, dost drsně a samolibě. Samozřejmě že se jim proto postoj Ginků nikterak nezamlouval. V Dzamandzaru a okolních vesnicích, kde spolu oba kmeny žily už po staletí v poměrném míru, vzplanuly vášně. Ze začátku se projevovaly jen hrubými urážkami, ale brzy byly výpady tak ostře osobní, že začalo docházet i ke rvačkám. Nejříve se strhly celkem nevinné potyčky a odneslo je jenom pár vyražených zubů a několik zlomených nosů, nic moc horšího se nestalo. Když však začalo docházet k vážnějším pranicím, uvědomila si náhle zenkalská policie, že by se měla ujmout své významné role. Po letech, kdy nanejvýš zatkla pár opilců nebo podnikla dalekosáhlé pátrání po ukradené drůbeži, octla se náhle v palebné linii. Dřívější vrchní superintendent glasgowské policie Angus MacTavish, který stál v čele zenkalských policistů, byl nejdříve celý šťastný, že se "jeho chlapci" mají do čeho pustit. Říkal si, že konečně předvede ostrovu, k čemu se celá léta chystal. Otrované teď pochopí, že všechna ta nekonečná cvičení, při kterých předváděl se svými chlapci různé prostocviky a metody sebeobrany, nebyly jenom pro parádu. Však ti výtečníci, co se mu kvůli jeho vystupením vysmívali, poznají, jak se

pletli. Naneštěstí se však vždycky stává, že když se střetnou dvě znepřátelené skupiny, stane se terčem nejtrpčí zloby ten, kdo se snaží je usmířit. Fanguové a Ginkové na chvíli zapomněli na své rozpory a vrhli se tak zuřivě na policii, že dzamandzarská nemocnice byla brzy plná strážníků se všemožnými zraněními, od zlomené nohy po proraženou lebku.

A tak když do přístavu připlula ůIndická císařovna a na břeh se bujaře vyhnula brigáda lehkého dělostřelectva odněkud z Anglie, námořnická kapela a instruktorská skupina vyslaná britským letectvem, zjistili nuhle všichni ti vojáci, že stojí před povinností udržovat na ostrově klid a pořádek. Místo co by je zenkalské obyvatelstvo vítalo úsměvy a hlasitým provoláváním, čekaly je urážky, nadávky i pár nepřesně hozených kamenů. Vojáky to nemálo zarmoutilo, protože se těšili, jak si pobudou na krásném ostrově, nebudou mít na práci nic namáhavějšího než občas zahrát "Bože, chraň královnu", trochu zasalutovat a osvěžit se u Carmeniných kuřátek, a místo toho jim ve spěchu vrazili do ruky pár narychlo sehnanych vík od popelnic a museli prohánět rozpálenými ulicemi Dzamandzaru hordy vzpurných Ginků a Faguů.

Sir Osbert a významní vojenští hosté se ani nestačili vzpamatovat, a už je odvážela auta do guvernéřského paláce, kde se o jejich bezpečnost postarala králova osobní stráž. Jenomže i v guvernéřském paláci začínalo být dusno. Jeden sluha, který byl Fangua, vzal sekáčkem na maso přes hlavu ginkského kuchaře. Kulinářského umění se proto musel ujmout lodní kuchař, a třebaže se opravdu snažil ze všech sil, podával jídla, která byla i podle měřítek guvernéřských paláců přímo strašlivá. Navíc se lady Smaragda přece jen dozvěděla, co se na ostrově zběhlo, a pojala přesvědčení, že ostrované se chystají přepadnout a sníst její perličky. To malé nedorozumění bylo způsobeno přeslechnutím - lady Smaragda pochopila poslední zprávy asi v tom smyslu, že pozdvižení vyvolali jacísi ptáci, ale co to bylo za ptáky, už netušila. A protože nechtěla nic riskovat, zahнала raději všech svých čtyřicet perliček do domu a pustila je do salónu. I když byl Petr tou nesmyslnou situací dopálený, přece jen ho trochu v těch vzrušených dnech uklidňoval vzácný pohled, jak jeho strýc sir Osbert a s ním i slaboučký, zcela senilní letecký maršál, brigádýr, který vypadal jako do octa naložený ořech, kontraadmirál s obličejem jako jahoda a zcela prázdnýma kulatýma modrýma očima mořeplavce a lord Hammer cestou na odpolední kávu opatrně našlapují přes koberec posetý drubežím trusem.

Všem začínalo být úzko. Katoličtí i anglikánští misionáři přišli jedním rázem o veškeré své věrné stoupence, což byli většinou Fanguové. Pár svých věřících si udržela jen Revča. A tak když se otec O'Mally a reverend Bradstitch rozhodli, že se vydají protestovat do královského sídla, a trvali na tom, aby šla s nimi, přivolila jen velmi nerada.

"Vždyť je to nechutné... přímo rouhání... uctívat takhle nějakého ptáka," řekl otec O'Mally královi a ve svém rozhořčení mluvil pořád se silnějším skotským přízvukem. "Jako hlava státu byste měl jít příkladem a učinit tomu přítrž, to byste tedy určitě měl."

"Vskutku, to byste měl," mečivě přitakal reverend Bradstitch a utíral si pot z obličeje bledého jako lůj. "Ani vám nemohu vypovědět, jak podvrtný to má vliv. Včera mi například přišli na bohoslužbu jen čtyři lidé."

"Je to skutečně ostudné," přidal se k němu otec O'Mally.

Král se opřel v křesle a zpřímá se na ně zadíval. Pak pohlédl na Revču, která ještě neřekla ani slovo.

"A co tomu říkáte vy, paní reverendko Bombarlacková?" otázal se.

"Ale co by, mě se to zvlášť netýká," odpověděla Revča, trochu v rozpacích. "Řekla jsem svým věřícím, ať si uctívají ptáka posměváka, jak chtějí, hlavně když zůstanou v mé církvi. Víte, já si to představuji tak, že i ptáka posměváka přece stvořil Bůh a je jistě jeho přáním, aby se ten pták mezi nás vrátil. Kdo chce ptáka posměváka zbožňovat, zbožňuje vlastně něco, co stvořil Bůh, a tím podle mne uctívá i jeho."

"To je ale modlářství," osopil se na ni otec O'Mally.

"Velmi ostudný postoj od odpovědné křesťanky," pravil reverend Bradstitch. "Překvapujete mne, reverendko Bombarlacková."

"Je to zlovolné podvracení víry pravé," zavrčel otec O'Mally. "A něco takového se musí zarazit."

Král, který se až dosud klidně opíral v záhybech svého zvlněného bílého roucha v křesle, se při těch slovech prudce posadil.

"Nemíním vám určovat, co máte kázat a co ne," řekl chladně. "U nás na Zenkali bychom to pokládali za opovržlivost. Jakkap by se vám ale líbilo, kdybych vydal výnos, že od této chvíle musí každý cizinec na Zenkali uctívat ptáka posměváka, nebo se odsud odstěhovat?"

Otec O'Mally ucukl, jako kdyby ho král udeřil.

"Po veškeré mé práci na tomto ostrově, po tom, kolik duší jsem spasil?" zděsil se.

"Byl by to... ehmm... osudný krok zpátky," vydechl Brandstitch.

Reverendka se na krále žalostně usmála.

"Jak já se na to dívám, je to váš ostrov," řekla, "ale stejně by mi bylo líto, kdybych odsud musela odjet."

Král se na ně dlouhou chvíli díval a pak si povzdechl.

"Nemusíte se obávat, žádný takový výnos nevydám," řekl a misionáři si oddechli.

"Rád bych vám však ještě něco pověděl, abyste věděli, jak si stojíte," řekl král a pozvedl velikou růžovou dlaň. "Pokud chcete slyšet mé osobní mínění, nemyslím, že příliš záleží na tom, co kázete, ale důležité je, aby vaše kázání neškodilo ostatním. Podle mne na to má správný názor paní reverendka Bombarlacková. Nemám sebemeně v úmyslu plést se do náboženství svých poddaných jen proto, aby vyhovovalo vašim dost podivným představám o božstvu. Jestli si někdo z mých lidí přeje přestoupit na vaši víru, ať si to klidně udělá. Každý si může myslet, co chce, pokud tím neškodí Zenkali. Měli byste si vždycky být vědomi, že bůh jednoho člověka může být pro druhého pohádkou, jenže na tomhle světě mají své právo bozi i pohádky."

"Králiku, teď jste byl ostrý jak břitva," řekla spokojeně Revča.

"Děkuji vám," velebně jí odpověděl král.

Povstal, aby dal najevo, že audience skončila, a sklíčení představitelů katolické a protestantské víry se

odporučeli a odvedli s sebou i navýsost spokojenou Revču.

"Musím sebou teď hodit, chlapci," řekla, když vyšli z královského paláce, rozhodnuta ještě je trochu pozlobit. "Čekají na mě všichni mí věřící, nacvičujeme dneska velký sbor."

V tak složité situaci, kdy se všichni hleděli postarat hlavně o sebe, nevěděli dost dobře, co si myslet, a každý ochotně uvěřil o svém bližním to nejhorší, naletěli lidé i na nejesmyslnější povídačky, jaké by v normálních dobách prostě hned pustili z hlavy. A tak když kdosi rozšířil fámu, že všichni ptáci posměváci byli pochyťtáni a ukryti na místě ze všech nejnepravděpodobnějším - v Anglickém klubu -, žádný věrný Zenkalec o tom ani na chvíli nezapochyboval. A tak se stalo, že horda rozezlených Ginků (rozhodnutých ničít) a skupina statečných Fanguů (odhodlaných zachraňovat) se shlukla kolem klubu právě v té posvátné chvíli, kdy všichni angličtí obyvatelé Zenkali, jichž bylo asi pětatřicet, usrkávali chlazené nápoje, dost nevynalézavě flirtovali s manželkami svých přátel, četli měsíc staré výtisky ůPuncheů a ůIllustrated Newsů, hráli biliár nebo kriket anebo jen tak posedávali a stěžovali si na nedávné jednání domorodců. Ať se však Zenkalci chovali sebestrašlivěji, nebyl snad mezi Angličany nikdo, kdo by se necítil jistý za hradbou vysokých, pečlivě zastřížených ibiškových květů, které ohraničovaly Anglický klub. Venku si mohli Zenkalci vyvádět jak chtěli, ale ve svém pečlivě udržovaném malém ráji si členové klubu připadali zcela bezpeční. A tak je všechny nemálo překvapilo, když se úpravný vysoký ochranný živý plot náhle skácel pod přívalem Ginků a Fanguů, a ti se v sevřeném bojovém šiku provalili dovnitř.

Tubby Fortescue, který hrával rugby za Cambridge a měl mocně vyvinuté svaly, ale už mnohem chabější mozek, se začal rozhánět kriketovou pálkou a rozbil několika Ginkům i Fanguům hlavu. Teprve pěti zdatným Zenkalcům z obou kmenů se podařilo ho přemoci a bezvědomého hodit do leknínového jezírka, které patřilo k přírodním krásám klubu.

Melanie Treetová, hubená stará panna, která malovala zádušné akvarely ze zenkalského života, byla odvečena jakýmsi značně krátkozrakým a podroušeným Zenkalcem do kouta a vášnivě políbena, kterýžto zážitek se potom navzdýcky odrážel ve stále častějších falických symbolech jejích maleb.

Sandyemu Shoreovi, zámožnému a váženému majiteli amelových plantáží, někdo strhl a podupal brýle, čímž z něho udělal málem slepce. Shore pak pod mylným dojmem, že má před sebou chrabrého fanguského bojovníka, napadl kriketovou pálkou tajemníka klubu Billa Mellora a praštil ho tak, že Bill ztratil vědomí. Paní Mellorovou, obvykle zcela poklidnou ženu, kžerá se nejradyji věnovala háčkování a zaváření, útok na manžela tak rozlítl, že začala mlátit Shorea přes hlavu lahvi ůcrème de mentheů a tloukla ho tak dlouho a důkladně, že ho nejenže knokautovala, ale ještě mu udělala řádný šrám na čele.

Byl to prostě zmatek nad zmatek. Zelené kriketové hřiště i trávník, na kterém se hrály bowls, léta pečlivě válcovaný, stříhaný a hýčkaný, byl teď úplně rozdupaný, jak se po něm převalily hordy Zenkalců i členů klubu. Mačety, biliárová tága, oštěpy, láhve, dřevěné hole a kriketové pátky nadělaly na vzorně pěstěném trávníku nenapravitelnou škodu. A v té chvíli jeden zvlášť horlivý a záluďný Ginka přiložil zápalku ke krásné bílé dřevěné budově s širokými verandami, kde sídlil Anglický klub. Klubovna vzplála prudkým plamenem, který pohltil vyďpané zvířecí hlavy, stará vázaná čísla ůPuncheů, zažloutlé skupinové fotografie evidentně senilních členů předsednictva i šanon se seznamem členstva, stejně záhadným a složitým, jako jsou rodokmeny kterékoli méně významné evropské královské rodiny. Než se dostavila policie, skupina anglických vojáků a požárníci, aby opět nastolili pořádek, zůstala z klubovny jen zčernalá žhnoucí kostra a zahrada kolem vypadala, jako by se tu na květinových záhonech a na trávě vyváleli buvoli. Dvě zenkalské sanitky musely jet desetkrát sem a tam, aby dopravili všechny bojovníky do nemocnice. Tam už byl takový nával, že nezbývalo než zabavit jeden veliký stan připravený na všechny ty oslavy, strhnout ho a znovu vztyčit v nemocniční zahradě. Stejně přečpané bylo i hlavní vězení a trestanci, kteří si odpýkali jen lehčí tresty, museli být posláni domů, ale nejdřív z nich policie vynutila slavnostní slib, že se závčas vrátí ještě si odsedět, co jim zbývá.

Ginkové i Fanguové se holedbali, že útok pro ně skončil slavným vítězstvím, a stejně se vychloubali i členové klubu, kteří skutečně věřili, že jejich ústupová akce a po ní následující vítězství se dá pokládat na hotový triumf taktiky, rovnocenný, ne-li ještě významnější než boje o Dunkerque.

A tu vzplála nespokojenost zase úplně jinde. Vojenské oddíly, které už byly na ostrově, dostaly posilu, posádku fregaty ůConradů, která se už dlouho plavila po moři, a náramně se proto těšila na rozkoše u Carmeniných kuřátek. Každý si jistě dovede představit, jak se námořníci zděsili a rozzlobili, když se dozvěděli od jednotek, které udržovaly na ostrově klid, že Carmen vyzvala všechny své mladé dámy, aby vstoupily do stávky na protest proti utopení ptáka posměváka.

"Ať si o mně říká, kdo chce co chce," prohlásila Carmen před Petrem a Audrey. "Ale já mám moc ráda zvířata a nestrpím, aby se s nimi krutě zacházelo, to teda rozhodně ne. Když si pomyslím, že chudáčci ptáčkové tam v horách mají být utopení, všechno se ve mně zlostí jen vaří a v mých mladých dámách jakbysmet, to mi můžete věřit. A tak jsem jim pověděla: 'Děvčata,' řekla jsem jim, 'neobsloužíme jediného pána, dokud se tahle věc nevyřeší a chudáčci ptáčkové nebudou zachráněni.'"

Nato propadli vojáci takovému vzteku a zoufalství, že mít nejmenší tušení, kde ptáky posměváky najít, ochotně by je vlastníma rukama zardousili.

Kapitán Pappas se vrátil s Djakarty s šesti posilami pro Carmenina kuřátka, které Carmen hned skryla před mužskými zraky, a s partou nejrůznějších novinářů a lidí od televize. Pánové vypadali značně poničené, takže bylo nad slunce jasné, že Carmeniny mladé dámy cestou na lodi nezahálely. Hotely na ostrově mohly jen těžko stačit takovému vpádu novinářů a televizních pracovníků, a tak musel Petr zrekvírovat malý hotýlek Vycházející měsíc, vedený jedinou čínskou rodinou na Zenkali. Majitelka tohoto hotelu měla neuvěřitelné jméno Přišpendšála Čang. Petr se skvěle pobavil, když mu Audrey vysvětloval, jak paní Čangová ke svému křestnímu jménu přišla. Její rodiče se sem přistěhovali

z Hongkongu a neuměli tehdy ani číst a psát. Na Zenkali jim připadlo nejvhodnější přistoupit k protestantské víře, a když se jim narodila první dcera, ukázněně ji dali pokřtít. Chtěli ji pojmenovat Rozkošný dech chryzantémového květu a požádali jednoho ze sousedů, člověka to vzdělaného, aby jim napsal jméno na kousek papíru. Lístek potom připíchli velkým zavíracím špendlíkem k šálu, do kterého bylo dítě zavinuté. Naneštěstí však protestantský kněz na ostrově teprve začínal a ještě si neosvojil zdejší svéráznou angličtinu. Zeptal se hrdých rodičů, jak chtějí dítě pojmenovat. "Ona přišpend šála," odpověděl otec, čímž chtěl říct, že dítě má jméno přišpendlené na šálu. Než však kdo stačil kněze zarazit nebo mu vysvětlit, jak se věci mají, byla holčička pokřtěna a od té chvíle se jmenovala Přišpendšála. Časem se dokonce začala svým jménem pyšnit, a to do té míry, že svého syna nechala pokřtít Albert Přišpendšál Čang.

A tak Přišpendšála a její syn Přišpendšál vydrhli a zametli celý hotýlek, aby tu v pohodlí ubytovali celou tu pestrou sbírku novinářských a televizních pracovníků. Tak třeba Daniel Brewster byl proslulý svými nekonečnými seriály neuvěřitelně nudných televizních cestopisných pořadů nazvaných Na cestách s Brewsterem. Přijel v těžkém tvídovém obleku a s loveckým tralaláčkem na hlavě. Měl kulatý těstovitý obličej, bledé oči, úlisný úsměv patolízala a mimořádně velké vlhké červené ruce. Kameraman Stephen Blore byl zase břichatý chlapík s napuchlými mrzutými očima a zkaženými zuby a měl ošklivý zlozvyk - když se zamyslel, hlasitě a energicky nasával těmi zuby vzduch. Ačkoli působil dost odpudivě, pokládal se za neodolatelného svůdce.

"Máte tu spoustu hezkejš buchť, to musím týhle díře přiznat," poznamenal Blore, když jeli s Petrem autem do Vycházejícího měsíce.

"Skutečně?" opáčil Petr chladně.

"To bych řek," tvrdil Blore a mnul si ruce, "nádherný buchty... Podívejte se třeba na tuhle... krucifix! To je kus, po takový bych se vždycky rád ohlídl. A já vždycky říkám, když je toho kolem tolik, byl by člověk vůl, kdyby za to platil."

"Steve je opravdu sekáč," vysvětloval Daniel Brewster Petrovi a pochechtával se přitom. "Jak se objeví v BBC, můžou se všichni smíchem ztrahat, to vám povídám. Je duše každého večírku, jen musí někdo dohlédnout na děvčata, vid', Steve?"

"Jo, a je toho kolem spousta," řekl Steve, jako by mluvil o chřipce.

"Opravdu sekáč," opakoval pyšně Brewster.

"Doufám, že se vám bude v hotelu líbit," řekl Petr, aby převedl řeč na jiné téma. "Je to malý hotýlek, ale pohodlný. Vede ho jedna čínská rodina."

"Jen aby tam bylo čisto," poznamenal Blore rozladěně. "Já Číňany moc dobře znám. A taky nestojím o ty blivajsy, co jedí."

"Čínská kuchyně je už po staletí proslavená," připomněl mu Petr.

"Ale ne pro mě, kamaráde," řekl Blore, "já jim o ty kucmochy nestojím. Ne, ne, dost jsem se po světě porozhlédl a vím, že není nad dobrou anglickou stravu, ať si o ní říká kdo chce co chce. Třeba smažené ryby s brambůrkami... vajíčka na špeku... stejky... a tak vůbec. Kdepak, já si na žádné gurmánské vylomeniny nepotrpím. Cizokrajný blivajsy nesnáším."

"Steve je opravdový Angličan," pronesl obdivně Brewster.

"Na světě je dost cizinců, co se můžou těmi blivajsy krmit, tak proč je máme jíst ještě my, tak se na to aspoň dívám já," řekl Blore.

Petra napadlo, jestli mu nekonečný příliv lidí, jako je Blore, nepokazí všechnu radost nad objevením ptáka posměváka.

"Až se trochu zabydlíme, udělám s vámi a tím Damienovic děvčetem interview," řekl Brewster, jako by tím Petrovi a Audrey prokazoval kdovíjakou poctu, "a pak si zaskočíme se Stevem do toho údolí a trochu tam omrknem prostředí, kde jste ty ptáky a stromy našli."

Petr se zhluboka nadechl a snažil se potlačit svůj vztek.

"Za prvé si nejsem jist, jestli slečna Damienová vůbec bude stát o to, abyste ji interviewoval," řekl, "a za druhé se poloha údolí zatím udržuje v naprosté tajnosti."

"Ale jistě ne přede mnou?" řekl Daniel užasle a dotčeně. "Vždyť stačí jediný můj program pro televizi, a Zenkali se rázem octne na mapě světa."

"Zenkali už na té mapě je i bez vaší pomoci," řekl Petr. "Ale jestli se opravdu chcete do toho údolí podívat, musíte se nejdříve zeptat Oliphanta a krále."

"Určitě mi to neodmítnou," tvrdil Brewster. "Jistě viděli moje pořady."

"O tom silně pochybuji," řekl Petr. "Tady televizi nemáme."

"Cože, vy tu nemáte televizní stanici?"

"Ne, a to je nesporně jeden z civilizovanějších aspektů ostrova," řekl Petr.

Zbytek cesty k hotelu ujeli v mrazivém mlčení. Petr se pak rovnou vrátil do přístavu a dovezl do Vycházejícího slunce tři reportéry.

"Co jste pohledávali se slečnou Damienovou v horách, když jste objevili to údolí," zeptal se s chlápým zájmem Sibely z úDaily Reflectoruů. "Jste zasnoubení, nebo co?" Byl to mrtvolně bledý chlapík s dlouhými mastnými vlasy a okousanými nehty na rukou.

"Nebo co," opáčil Petr stroze a v duchu si řekl, že Sibely mu je stejně nesympatický jako ti hoši z televize. "Zkoumali jsme prostě ta údolí, než budou zaplavená."

"A strávili jste tam nahoře noc," dotazoval se dychtivě Sibley.

"Ano," odpověděl Petr, ale vzápětí toho litoval. A později toho litoval ještě víc, protože díky jeho pravdomluvnosti vyšel na první straně úDaily Reflectoruů senzacechtivý článek s nadpisem "Milenci objevili v horách

ptáka," což, jak poznamenal Hannibal, se dalo vyložit všelijak.

Další dva reportéři byli Highbury z *úTimesůů* a Coons z Reuterovy kanceláře. Nechovali se nijak urážlivě, zřejmě se opravdově zajímali o ptáka posměváka i o strom ombu, a hlavně se Petra nevyptávali na jeho sexuální život, takže si z hloubi duše oddechli. Sotva ubytoval zástupce tisku, musel se však zabývat spoustou nových problémů.

Když *úIndická císařovnaů* vylodila vojenské osobnosti a připlula opět do Djakarty, nařídili jí její majitelé, aby se ihned obrátila a zamířila zpátky k Zenkali, neboť tentokrát vezla nebývalé množství cestujících.

Jako první vykročil na břeh v čele té nové delegace sir Lancelot Haverly-Egger, předseda Světové organizace pro ochranu ohrožených druhů, jejím příznivcům známé coby SOOD. Sir Lancelot se za to sice trochu kál, ale rád lovil slony, tygry a lvy a byl všestranný přírodovědec a diplomat uhlazenějšího typu. Byl to malý, podsaditý holohlavý pán s nevýraznými zelenými očima a mohutným rezavým knírem a budil dojem náramné důležitosti. Provázel ho tajemník Světového přírodovědeckého sdružení, ctihodný Alfred Clatter, který se trochu podobal opilé kudlance nábožné ve slamáku, pod jednou paží svíral stoh knih o ptactvu a pod druhou mosazný dalekohled. S nimi se dostavil Hiram F. Harp v šarlatově červeném saku a bílých flanelových kalhotách, prezident Americké ornitologické společnosti, pán s nápadně velkým snědým obličejem a výraznými bílými zuby a s tolika fotografickými přístroji kolem býčího krku, že by před nimi zbledl závistí i japonský turista. Za ním vystoupil v špatně padnoucím a poněkud pomačkaném tropickém obleku chlapík, který se zřejmě mezi tolika urozenými hosty a bohatými Američany cítil dost nesvůj - Cedric Jugg, majitel Juggovy džungle, největšího britského safari. A za nimi se na břeh vyhrnulo na tučtu dalších nejrozumnějších osobností, které všechny patřily k některé ze zmíněných institucí. V telegramu varujícím Zenkali před jejich příjezdem byli označeni jako "tajemníci" nebo "asistenti".

Petr si vypůjčil z guvernerského paláce Diggoryho a přiměl ho, ať také něco udělá, a Diggory teď pobíhal po přístavu jako rudovlasý koktavý ovčácký pes a snažil se sehnat dohromady všechny hosty a postavit je do půlkruhu kolem Petra, aby k nim Petr mohl promluvit. "Dámy a pánové," začal Petr a zvýšil trochu hlas, aby zarazil všechno to povídání kolem. "Dámy a pánové, jmenuji se Petr Foxglove a jsem asistentem pana Hannibala Oliphanta, politického poradce Jeho Veličenstva. Mám vás uvítat jménem Jeho Veličenstva, krále Tamalavalu Třetího."

Mezi hosty to vzrušeně zašumělo, ale všichni rázem ztichli, když Petr pokračoval v proslovu.

"Král mne požádal, abych vám vyřídil, že vás na Zenkali vřele vítá a přeje vám velmi příjemný pobyt. Nicméně," dodal, "vzhledem k dost neklidné situaci, ke které na Zenkali došlo, by vám chtělo Jeho Veličenstvo dát jasně na vědomí, že ačkoli uděláme všechno, co jenom bude v našich silách, abychom zajistili vaše bezpečí, zůstáváte zde na vlastní riziko."

Slovo "riziko" prolétlo zástupem jako hadí zasyčení. Ctihodný Alfred Clatter zděšeně vyvalil oči za brýlemi s rohovinovými obroučkami, prudce se obrátil k pánovi po své pravici a uštědřil přitom Cedricu Juggovi dalekohledem pořádnou ránu do lokte.

"Poslyšte, mladý muži," ozval se Hiram F. Harp energicky a mohutným snědým obličejem se mu jasně zračilo zděšení, "co je to za řeči o nějakém riziku... k jaké tu vlastně došlo situaci... jak to že nám nikdo nic neřekl... chtěl bych teď vědět..."

"Okamžik strpení, pane Harpe," řekl Petr a pozvedl ruku, "víte, ode dne, kdy byl znovu objeven pták posměvák, vyvstaly různé náboženské problémy a způsobily jistý rozkol mezi dvěma kmeny, které žijí na Zenkali."

"Náboženské, náboženské?" opakoval Harp zaraženě. "Co má ale náboženství společného s ornitologií, že je kolem toho takový poprask?"

"Trvalo by moc dlouho, než bych vám všechno vysvětlil," řekl Petr, "ale sotva se ubytujete, dostane každý úplnou zprávu, ve které najde všechny podrobnosti o celé té složité situaci."

"Ale co ty řeči o riziku?" ptal se Harp. "Řekl jste přece riziko. Myslel jste tím snad nebezpečí, mladíku? Žádám si odpověď. Co se tu vlastně děje? Nezapomínejte, že máme s sebou dámy."

"Ujišťuji vás, že to vše jsme vzali v potaz," odpověděl mu Petr konejšivě. "Většina z vás bude ubytována ve velkém domě na předměstí Dzamandzaru, v domě, který bude dobře hlídán členy osobní královny stráže a anglickým vojenským oddílem. Učiníme všechna opatření, abyste nebyli ani na chvíli v nebezpečí."

"Mně se to nelíbí, vůbec se mi to nelíbí," zahučel Hiram F. Harp. "My muži se o sebe samozřejmě dokážeme postarat, ale co kdyby se proboha stalo něco tady děvčátům!"

Nafoukl tváře a výmluvně zakoulel obrovskými očima a skupina "děvčátek" se na něj obdivně zahleděla.

"Věřte mi," řekl Petr vážně a jenom doufal, že mluví pravdu, "všechno se pomalu uklidňuje a jsme přesvědčeni, že do několika dnů se situace opět znormalizuje."

"Došlo snad ke krveprolití?" dotazoval se Harp. "S pravdou ven, mladíku. Byla prolita krev, nebo ne?"

Petr se k němu obrátil se svým okouzlujícím uklidňujícím úsměvem.

"Přiznejme, že několik lidí to odneslo rozbitou hlavou," řekl, jako by nešlo o nic zvláštního. "Ale o život nepřišel nikdo."

"Cože - rozbitou hlavou?" zděsil se Harp. "Několik lidí s rozbitou hlavou... krucinál-fagot... promiňte, dámy... tedy pro rány boží, co má tohleto znamenat... prá lidí s rozbitou hlavou... vždyť z takového zranění se člověk ani nemusí po celý život vzpamatovat, to si uvědomte, mladý muži."

"Myslím, že pan Foxglove to řekl čistě jen obrazně," ozval se poprvé sir Lancelot a promluvil jakoby s tichým zapředěním, připomínajícím kočku, která hloubá, co s chycenou myší. "Ovšemže musíme být všichni informováni, že Jeho Veličenstvo král Tamalavala se snaží nás co nejlépe uvítat a současně nám dát na vědomí, že v těchto neklidných dobách jsme povinováni jednat s největší opatrností, a ne, jak se říká, rozhoupávat loď. Jsem naprosto přesvědčen, že Jeho Veličenstvo by nám ani nedovolilo vystoupit na tomto ostrově, kdyby si myslelo, že nám hrozí nějaké vážné nebezpečí."

Petr se náhle rozpomněl, jak králík ráno nasupeně poznamenal: "Ty bláznivé milovníky zvířat nám v téhle kritické chvíli byl čert dlužen, ale vyhodit je nemůžeme. Jestli nám bude jen trochu přát štěstí, propíchne někdo aspoň jednoho z nich oštěpem." O tuto vzpomínku se však s novými hosty nepodělil.

"Nejspíš bychom měli udělat přesně to, co po nás pan Foxglove žádá," pokračoval sir Lancelot, když tak obratně zvládl nastalou krizi. "Jsem totiž přesvědčen, že má situaci pevně v rukou."

"Děkuji vám, pane," řekl Petr.

"Ano, a proto navrhuji, abyste se všichni rozjeli do domu, který nám pan Foxglove tak laskavě zajistil," pokračoval sir Lancelot a pak se obrátil se sebejistým úsměvem na Petra. "Já budu bydlet v guvernéřském paláci, že?"

Bylo to spíše prohlášení, než otázka. Petr polkl a zhluboka se nadechl. Byl již varován, že sir Lancelot bere své postavení nesmírně vážně.

"Bohužel ne," sire Lancelote," řekl konejšivě, "víte, vzhledem k současné mimořádné situaci je v guvernéřském paláci plno. Sir Adrian a lady Smaragda mne požádali, abych vám tlumočil jejich omluvy a vysvětlil, že v omezených prostorách paláce již ubytovali osobnosti vyslané britskou vládou k jednání o té záležitosti letiště."

"Och!" pravil sir Lancelot a podařilo se mu zhustit do té jediné mistrovsky výmluvné slabiky nemalou dávku znechucení, zklamání, nevěřivosti, rozmrzelosti a celých let utrpení. "Co se dá dělat, v tak těžkých dobách se všichni musíme naučit přijímat dobré i zlé."

"Přesně tak, pane," opáčil Petr s úsměvem. "Vy a ctihodný pan Alfred Clatter budete mými hosty. Vynasnažím se, abyste se u mne cítili dobře. A teď," dodal energicky, "pojdte laskavě všichni za mnou, čeká vás celá flotila Králíkových kočárů."

Konečně se mu podařilo všechny ubytovat a sira Lancelota se ctihodným Alfredem usadit na verandu a nabídnout jim něco k pití. Potom se Petr omluvil a oběma vysvětlil, že musí na zvláštní schůzku do královského paláce.

"Do královského paláce?" opakoval sir Lancelot, v očích mu zablesklo, a ani se nepokoušel zastřít své překvapení. "Ach tak. Chápu. Tak vy chodíte do královského paláce?"

"Když mne tam pozvou, tak tam občas zajdu, pane," řekl Petr a ani nehnul brvou.

"Ach tak. Velmi rád bych se seznámil s králem Tamalavalou," řekl sir Lancelot. "Přátelím se důvěrně s vévodou z Penzance, který s ním myslím byl ve škole."

"Ano, a já se dobře znám s lordem Grottinglym, který s ním tuším rovněž studoval," připojil se ctihodný Alfred, aby v ničem nezůstal pozadu.

"Jsem také ve velmi dobrých vztazích s princem Umberto Cellinim, s kterým se myslím král zná," pokračoval sir Lancelot a obratně tak ušetřil ctihodnému Alfredovi šachmat. "Král by jistě rád slyšel, co je s jeho známými nového."

"Rozhodně se mu o tom zmíním, pane," sliboval Petr, "ale jestli mne teď omluvíte, musím už letět."

Vzhledem ke složitým dobám zrušil král dočasně zákaz používat ve středu města motorová vozidla, ale jezdit jimi směli jen vládní činitelé. Petr si vypůjčil od policie landrover. Brzy však zjistil, že obyvatelé Dzamandzaru si už tak zvykli na neškodné Králíkovy kočáry, že se ani nedokáží přizpůsobit, když se mezi nimi náhle objeví smrtelně nebezpečné vozidlo. Chodili si po ulici poklidně jako vždycky, postávali v malých skupinkách a o něčem se dohadovali nebo si házeli uprostřed vozovky kostky. Petr musel ke svému vzteku zpomalit na tempo Králíkova kočáru, jinak by zabil polovinu dzamandzarského obyvatelstva. Do královského paláce přijel s půlhodinovým zpožděním s nervy nadranc.

Ihned ho uvedli do slavnostní jídelny, kterou král někdy používal jako zasedací sál. Byla to překrásná místnost v krémové a zelené barvě, s bronzově zlatavým kobercem a ozdobným štukovaným stropem. Společnost se už sesedla u jednoho konce obrovského jídelního stolu. V čele seděl král v bledě žlutém rouchu a vypadal jako vždy naprosto sebejistě. Po jeho pravici se rozvaloval na židli Hannibal, kouřil doutník a oči měl napůl zavřené. Po králově levici strnule seděl sir Osbert a monokl měl tak pevně zašroubovaný do oka, až se zdálo, jako by byl nedílnou součástí jeho organismu. Vedle něj seděl lord Hammer, velký svalnatý člověk se smolně černými vlasy a kulatým růžovým téměř dětským obličejem, jehož nevinnost zrazovaly jen velké fialové oči, prohnaté jako oči lišky. Dlouhými silnými prsty si v jednom kuse stavěl a přestavoval nejrůznější konstrukce ze svého zápisníku, zlaté tužky, popelníku, pouzdra na brýle a pouzdra na doutníky. Když Petr spěšně vstoupil do místnosti, všichni vzhledli.

"Výborně, Petře," vítal ho radostně král. "Konečně jste se sem dostal... tak teď už můžeme začít."

"Dobré jitro, Králíku," pozdravil Petr a usadil se vedle Hannibala. "Hrozně mne mrzí, že jdu tak pozdě, ale chvíli mi dalo zabrat, než jsem se postaral o tu novou partu."

"Dovedu si to představit," řekl král zamračeně, "pověstný sir Lancelot. Ten se nám určitě brzy ozve."

Jen padlo jméno sira Lancelota, ruce lorda Hammera znehybněly a sir Osbert zbystřil pozornost.

"Sir Lancelot?" zeptal se ostře, vrazil si monokl ještě pevněji do oka a zadíval se na krále, jako by to byl nějaký opožděný voják z přehlídky. "Snad nemyslíte sira Lancelota Haverly-Eggera? Kde by se tu ten zatracený chlap vzal?"

"Vy sira Lancelota znáte?" otázal se král.

"Jestli ho znám? Samozřejmě že ho znám," odpověděl sir Osbert rozčileně. "Je to nemožný chlap. Takový potrhlý milovník zvířat, co se do všeho plete a nadělá plno nepříjemností. Jenom se někde kopne do země, už se tam objeví se svými sentimentálními kamarádky a začne tvrdit, že se tam nesmí stavět kvůli nějakému hranostaji nebo lasičce, anebo že se ta bažina nesmí vysušit, aby se neuškodilo nějaké plazivé potvoře. Říkám vám, ten člověk je proti všemu pokroku, je to úplná brzda!"

"Obávám se, že přesně z těch důvodů přijel i na Zenkali," řekl král. "Když jsme teď znovu objevili ptáka posměváka, nemůžeme dost dobře doufat, že sir Lancelot bude příznivě nakloněn myšlence vybudovat tu letiště."

"Je to naprosto nesmyslná situace," vybuchl hněvivě sir Osbert, "a teď se nám tady ještě plete ten cvok

Haverly-Egger."

Lord Hammer si zhluboka vzdychl.

"Nebylo by na čase, abychom si konečně o tom letišti promluvili, Vaše Veličenstvo?" zeptal se zvláštním tichým hlasem, žalostným a pisklavým, podobným hlásku dítěte.

"Proč ne," dobrodušně odpověděl král, "ale jestli mi prominete mou poznámku, lorde Hammere, tak musím přiznat, že mě zaráží, proč jste vlastně na Zenkali přijel. Především ještě nveíme, jestli se projekt vůbec uskuteční, a za druhé se zatím nerozhodlo, které firmě bude svěřen, vždyť to ještě ani nebylo v konkursu."

Na okamžik se rozhostilo ticho. Sir Osbert neklidně poposedl na židli. Lord Hammer pečlivě přerovnal tlustýma rukama všechny předměty před sebou.

"Víte, i když svým lidem důvěřuji, vždycky si při tak velkorysé a složité práci nejraději osobně obhlédnu terén, než se o projekt přihlásíme," řekl po chvíli a nevinně se usmál, jako děťátko s liščíma očima.

"Ach tak," podotkl král.

"Velice chválihodné," stroze poznamenal Hannibal.

"Poslyšte," ozval se sir Osbert, "myslím, že bychom si tu konečně měli vyložit karty. Nemůžeme přece nechat vládu Jeho Veličenstva v tak důležité záležitosti donekonečna čekat. Jestli dáte jen trochu na mou radu, zatopíte ta údolí. Čím dřív to uděláte, tím rychleji se na toho zatraceného ptáka zapomené."

Král se po něm chladně podíval.

"Tím zatraceným ptákem zřejmě myslíte starodávného boha Fanguů?" otázal se.

Sir Osbert zrudl.

"Chtěl jsem jen říct..." začal.

"Povězte mi, sire Osberte," přerušil ho král, "co byste asi řekl tomu, kdyby někdo chtěl zbořit katedrálu svatého Pavla nebo Westminsterské opatství a postavit místo nich letiště?"

"To se dá ovšem jen těžko srovnávat..." začal sir Osbert.

"Samozřejmě, samozřejmě," opáčil král. "Na jedné straně bůh černých pohanů a na druhé posvátné budovy civilizovaného bílého muže. Co ty by mohly mít podobného?"

Nastalo krátké významné ticho.

"Musím vám sdělit, sire Osberte, a vám také, lorde Hammere, že než se celá ta záležitost rozhodne, musí se nejprve projednat ve zvláštní radě," řekl král. "Dokud ta nedospěje k závěru, nemohu nic podniknout."

"Domníval jsem se, že král tu má absolutní moc?" řekl sir Osbert a do hlasu se mu vkradl nepatrný náznak úsměšku.

"Ba ne," odpověděl mu král s úsměvem. "Snažíme se být demokratičtí. Určitě jste nezapomněl, jak dlouho se vaše země pokoušela vštípit Zenkali zásady demokracie, sire Osberte? A jistě byste si ani nepřál, abychom je najednou odhodili jen proto, že se vám právě nehodí?"

"Kdy nám můžete sdělit své rozhodnutí?" zeptal se sir Osbert a v očích mu zlostně zajiskřilo.

"Pozitíí máte mou odpověď," slíbil mu král.

Když sir Osbert s lordem Hammerem odešli, Králík všem nalil a chvíli seděli mlčky.

"Co myslíš, že ti zvláštní rada doporučí?" zeptal se konečně Hannibal a zapálil si doutník.

Král rozpráhl velké hnědé ruce, jako by se chystal ke kouzelnickému triku.

"Nemám nejmenší tušení, milý Hannibale," pokrčil rameny.

"Je v ní Looja?" zeptal se Petr.

"Naše ústava praví, že v mimořádných případech, kdy je ustanovena zvláštní rada, aby rozhodla nějakou důležitou záležitostí, dotýkající se bezpečnosti a budoucnosti ostrova, musí se skládat ze stejného počtu Ginků i Fanguů," řekl král. "Takže Looja a jeho nohsledi budou tvořit polovinu výboru."

"A můžeš je trochu přitisknout?" zeptal se Hannibal.

"Můžu vládnout, ale bohužel nemůžu nikoho k ničemu nutit," odpověděl král. "Ne, teď nedokážeme naneštěstí nic s určitostí odhadnout. Musíme počkat, jestli to dokážeme zvládnout na místě, až nastane ta chvíle."

Petr se vracel domů ve značně sklíčené náladě. Ale zaradoval se, když dojel ke svému bungalovu a zjistil, že ho doma čeká Audrey. Přistoupila k němu, rychle ho políbila a pohlédla mu do obličeje.

"Propána, ty ale vypadáš unaveně," řekla, "nemám ti nalít?"

"Buď tak hodná," řekl a sklesl do křesla. "Ale nalej mi pořádně. Kde je sir Lancelot a ctihodný Alf?"

"Jsou v koupelně a krásí se. Oba jsou celý pryč, protože dostali pozvání k večeři do guvernéřského paláce, takže je budeme mít aspoň večer z krku. Myslela jsem, že bychom si mohli dát ještě tak dvě skleničky, klidně si zaplavat, povečeřet a pak by sis měl jít brzy lehnout."

"Senzační nápad," souhlasil Petr a pomalu upíjel.

Právě vyprávěl Audrey, co všechno přes den zažil, když do pokoje vešli sir Lancelot a ctihodný Alfred, oba ve slavnostních smokincích.

"Vida, Foxglove," žoviálně řekl sir Lancelot, "tak už jste se vrátil z královského paláce? A copak povídalo Jeho Veličenstvo?"

"Hmmm... ehm... král vám posílá nejsrdečnější pozdravy, pane, a vzkazuje, že jakmile se situace jen trochu uklidní, velmi rád by se s vámi setkal."

"Výborně, výborně," spokojeně řekl sir Lancelot.

"Znamenitě," pravil ctihodný Alf.

"Ale teď už musíme jít," prohlásil sir Lancelot vítězoslavně, "večeříme totiž v guvernéřském paláci."

"To jsem rád a doufám, že se budete dobře bavit, pane," řekl Petr.

Jakmile oba pánové odešli, Audrey si nalila a posadila se k Petrovi.

"Co myslíš, že se vlastně stane?" zeptala se ho. "A nebo o tom raději nechceš mluvit?"

"Pánbůh ví," řekl zachmuřeně Petr. "Nejspíš to zatím neví nikdo. Celá ta situace je zatraceně složitá."

"Ale přece ta údolí nezatopí?"

"Pitomí jsou na to dost," řekl Petr, "ale ne, myslím, že to neudělají. Jde o to najít nějaký kompromis, v tom je ta potíž. Lámu si celý den hlavu, ale na žádný nemůžu přijít."

"Potřebuješ se ještě napít a hlavně pořádně najíst," řekla Audrey, a už vstávala. Vtom se objevil Amos.

"Prosím, pane, přijít pan Looja," řekl znechuceně.

"Looja?" zeptal se zmateně Petr. "Jsi si tím jist?"

"Ano, pane, je to tak, pane," odpověděl Amos odevzdaně.

Petr pohlédl na Audrey.

"Tak co teď?" zeptal se jí tiše.

"Nevím," odpověděla, "ale dej si pozor."

"Uved' pana Looju dál, Amosi," požádal Petr.

Looja vešel rozhodně do pokoje v bílém tropickém obleku a anglické kravatě, na rtech zdvořilý úsměv, ale oči naprosto bez výrazu. Když zahlédl Audrey, trochu se zarazil, ale pak vykročil s napřaženou rukou dál přes pokoj.

"Drahý pane Foxglove a slečno Damienová," řekl s mírnou úklonou, "promiňte prosím, že jsem vás takto vyrušil."

"Vůbec nás nerušíte. Posad'te se prosím a napijte se," řekl mu Petr.

"Děkuji vám. Je to od vás velmi laskavé. Vzal bych si skleničku staré B & S, jestli je to možné," řekl Looja.

"Prosím tě, Amosi, přines panu Loojovi brandy se sodou," řekl Petr.

Amos přinesl pití a Looja něžně choval v drobných rukách skleničku. Opatrně si přehodil nohu přes nohu, aby si nezmačkal jako břitva ostré puky na kalhotách, a upřel na Petra dehtově černé oči.

"Ne snad že bych si nevážil slečny Damienové, ale k něčemu se vám přiznám, Foxglove. Doufal jsem, že vás zastihnu samotného, protože jsem s vámi chtěl projednat něco... jak bychom to jen řekli, velmi delikátního a osobního."

"Jestli si přejete, odejdu, pane Loojo," nabídla mu Audrey sladce.

"Ať mi chce pan Looja sdělit co chce, může to podle mě klidně říct i před tebou," prohlásil Petr pevně.

"Jistě, jistě, jsem téhož názoru," řekl Looja, "protože když vás tu teď tak oba vidím, uvědomuji si samozřejmě, že to, o čem chci mluvit, se týká vás obou. Byl bych vám proto vděčný, slečno Damienová, kdybyste zůstala, neboť si v celé té záležitosti vážím vašeho názoru stejně jako názoru pana Foxglova."

Pomalů upíjel brandy se sodou, pak si vytáhl z rukávu hedvábný kapesník a přepečlivě si otřel ústa.

"Jak jste jistě uhodl, Foxglove, týká se záležitost, o níž bych s vámi rád mluvil, pozoruhodného objevu, který jste učinili se slečnou Damienovou," pokračoval.

"Ale?" opáčil Petr zpřímá. "A co vás na něm tak zajímá?"

"Je to vpravdě pozoruhodný biologický objev," pokračoval Looja, "a oběma vám dělá velkou čest. Musím však podotknout, že je i značně dvojsečný."

"A pročpak?" zeptal se Petr.

"Mezi námi, Foxglove - jste přece mladík s rozhledem a slečna Damienová zase velmi inteligentní mladá dáma - tedy mezi námi, všichni přece víme, že ať je ten váš objev z biologického hlediska sebevýznamnější, nemůže prospět ostrovu, jako by mu prospělo letiště. Je tedy naprosto směšné předpokládat, že bychom připustili, aby bránil rozvoji ostrova, rozvoji, který je koneckonců tak důležitý pro lid Zenkali."

"Myslíte finančně?" zeptal se Petr.

"Ale ovšem," přisvědčil Looja a temné oči mu zazářily. "Ostrov zbohatne."

"A vy zbohatnete s ním," poznamenal Petr.

Looja se opřel o židli a pohupoval si v ruce skleničkou.

"Ve snu by mě nenapadlo, abych se pokoušel vás oklamat, Foxglove, starý brachu. Samozřejmě že na tom projektu finančně trochu získám," řekl Looja vážně. "A stejně si na něm pomůže na sta dalších Zenkalců. A nakonec by z něj mohli mít prospěch i ti nejnepravděpodobnější lidé, třeba vy."

Looja pozoroval Petra přes okraj skleničky. Než mohl Petr něco poznamenat, pokračoval: "Jak víte, máme tady zvláštní radu. A řeknu vám upřímně, kamaráde, nemám ponětí, jak se tam věci vyvinou. Všichni jsou teď kvůli vašemu objevu přecitlivělí a hysteričtí a je víc než pravděpodobné, že v tak napjaté atmosféře se může i zvláštní rada dopustit chyby a celý ten projekt letiště zamítnout. To by ovšem znamenalo pro ostrov pohromu, naprostou pohromu. Nikdo v těchhle kritických chvílích dost jasně neuvažuje a je více než pravděpodobné, že se úplným omylem dospěje k špatnému řešení celého problému. Co by se tedy mělo podniknout?"

Byla to zřejmě řečnická otázka, neboť než stačil Petr odpovědět, mluvil Looja rychle dál. "Mně se teď zdá," řekl a snažil se tvářit co nejblahovolněji, "že nejjednodušší by bylo úplně se té překážky zbavit. Kdyby zmizela, může se s letištěm pokračovat, jak jsme zamýšleli."

Na chvíli bylo ticho.

"Chápu," řekl pak Petr, "a co navrhuje, že by se v tom mělo podniknout?"

"O to právě jde," řekl Looja a odhalil v úsměvu drobné bílé šteněčí zoubky. "Bez úplné pomoci vás a slečny Damienové bych samozřejmě nedokázal nic, protože nevím, kde leží údolí, o které jde. Ale nikterak byste se do toho nemuseli zaplést. Stačilo by, kdybych od vás dostal jen informaci, a o ostatní bych se už postaral sám."

"Vyjasňme si to," řekl Petr, "chcete po mně a slečně Damienové, abychom vám řekli, kde najít údolí Ptáka posměvák, a pak už si zařídíte - jak jste to sám řekl - aby překážka byla odstraněna?"

"Přesně tak," přisvědčil Looja.

"Ale jak si to chcete zařídit?" zeptal se Petr.

Looja nepatrně pokrčil rameny a smetl si z kolena neviditelné smítko prachu.

"Vždycky se najdou metody," řekl.

"Jaké metody?" naléhal Petr.

"Velmi účinné mohou být pušky," řekl Looja, "a na místo se vždycky dají narařičit nějaké stopy, aby to vypadalo, že do údolí vpadla banda Ginků a... odstranila tu překážku."

"A co bych z toho měl já?" zeptal se Petr.

Loojovi zasvítilo v očích jako rybáři, který z nepatrného zachvění prutu a udice vytuší, že ryba začíná oťukávat.

"Vím samozřejmě, jak jste placený za svoji práci," řekl Looja, jako by mezi ukrájoval, "takže naprosto chápu, že byste si přál - jak bychom to jenom vyjádřili - trochu ze svého objevu profitovat. Ujišťuji vás, že jsem velkorysý, Foxglove."

"Jistě, ale stejně by bylo příjemné vědět, co ta vaše velkorysost obnáší," řekl Petr mírně.

"Co kdybychom tak řekli... pět tisíc liber?" navrhl Looja.

Petr se na něj podíval a rozesmál se.

"Cože, při tom, co na tom letišti vyděláte?" zeptal se pohrdavě. "To je úplný pakatel. A co by z toho měla slečna Damienová?"

"Co kdybych vám tedy každému nabídl po šesti tisících?" řekl Looja a v očích mu jiskřilo.

"Podívejte, Loojo, vyděláte přece na tom letišti několik set tisíc liber, ne?" zeptal se Petr.

Looja pokrčil rameny.

"Připusťme, že jestli ten obchod vyjde, vynese mi až dost," řekl, "ale mějte rozum, Foxglove, dělám vám přece velkorysou nabídku, když uvážíme, že všechna rizika ponese sám."

Petr jen seděl a díval se na něj. Looja teď vypadal jako hráč pokeru, který ví, že drží v ruce královskou fleš. Vypil brandy až do dna a pečlivě položil prázdnou skleničku na stůl u svého lokte. Pak se s nejlíbeznějším úsměvem naklonil k Petrovi.

"No tak, Foxglove, kamaráde," řekl, "já přece jakživ neškodlím, když mi o něco moc jde. Nidko by o mně nemohl říct, že jsem lakomec. Co kdybych vám - a samozřejmě i slečně Damienové - zaplatil za to malé tajemství každému po pětadvaceti tisících liber? Sám přece musíte uznat, že je to slušná sumička, ne? A kdoví, jestli vás jednou v budoucnu, když nám celá ta věc vyjde podle našich představ, nečeká ještě další odměna. Tak co vy na to, kamaráde?"

Dychtivě se naklonil kupředu, stříbrné vlasy se mu leskly, černé oči zářily a ukazováčkem si poklepával na koleno, jak už byl pevně přesvědčen, co mu Petr odpoví.

Petr dopil až do dna a vstal.

"S vámi je ta potíž, Loojo," řekl vlídně, "že vy jste jen elegantně vysekutý podvodník, který má v hlavě počítačku. Jednáte podle nesmyslné zásady, že každý se dá za nějakou cenu koupit. Tak abyste věděl, úkamarádeu, neřekl bych vám, kde najít údolí Ptáka posměváka, ani za pětadvacet miliónů, natož za pětadvacet tisíc."

Looja se přikrčil, zežloutl v obličeji a oči mu zle zasvítily.

"A navíc se musím přiznat, že jste mi tak odporný, až to nemůžu ani vypovědět," pokračoval Petr, jak se dostával do ráže. "Opravdu nevím, čeho se ubohé Zenkali dopustilo, že si vysloužilo takovou mršavou zlovolnou kysu, jako jste vy, tvora, který měl být hned při narození v tichosti zardoušený, ale ujišťuji vás, že udělám všechno, co je jenom v mých silách, aby vám to letiště neprošlo. Náramně mě potěší, když se mi povede vám ten kšeft překazit. A teď prosím jděte. Jsme se slečnou Damienovou dost vybíraví, pokud jde o společnost, a vaši jsme si už užili až dost."

Looja vstal a zamířil ke dveřím, ale ještě než vyšel, obrátil se. V obličeji se pořád ještě podivně leskl, ale oči mu už nesvítily. Byly teď temné a zcela bez výrazu.

"Budete svého postoje litovat, Foxglove, a svých urážek taky. Takhle se mnou nikdo mluvit nesmí. A pamatujte si, nikomu taky nedovolím, aby mi stál v cestě. Zvlášť ne takovému nemrcouchovi, jako jste vy."

Vyšel z pokoje a práskl za sebou dveřmi. Petr se vyčerpadě opřel o židli.

"Ty si ale opravdu umíš udělat přátele a ovlivňovat lidi," řekla Audrey.

"Ano, mám rozhodně dojem, že náš přítel Looja ve mně velké zalíbení nenašel," řekl Petr a ušklíbl se.

"To jistě ne, jenomže je to nebezpečný soupeř," varovala ho Audrey. "Co myslíš, že teď udělá?"

"Dokud neví, kde je to údolí, nemůže udělat nic," řekl Petr.

V tom se však hluboce mýlil.

KAPITOLA VI

POPRASK NA ZENKALI

Druhý den ráno přišel Petr k snídani a zjistil, že na verandě se už usadil sir Lancelot se ctihodným Alfem a právě pojídají vajíčka na slanině a mísu ovoce. Sotva se Petr posadil, sir Lancelot spustil.

"Celá ta situace je fascinující, přímo fascinující, Foxglove," řekl a mával na Petra nožem umazaným od vajíček. "Obnáší tolik aspektů, že?"

"Ano, pane," přisvědčil Petr. Neměl sice nejmenší chuť bavit se hned po ránu o situaci na Zenkali, ale dost dobře to nemohl siru Lancelotovi říct.

"Pozoruhodná, skutečně pozoruhodná," přidal se ctihodný Alf, který se právě potýkal s mangel velkým asi jako menší meloun. "Právě jsem říkal siru Lancelotovi, že něco velmi podobného se přihodilo, když jsem byl hostem u maharadží kumquatského. Tehdy tam zhatily celý plán posvátné opice - skoro by se dalo říct, že se tu po nich opičíme,

vidíte? Ha! Ha! Ha!"

"Vskutku, pravil sir Lancelot, který chvilku uvažoval, jestli se má zasmát nebo ne, a pak se rozhodl proti. "Jak jsem nedávno říkal svému dobrému známému Arthuru Mendalovi - víte, briskému ministru vnitra -, přijel k nám totiž onehdy na víkend s markýzem z Orkney a lordem Bellroyalem, a já se před nimi zmínil, že když se do ochrany přírody zamíchá politika a náboženství, vznikne skutečně nanejvýš choulostivá situace."

"Řekl jsem něco podobného manaradžovi kumquatskému," ozval se ctihodný Alf, ale moc přesvědčivě t o nevyznělo."

"Dnes se má sejít zvláštní rada, že?" otázal se sir Lancelot.

"Ano, v půl dvanácté," odpověděl Petr.

"To se schází v budově parlamentu?"

"Ne, v královském paláci."

"Ach tak, Takže kolem oběda bychom už mohli vědět, jak se tam rozhodli?" ptal se sir Lancelot.

"Snad ano," odpověděl Petr. "Ale těžko říct v takové složité situaci. Může to trvat i déle."

"Právě, právě," pokračoval sir Lancelot, "tak důležitá rozhodnutí se nesmí udělat unáhleně - nejlepší pospíchat pomalu, jak se říká."

"Přesně tak," přisvědčil ctihodný Alf, celý nadšený tím ponaučením. "To bylo výstižně řečeno."

"Jestli mne teď omluvíte, musím už jít. Měl bych se přesvědčit, jestli jsou všichni z vaší výpravy spokojeni, a pak musím běžet na to zasedání do královského paláce," řekl Petr.

"Vy na to zasedání jdete?" zeptal se sir Lancelot se špatně skrývaným překvapením.

"Král si výslovně přál, abychom se zúčastnili s Hannibalem Oliphantem jako pozorovatelé. Jinak se zasedání zvláštní rady pořádají ůin cameraů."

"To je velice zajímavé," řekl zamyšleně sir Lancelot. "Budu se tedy těšit, že uslyšíme vaše vyprávění z první ruky."

Když Petr zamířil přes verandu a potom zahradou, zaslechl ještě, jak ctihodný Alf říká: "Velice mi to připomíná situaci na Rio Muni, kdy jsem říkal vévodovi pelligrozskému..."

Petr je zanechal, ať si třeba proberou od a do zet celou Debretovu ročenku britské šlechty anebo Gothaův almanach, rychle se rozjel autem do kanceláře a odtud se později dopoledne vypravil k starému domu holandského plantážníka, který dal zabrat pro oficiální hosty. Chtěl se ještě přesvědčit, jestli se dobře daří i jeho ostatním svěřencům.

Když tam přijel, zjistil ke svému překvapení, že na široké stinné verandě vyseďává kapitán Pappas a přihýbá si z velkých sklenic zenkalského nektaru s Cedricem Juggem. Zřejmě už urazili polovinu láhve a alkohol vykonal své.

"Naždáreček, naždáreček!" volal Jugg, "koukejte, on sem jde Foxglove, zrovna ten chlap, co jsme s ním chtěli mluvit. My o vlku a vlk za humny, co? Cha! Cha!"

Velký šedivý obličej měl posetý drobnými kapkami potu a řídké rovné vlasy rozcuchané kolem hlavy. Nejistě povstal, převrávorl přes verandu a cituplně vzal Petra za ruku. Kapitán Pappas seděl za stolem bez hnutí, drobné tmavé oči upřené do jednoho místa.

"Pojte a napijte se s námi a já vám hned vysvětlím, co jsem tu zrovna vymyslel," řekl Jugg, zešíroka se usmíval a oči měl poněkud zamžené. "Pojte a napijte se... zenkalského nektaru... to je pitíčko... hotová senzace... z toho se vám zsvítí před vočima... vůbec se celej rozsvítíte."

Petra najednou napadlo, proč Jugg na Zenkali vůbec přijel. Rozhodně se chudák mezi ostatní hosty nehodil. Petr se o tom chtěl dozvědět víc, a tak se nechal zatáhnout ke stolu a natlačit do židle.

"Copak si dáte?" ptal se ho Jugg a sám se zas posadil a úpěnlivě se na Petra zadíval. "Tak co si dáte? Dejte si, co chcete... platím já... řekněte klidně co... brandy, rum, džin... jen si poručte... všechno zatáhnou."

"Já takhle brzy alkohol nepiji, děkuju," řekl Petr, "ale jestli dovolíte, dal bych si kávu."

Jugg tlumočil velice přesně a hlasitě, aby mu zaručeně bylo rozuměno, objednávku zenkalskému číšníkovi. Když tak triumfálně zvládl svůj lingvistický problém, vítězoslavně se posadil, utřel si obličej křiklavě červeným kapesníkem a přátelsky se usmál na Petra.

"Je to ale zvláštní, že jste přišel, zrovna když jsem o vás mluvil tady s kapitánem. Znáte kapitána, vidíte? Je to můj starý kamarád."

"Ano, znám pana kapitána dobře," odpověděl Petr a usmál se na Pappase. Kapitán Pappas to kvitoval slabounkým zablesknutím v těsně přimhouřených očích.

"Zrovna jsem povídal tady kapitánovi, že bych vám moh pomoci z té rejže, do který jste se sám dostal. Mám nápad, kterej byste moh pokládat za klíč k celému tomu zatracenému problému," pokračoval Jugg a nejistou rukou si nalil další sklenici zenkalského nektaru.

"Skutečně?" opáčil Petr se zaujetím. Pohlédl na kapitána Pappase, ale ten se tvářil, jako by ani nedýchal, a oči měl úplně bezvýrazné a nehnuté.

"Ano," velkoryse pravil Jugg. "Mám ten pravej klíč. Nevím, co o mně víte, pane Foxglove, ale abyste teda věděl, já jsem Jugg z Juggovy džungle. Z nejkrásnějšího safari na světě, i když bych ho sám asi neměl tak vychvalovat."

"Ano, vím, že jste majitelem Juggovy džungle..." začal Petr.

"Majitelem a taky jejím tvůrcem," zdůraznil povzneseně Jugg. "Na to nezapomínejte!"

"Ovšem," připustil Petr, "ale nechápu dost dobře, co nám to může být platné?"

"Moc rád byste věděl, jak to vyřeší váš problémeček, co?" protáhl Jugg spokojeně.

"Bohužel vás dost dobře nechápu," řekl Petr zmateně.

"Tak koukněte," řekl Jugg, naklonil se kupředu a zamával sklenicí Petrovi před nosem. "Vy máte problém, že

jo? Nemůžete zaplavit ty zatracený údolí kvůli těm zatracenejm ptákům, vidíte? Že mám pravdu? A když nezaplavíte ty zatracený údolí, tak nemůžete stavět letiště. Chápete, kam tím mířím? Je to prostě, čemu Francouzi říkají cul-de-sac. A já k tomu mám klíč! Rozumíte?"

Petr přikývl.

"V týhle chvíli se do toho můžu vložit já... a nakonec i vy," řekl Jugg. Ohlédl se kolem sebe a začal mluvit skoro šeptem. "To, co vám teď povím, musí zůstat v největší tajnosti, chápete? V největší tajnosti. Nestojíme přece o to, aby se nám do toho pletli ty blázniví ochrán... ochrán... ochrán... no prostě ty cvoci, co se sem přihnuli. Tak vezmě hezky rozum do hrsti. Cha! Cha!"

Pořádně si přihnul zenkalského nektaru, aby si dodal energie.

"A teď vám vysvětlím, jak to vlastně myslím," řekl a utřel si hřbetem ruky ústa. "Když se zbavíte těch ptáků, můžete stavět letiště, nemám pravdu?"

"Víceméně asi ano," přisvědčil Petr opatrně.

"Mám," prohlásil Jugg a potlačil říhnutí. "A ve mně jste našel chlapíka, co vás těch ptáků dokáže zbavit, chápete? A nejenom zbavit, ale pomoci tomu vašemu kanibalskému královi k pěkným prachům."

Zaklonil se na židli, spiklenecky mrkl na Petra a důležitě pokýval hlavou. Potom si znovu lokl nektaru.

"Jo, všechno už to mám promyšlený," řekl, "a teď po vás chci, abyste zašel za tím svým černým kamarádem a pověděl mu, že už si nemusí s ničím lámat hlavu. Jugg to zařídí. Potřebuju jen jeho povolení a hned hupnu do toho údolí, pochytám všechny ty zatracený ptáky, a než byste řekl švec, budou v Juggově džungli. Nabízím za ně po pěti stovkách za kus, a sám musíte uznat, že je to slušná cena. Když se tak uváží, v jaký jste bryndě, měl by vlastně král zaplatit mně, abych si od něj ty ptáky vzal. Měl by mě přímo prosit, abych je odvez. Jenomže takhle Jugg nekšeftuje. Ne, ne, Já na to chci jít férově. A taky vám nebudu tajit, že mi ty ptáci nadělají pěknou reklamu a přinesou pořádný prachy. Víte, že už jsem si na ně vymyslel inzerát? VYMŘELÍ PTÁCI OŽIVNOU V JUGGOVĚ DŽUNGLI. Jakkap se vám to líbí? To by táhlo, co? Lidi by se k nám hrnuli po stovkách, nebo i po tisících."

"Ale vždyť o nich nic nevíte," namítl Petr. "Nevíte ani, čím se živí."

"Čím se živí... prosím vás... jsou to přece ptáci, ne...? Nejspíš se živí tím, čím ostatní ptáci," řekl Jugg neurčitě a rozmáchl, dávaje najevo, že se nemíní takovou maličkostí zatěžovat. "Třeba jedí to co pštrosi, to by mě ani neudivilo."

"Ale co když se živí něčím... něčím zvláštním, co se v Anglii ani nedostane?" ptal se Petr.

"Tak se budou muset naučit jíst, co se dostane," prohlásil Jugg. "Prostě je přeškolíme, chápete? A dejte na moje slova, až pořádně vyhládnout, tak snědí všechno."

"Ale co podnebí?" nadhodil Petr. "Tady je přece velmi horko. Co když nesnesou zimu?"

"To je opravdu na pováženou," řekl Jugg a náhle se zadíval těma svýma zamženýma očima dost zamyšleně. "Kolik jste říkal, že jich je?"

"Napočítali jsme patnáct párů," odpověděl Petr, "ale možná že jich je i víc."

"Třicet ptáků? Ále, to je docela slušnej počet. I když bysme cestou do Anglie o polovinu přišli, pořád jich ještě zbyde patnáct. A předpokládejme, že vydrží čtrnáct dní, to by znamenalo..." Jugg přivřel oči, usilovně zkroutil obličej a v duchu počítal. "Tak teda, když vyjdu z předpokladu, že vydrží čtrnáct dní - ale doufám, že se udržej kapku dýl - dalo by se na nich při správný reklamě trhnout padesát tisíc. A třeba i víc."

Petrovi se začalo dělat špatně.

"A co když všichni ptáci posměváci zahynou?" zeptal se.

"Tak co by, vydrželi jsme to i bez nich, dokud se nenašli, ne?" řekl Jugg. "Tak bysme to bez nich jistě přežili dál. Ale byla by to smůla, kdyby nám všichni skápli, zatracená smůla. Jenže to už máte tak, podnikání se zvířatama je riskantní. Hodně se na něm sice vydělá, ale nedá se upřít, že je v tom taky riziko."

"Jaké riziko?" optal se Petr, který se rozhodl, že by měl vyslechnout všechno.

"Dám vám třeba příklad," řekl Jugg. "Loni v zimě jsme si dovezli dávku leopardů, chápete? Bylo jich deset. Stáli mě celej balík. Všechny jsme je dobře dopravili do džungle, a co byste řekl, že se pak stalo? Jeden takovej blbec, co měl zrovna službu - byl u nás teprve krátce, samozřejmě - prostě představte si, že je zavřel na noc do ohrady. Ráno jsme je všechny našli mrtvé ve sněhu. No, věřil byste vůbec něčemu takovému? Celá ta zatracená smečka pochcípala. Ba ne, vlastně to tak docela nebylo. Dva ještě zůstali naživu, ale chcipli přes den. Ani si neumíte představit, co je s leopardama za soužení."

"Co se stalo s tím ošetřovatelem?" ptal se Petr nevěřičně. "Propustil jste ho?"

"Jestli jsem ho propustil?" zvolal Jugg a s despektem se zadíval na Petra. "Pro pána krále, to by mě ani nesmělo napadnout. Kdybych mu dal padáka, mám na krku odbory, než se otočím. Kdepak, byla to jenom taková chybička, jaká se může stát každému, a v tomhle životě se člověk musí umět z chyby poučit. A mladej Bert se teď jeví docela dobře, když se to tak všechno veme kolem dokola. Ale jak už jsem vám povídal, s těma zatracenejm zvířatama je pěkný riziko."

"To vidím," řekl Petr suše, "ale aspoň nemají odbory."

"Odbory? Zvířata a odbory? To se vám vážně povedlo. To bysme byli všichni v pěkný bryndě, co?" řekl Jugg a otřel si oči červeným kapesníkem. "Ale jak už jsem říkal, rád vás těch ptáků zbavím a tady kapitán mi bude počítat slušnou cenu za jejich přepravu do Djakarty. Teď bych po vás jen chtěl, abyste vyřídil tenhle můj návrh vašemu povedenému královi. Povězte mu, že mu dám za každého ptáka, co od něj dostanu, pět stovek - on bude mít prachy a já na sebe vezmu všechny ty problémy, ne? A vyřídte mu, že jestli všechny ty ptáky v pořádku dovezu do Anglie a vydělám na nich, kolik si představuju, pošlu mu něco navíc... třeba pytlík barevných korálků nebo něco podobnýho."

Jugg se zaklonil v židli a dal se do hromového smíchu.

"Dobrá," řekl Petr a vstal, "budu váš návrh tlumočit Jeho Veličenstvu. Jistě ho velmi zaujme. Ale teď už se

musím jít podívat za ostatními z vaší skupiny. Děkuji vám za kávu."

"Jsem moc rád, že jsme si poklábosili," řekl Jugg vážně a podal mu ruku. "Vždycky je pravej požitek promluvit s chlapem, kterej se vyzná."

Petr zamířil poohlédnout se po ostatních hostech a cestou si říkal, že rozčilovat se kvůli Juggovi by bylo jenom marněním času. Hlavně se za žádných okolností nesmí připustit, aby mu ten plán prošel a ptáci posměváci byli odsouzeni k hrůzám Juggovy džungle.

Ostatní hosty našel, jak se sluní v zahradě za domem.

"A já vám tvrdím, že musíme zaujmout velmi rozhodný postoj vůči Jeho Veličenstvu, ano, velmi rozhodný," říkal právě rezolutně Harp, když se Petr blížil ke skupince. "Je třeba mu ukázat, že hnutí ochránců přírody nelze podceňovat, to tedy určitě ne..."

Zarazil se, když zahlédl Petra, a rychle k němu vykročil s nataženou rukou a velkými zuby odhalenými v nevinném úsměvu. "Ale pane Foxglove, to jsem rád, že vás vidím," řekl a popadl Petrovu ruku do svých.

"Hlavně se nenechte rušit," řekl Petr.

"Rušit? Ale kdepak, vůbec z ničeho nás nevyrušujete... Jen si tu tak trochu povídáme s chlapci a děvčaty," řekl Harp. "Pojďte se s námi napít. Copak pro vás můžeme udělat?"

"Jde spíše o to, co mohu udělat já pro vás," řekl Petr. "Přišel jsem se přesvědčit, jestli jste spokojeni a nic vám nechybí a jestli byste si ode mne něco nepřáli."

"To je od vás ovšem moc hezké," řekl Harp. "Ale neradi bychom vás obtěžovali. Víme, že máte moc práce, ano, moc práce."

"Jen se neostýchejte," řekl mu Petr s úsměvem, "i tohle patří k mé práci."

"Skutečně bychom vám nechtěli přidělovat starosti," řekl znovu Harp a vytáhl z kapsy svých šortek děsivě vyhlížející seznam. "Ale náhodou jsem zrovna deska ráno obešel chlapce a děvčata, abych si zjistil, jestli je všechno v pořádku, a máme pro vás seznámek několika návrhů. Jsou to jen takové podněty, chápejte. A velmi by nás zajímal váš názor."

Další hodinu se Petr pokoušel s těmi podněty vypořádat.

Slečna Alison Grubworthyová si stěžovala na šváby, klíšťata, vosy, mûry a gekony, kteří s ní obývali pokoj. Adolf Zwigbuerr obšírně zkritizoval úplně všechno, a to hlavně proto, že nic se tu nedělalo jako ve Švédsku. Señorita Maria-Rosa Lopezová žádala o nový zámek na dveře, protože pojala podezření, že zenkalský správce domu má k starému zámku druhý klíč a chystá se k ní některé noci proniknout a znásilnit ji. Señorita Lopezová byla sedmdesátiletá hrbatá paní, vrásčitá jako scvrklá švestka, takže Petr nabyl dojmu, že její obavy jsou dost neopodstatněné. Nicméně se pokusil uspokojit všechny rozmary a nápady svých svěřenců, od Harpova požadavku, aby dostával víc ledu do nápojů a pečlivěji mu prali salát, až po přání pana Rudiho Meinstollera, aby mu Petr vyhledal v Dzamandzaru krámek, kde by si mohl dát opravit hodinky. Tento tvrdošíjný představitel Světové organizace ochrany přírody se zřejmě domníval, že pověst Švýcarska by kdovíjak poškodilo, kdyby se některý Švýcar potuloval světem s porouchaným časoměrem.

Než došel Petr k Hannibalovi, hlava ho bolela jako střep a žízeň měl jako trám. Hannibal seděl v obrovské židli v dlouhém jasném obývacím pokoji, ochlazovaném vířícími větráky. Obklopen celým svým psím komonstvem měl na stole před sebou vysokou navršené spisy a další se mu válely na podlaze. Pilně cosi sepisoval, s brýlemi posazenými na špičce nosu. Vzhlédl, když Petr vešel, beze slova mu ukázal na stolec s nápoji a hned se zas pustil do psaní. Petr si nalil a posadil se na židli kousek od Hannibala. Seděl, upíjel a vyčkával, až konečně Hannibal dopsal, přečetl si svůj výtvor, sundal si brýle a pozvedl sklenku.

"Na vaše zdraví," řekl Hannibal.

"A na vaše," přidal se Petr.

Chvilí popíjeli v družném mlčení.

"Tak copak je nového?" zeptal se konečně Hannibal.

Petr se pořádně napil a pak vypověděl Hannibalovi, co mu navrhl Jugg. Hannibal se dal do hurónského smíchu a houpal se sem a tam v obrovské židli.

"Ten vydríduch!" zvolal pobaveně. "Odpornej drzej pacholek. Náš kanibalský král... páni, to se bude Králíkovil líbit."

"Proboha, snad mu to nechcete říct?" zeptal se Petr vyděšeně.

"Samozřejmě, proč ne?" řekl Hannibal. "Vždyť už se chudák kolik dní ani nezasmál... Tohle ho přímo nadchne."

Petr jim oběma ještě nalil a znovu se posadil.

"Vždyť jsou to všechno jen nesmysly, zrovna jako když si ten Američan Harp vyžaduje spoustu ledu a ten snaživý Švýcar shání, kdo mu opraví hodinky," řekl.

"Uvědomujete si ovšem, že když snižujete význam amerického ledu a švýcarských hodinek, zasahujete hluboko do kulturních kořenů tech dvou zemí?" otázal se Hannibal smrtelně vážně.

"Dobrá, tak toho necháme," řekl Petr s úsměvem, "radši vám povím, co jsem vyslechl od toho odporného plaza Looji. To je mnohem důležitější."

"Od Looji?" řekl Hannibal. "Copak ten zase podnikl?"

Petr mu vypověděl všechno o Loojově návštěvě a jejím vyvrcholení. Hannibal si hvízdal.

"Ten asi značně znervózňel, že se pokouší vás podplatit," řekl. "Zkoušet něco takového anebo to dokonce udělat je pěkná pitomost. Jestlipak není pod nějakým nátlakem?"

"Ale koho?" zeptal se Petr.

"Třeba vašeho strýčka," nadhodil Hannibal. "Nikdy se mi moc nezamlouvalo to úzké spojení mezi sirem Osbertem a Hammerem, vždyť už jsou málem jako siamská dvojčata, a jakmile jsem se dověděl, že Looja se s vaším strýcem zná, čul jsem pořádnou habaďůru."

"Chcete říct, že můj strýc by na tom letišti vydělal? Že si na tom chce nahrabat?" zeptal se Petr nevěřičně.

"Na světě se už staly divnější věci," opáčil Hannibal. "Ale důkaz ovšem nemáme... nic, co by obstálo před soudem."

"A myslíte, že bychom takový důkaz sehnali?" zeptal se Petr rozčileně. "Jestli je to, co si myslíte, pravda, tak by to určitě celý nápad s letištem překazilo, ne?"

"To se mi nezdá tak docela jisté, ale aspoň bychom získali trochu času a mohli se nadechnout," řekl Hannibal. "Jenže si neumím představit, jak bychom nějaký důkaz sehnali, ledaže by si to sem to nepříjemné trio přikráčelo a podalo nám úplné, vlastnoručně podepsané doznání. Teď ale stejně nic podniknout nemůžeme, tak bychom měli raději zajít na tu zvláštní radu a vypoaslechnout si, co k tomu řeknou tam."

Zvláštní rada sestávala z méně významných i významnějších náčelníků, jak ginkských, tak fanguských, po dvaceti z každého kmene, a v případě rovnosti hlasů byl rozhodujícím hlasem pověřen král. A teď tu všichni seděli v pestře zbarvených rouchách, těsně u sebe kolem dlouhého naleštěného stolu. Král vypadal v purpurovém rouchu se zlatým vyšíváním u krku a manžet přímo velkolepě. Rušivě působil jen Looja v dokonalém společenském obleku s anglickou vázankou. Když se Hannibal s Petrem usadili, ujal se král slova.

"Ze všeho nejdříve si podle mého názoru musí zvláštní rada uvědomit jedno," řekl tím svým sytým dunivým hlasem, který se tak dobře hodil k jeho řečnickému výkonu. "A to že rozhodně nesmíme připravit Fanguy o jejich znovunalezeného boha, zrovna tak jako bychom nemohli odejmout Ginkům jejich boha rybího. Máme tedy před sebou nemalý problém, neboť kdybychom pokračovali ve svých plánech a zaplavili všechna ta údolí, zahynál by pták posměvák i strom ombu, a přitom jsme se v parlamentu přece už dohodli, že letiště se stavět má. Dnes tedy musíme rozhodnout, jak letiště vybudovat, a přitom se nešetřit nedotknout náboženského citění Fangů. Obejdu nejprve stůl a všechny vás postupně požádám, abyste mi sdělili svůj názor. A pak se můžeme pustit do diskuse."

Král přecházel pomalu kolem stolu a vyslechl mínění každého člena rady. Některé soudy byly věcné a stručné, ale většina shromážděných se jenom mnohomyšlně a neurčitě rozpovídala, aspiš aby se zalíbením naslouchala svému hlasu, než aby přispěla nějakým konkrétním řešením. Hannibal si netrpělivě mručel pod vousy a v jedné chvíli podal Petrovi papírek, na kterém bylo načmáráno: "Plácají pořád kolem dokola, však jsem to Králíkovi předpovídal. Ale dal jsem mu taky argumenty k zdržení celé té věci, a ty snad zaberou. Připomeňte mi, že mám promluvit s tím šeredou Droomem."

Po dvou hodinách a po nekonečném dohadování a osočování, kdy co chvíli někdo vyskočil, praštil do stolu a snažil se všechny ostatní co nejdemokratičtěji přerušit, pozvedl král ruku na znamení, že žádá o ticho.

"Všichni jste byli vyslechnuti a všichni jste přednesli návrhy, které byly pečlivě zaznamenány," řekl a s otcovským úsměvem se rozhlédl kolem stolu. "Chtěl bych vám všem poděkovat, že jste vzali celou záležitost tak vážně a přispěli takovými a inteligentními podněty."

Pak se odmlčel, nasadil si brýle a pohlédl na papírek ve své ruce. Nato si brýle sundal a přívětivě se zadíval na shromážděné.

"Ať však byly vaše návrhy sebeinteligentnější a sebelépe myšlené, žádný z nich problém opravdu nevyřešil. Jestliže mi dovolíte, rád bych proto přednesl vlastní návrh, který podle mého soudu může naší věci jen prospět."

Celá zvláštní rada tiše seděla a nespouštěla oči z krále, hypnotizována jeho obří osobností. Jen Looja, jak si Petr povšiml, pozoroval krále mírně přimhouřenýma očima a jedním křehkým prstem nervózně ťukal do naleštěné desky stolu.

"Náš problém spočívá v tom, jak zachránit ptáka posměváka i strom ombu," pokračoval král. "Jak to nejlépe zařídit? Nejdříve samozřejmě každého z nás napadne, že když je nechceme mít tam, kde jsou, měli bychom je přemístit. V případě ptáka posměváka by ovšem bylo nutné nejprve podniknout podrobný biologický průzkum jeho potřeb, a pak zeprve zvolit vhodnou oblast, kam ho přestěhovat. Se stromem ombu je to poněkud složitější a mnohem nákladnější. V Americe, jak jistě víte, byly zdokonaleny metody, jak přemísťovat úplně vzrostlé stromy, a navrhuji proto, abychom nejprve takové možnosti prozkoumali a teprve potom přemístili stromy ombu a přesadili je na stejné místo, kam přestěhujeme i ptáka posměváka."

Oběma skupinami proběhl šumot, jak si všichni vzrušeně vyměňovali názory. Jen Looja zůstal potichu, s lehkým úšklebkem v obličeji. Při všeobecné diskusi se nepřihlásil s žádným návrhem, řekl jen s mírným pokrčením ramen, že se podrobí rozhodnutí většiny.

"Uvědomuji si ovšem, že tento program bude pomalý a nákladný, ale jsem přesvědčen, že je to jediná cesta, kterou se můžeme dát. Věřím také, že se najde mnoho institucí, které nám při tak významné záchranné operaci pomohou," pokračoval král. "Navrhuji proto, abychom založili fond, který se bude jmenovat Fond ptáka posměváka, a já osobně pověřím profesora Drooma, ať neprodleně začne zkoumat základní biologii ptáka posměváka i metody, jak přemístit strom ombu. Předpokládám, že všichni budete souhlasit s touto metodou, jak celý náš problém vyřešit?"

Členové rady zůstali královou novou myšlenkou tak uchváteni, že se na chvíli rozhostilo ohromené ticho a potom všichni zvedli ruce a do jednoho provolali své ano. S úsměvem se přitom dívali jeden na druhého, přikyvovali a smáli se, jak kdyby celý problém byl už jasný.

"Výborně," řekl král, "a nyní tuto radu rozpouštím. Sejdeme se však znovu, řekněme do měsíce, kdy pro nás profesor Droom určitě bude mít nové zprávy."

Povstal, a zatímco vzrušená rada nepřestávala brebentit a pomalu se sbírala k odchodu, uvedl Hannibala a Petra do svých soukromých místností. V králově soukromé pracovně je už čekala velká termoska ůLése-Majestéu a král

mlčky svým hostům nalil a mlčky si také potom všichni tři připili.

"Tak to bychom měli," řekl král, když vypil první doušek kokosového mléka vydatně posíleného alkoholem.

"Zaplat' pánbůh za ten váš senzační nápad, Hannibale. Zřejmě to zabralo."

"Moc bych to nepřeceňoval," řekl Hannibal. "Dostali jsme trochu času na oddech, nic víc. Uvidíte, že náklady na přemístění ombového háje budou astronomické, a je také dost dobře možné, že když ptáky přestěhujeme z údolí, začnou chřádnout a z nějakého důvodu zahynou. Čekám jen samé nepříjemnosti, pravděpodobně nepřekonatelné. Ale aspoň jsme dostali pár týdnů, abychom mohli zkusit vymyslet nějakou alternativu - a to už je přece úspěch."

"Droom bude celý šťastný, že se konečně uplatní," řekl Petr.

"Ano," přisvědčil Hannibal, "a rád bych, abyste, jen co dopijete, běžel, sehnal mi Drooma a přivedl ho ke mně."

"Dobrá," řekl Petr, rychle dopil a vstal. "Půjdu hned. A jestli ho najdu doma, přivedu vám ho tak za půl hodiny. Stačí?"

"Prima," řekl Hannibal. "Jenom mi dopřejte pár minut, ať si dám ještě skleničku tohoto Králíkova dryáku."

Když dojel Petr k malému domku na předměstí Dzamandzaru, kde bydlel v podnájmu Droom, uvítala ho Droomova bytná, starší, neuvěřitelně tlustá Zenkalka, a prozradila mu, že Droom někam včera odešel se sběračskou kabelou a zásobou potravin a ještě se nevrátil.

"Vy vědět, kterou stranou on jít?" zeptal se Petr.

"Ne, pane, to já nevědět," odpověděla bytná a kroutila bosýma nohama v prachu. "On, pane, masa Dloom mi vážně nikdy neříkat, kterou stranou jít."

"A on si s sebou vzít jídlo?"

"Ano, pane, vzít si moc a moc jídla. Sama jsem vařila, pane."

"Vzít si jídla tak na dva i tři dny?" ptal se Petr.

"Ne, pane," odpověděla bytná pevně. "To jídlo ne na dyl než na dva dny, opravdu, pane."

Petra napadlo, že v této situaci může udělat jen jedno jediné - nechat Droomovi vzkaz.

"Vy mě teď odvést do pojoje masy Drooma," řekl bytné. "Napišu mu tam knihu, a až se masa Droom vrátit z lesů, vy mu ji hned dát, rozumíte?"

"Rozumím, rozumím," odpověděla bytná a zavedla Petra do Droomových pokojů.

Petr ke svému úžasu zjistil, že na rozdíl od osobního vzezření má Droom své pokoje upravené přímo vzorně. Měl tu celé police odborných knih, stohy tlustých, pečlivě nadepsaných desek, řady nádobek a klecí z gázoviny, v nichž byl uvězněn všemožný hmyz, a pracovní stůl, na kterém byl s puntíkářskou péčí umístěn veliký nablýskaný mikroskop a mikrofotografické vybavení. Na stole našel Petr i poznámkový blok a napsal Droomovi krátkou zprávičku, aby bez prodlení přišel k Hannibalovi. Psaní předal bytné, která si je pro jistotu uložila mezi mohutná řadra a přislíbila Petrovi, že je zaručeně předá, jak jen se Droom vrátí.

Když přišel Petr k Hannibalovi, shledal ke svému překvapení, že se tu koná tisková konference. Na široké verandě seděli v kruhu na židlích zástupci tisku i televize, svírali v rukou velké sklenice s nějakým alkoholem a dychtivě naslouchali Hannibalovi.

"Takže vám tvrdím, pánové, že znovuoobjevení ptáka posměváka a stromu ombu je jedním z nejdůležitějších přírodovědeckých objevů našeho století - a možná všech staletí, které lidstvo pamatuje. Nestává se přece hned tak každý den, aby byl objeven bůh."

"Ale proč vlastně došlo k těm nepokojům?" zeptal se Highbury z ůTimesůů, s obličejem rozpáleným doruda vedrem i Hannibalovou pohostinností.

"Z historického hlediska," začal Hannibal, ale vtom zahlédl Petra. "Poslužte si, Petře, a posad'te se k nám. Právě se snažím nalít trochu pravdy a kultury tady do hochů od novin a televize - je to sice marná snaha, ale co se dá dělat. Co jsem to vlastně říkal - aha, mluvili jsme o těch nepokojích - tedy jak víme z historie, vyvolal nepokoje každý nový objev, ba dokonce každý zvrat v myšlení. Jistě si pamatujete, co se událo v severní Anglii, když byly zavedeny spřádací stroje."

Teď se zatvářili zmateně i zástupci tisku, kteří byli trochu obeznalí v dějinách. Hannibal je všechny obešel s džbánem, v kterém byla jakási ostře vyhlížející tekutina, a znovu jim nalil.

"Ale co ty nepokoje tady na ostrově?" zeptal se Coons z Reuterovy agentury.

"To byla jenom taková klukovská pranice," odpověděl mu Hannibal lehce.

"Ale... ale... ale vždyť spálili Anglický klub," zvolal Sibely z ůReflectoruů, jako by mluvil o strašlivém osudu velké knihovny v Alexandrii.

"Stejně se to tam mělo už dávno zbourat," pokračoval neohroženě Hannibal. "Ti lidé vlastně prokázali zdejší anglické společnosti náramnou službu, protože ji zbavili staré, zdravotně závadné klubovny. Teď si budou moct Angličané za peníze pojišťovny postavit novou budovu, samé chromování a sklo, prostě takovou, jaká by vhodněji reprezentovala Velkou Británii."

"Říkal jste, že to byla jen klukovská pranice," ozval se Highbury, "ale přitom je nemocnice plná zraněných."

"Milý příteli, s neombylnou přesností zkušeného reportéra jste uhodil hřebík na hlavičku. Říkáte, že v nemocnici je plno zraněných. Ale kde jinde na světě by vyšli z takové rvačky jenom se zraněními? Ani jediná smrt. Kolikrát jsem už viděl rugbyový zápas, při kterém to skončilo mnohem hůř."

"Pořád ještě vám tvrdím, že na tu vaši klukovskou pranici máte zatraceně moc zraněných," stál tvrdošíjně na svém Highbury.

"Ale kamaráde, buďte přece rozumný," řekl Hannibal a vřele a rozumně se na Highburyho usmál. "Nakonec, jak říkají Španělé, bez nějaké té rozbité hlavy se žádná rvačka neobejde."

Highbury se zasmál a pozvedl svou sklenku.

"Je pravda, že jedna anglická dáma byla znásilněna černochem?" zeptal se nadějně Sibely a olízl jsi rty.

"Mnohem vhodnější je říkat zdejším lidem Zenkalci," upozornil ho Hannibal. "Ale pravda to není. Ujišťuji vás, že celá záležitost nepřesáhla nějaký ten pěstní souboj, kterému tu a tam napomohlo pár oštěpů nebo kriketových pálek. Všichni se horlivě prali a na sex neměli ani pomyslení."

"A co tomu říkal král?" otázal se Coons.

"Velice ho to mrzelo," odpověděl Hannibal. "Po léta se už snaží, aby spolu Ginkové, Fanguové a cizinci žijící na ostrově dobře vycházeli, takže ho samozřejmě to nesmyslné a naprosto zbytečné násilí velmi roztrpčilo."

"Je pravda, že máte krále úplně v hrsti?" zeptal se Sibely.

"Král měří přes metr devadesát a váží sto deset kilo," odpověděl Hannibal. "Na to, abych ho držel v hrsti, bych musel mít opravdu pořádnou ruku!"

Všichni se zasmáli. Nálada se postupně měnila. Z poněkud napjaté tiskové konference jako by se stával příjemný večírek, a z Hannibala přátelský, dobře naladěný a pozorný hostitel.

"A jak se rozhodla zvláštní rada?" zeptal se Coons.

"Myslím, že dospěla ke geniálnímu řešení celého problému," odpověděl mu Hannibal a zapálil si doutník.

Vylíčil potom novinářům, na čem se shodla zvláštní rada, a nikdy neopomněl zdůraznit, že na ten nápad přišel král za pomoci rady, ani jemně naznačit, že když Velká Británie tak stojí o to letiště, měla by ochotně uhradit alespoň podstatnou část nákladů potřebných na přemístění ptáků posměváků i stromů ombu.

"O něco takového se snad ještě nikde nepokusili. Alespoň neznám jediný příklad, který by snesl srovnání," řekl Hannibal. "Chceme vlastně přestěhovat nejenom ptáka posměváka, ale i jeho přirozené prostředí."

"To bude něco pro televizi!" zvolal vzrušeně Brewster.

"Ano, jistě to bude zájmat televizní společnosti po celém světě," řekl Hannibal. "Určitě s nimi začneme hned vyjednávat."

"Ale... ale... to přece musíte nechat na mně... chci říct, že by to měla točit BBC," namítl Brewster zděšeně.

"Přece byste to nepustili nikomu jinému. Ať už se to vezme jak chce, jste přece kolonie."

"Jenomže za několik dní tu oficiálně převezmeme vládu," zdůraznil Hannibal. "Ale i tak jsem přesvědčen, že vaši nabídku příznivě uvážíme."

Konečně si už nechali novináři další poznámky pro sebe a s mnohomluvnými díky se rozloučili.

"Uf!" oddechl si Hannibal a usedl do houpací židle. "Nalijte mi, chlapče, potřebuju se napít. Našel jsem všechny ty výtečníky přede dveřmi, jen jsem se vrátil domů, a tak jsem jim něci říct musel. Pánbůh ví, že píšou dost mizerně, i když člověka citují doslova, a vůbec jsem nestál o to, aby se nechali unést svou fantazií, nebo aspoň tím, co za fantazií pokládají."

"Jsem jenom rád," řekl Petr. "Ušetřil jste mi spoustu práce. Ale teď bych měl asi sepsat oficiální prohlášení pro světový tisk, Zenkalský hlas a sira Lancelota, ne?"

"To rozhodně napište," řekl Hannibal a zhluboka se napil. "Co je nového s Droomem?"

"Toulá se někde v pralese. Nechal jsem mu doma vzkaz, aby se tady zastavil."

"Výborně," ocenil ho Hannibal. "A obědval jste?"

"Ne," řekl Petr a najednou si uvědomil, že má hlad jako vlk.

"Tak si pospěšte domů a něčeho se najezte. A napište to prohlášení pro tisk. Ano, a vyřídte siru Lancelotovi a ctihodnému Alfovi, že bych byl velmi rád, kdyby ke mně dnes přišli na večeři. Vy s Audrey přijďte samozřejmě taky."

"Děkuju," řekl Petr. "Vyřídím jim to. Budou radostí bez sebe. Zřejmě mají pocit, že je tak trochu zanedbáváme."

Petr ujížděl domů a uvažoval, že neviděl Audrey už čtyřiašedesát hodin, od oné dramatické rozmluvy s Loojou. Najednou si uvědomil, že mu moc schází, ale honem se zase zatvrdil. Audrey je bezesporu milá dívka a skvělá společnice, ale nic víc, ujišťoval se. Byl pevně rozhodnut zůstat svobodný. Domnělé manželské slasti s věčně láteřící ženou v mlžném lese vlhkých plenek, to není vůbec nic pro něj. Ani to věčné počítání, jak vyjít jakžtakž s platem, zatímco manželka dělá dluhy a kupuje si činčilové kožichy. (Nevěděl dost dobře, proč by si jeho žena měla kupovat zrovna činčilový kožich, ale jaksi mu to připadalo jako nejtěžší manželský hřích po nevěře.) Ale stejně mu Audrey chyběla. Bylo mu s ní vždycky tak veselo. Rozhodl se, že jí zavolá, jen co dojede domů.

Oddechl si, když zjistil, že sir Lancelot a ctihodný Alf se šli potápat k útesu. Aspoň se bude moci soustředit na opožděný oběd a prohlášení pro tisk. Právě chtěl zavolat Audrey, když se dostavili jeho hosté, zmáčení mořskou vodou. Vyřídil jim Hannibalovo pozvání, a oba byli celí šťastní.

"Konečně se tady setkáme se silou, která hýbá trůnem," prohlásil sir Lancelot s uspokojením.

"Hannibal by asi nebyl moc rád, kdybyste o něm tak mluvili," řekl Petr. "Samozřejmě že předkládá králi své návrhy, ale na tom pak je, jestli je přijme, nebo zamítne."

"Samozřejmě, samozřejmě, naprosto to chápu," řekl sir Lancelot. "Povězte mi, jaké máte zprávy ze zvláštní rady? Usnesli se tam už nějak?"

"Ano," odpověděl Petr. "Na jistém prozatímním řešení."

Vysvětlil jim, co všechno se událo. Sir Lancelot se zamračil a našpulil rty.

"Nejsem si tak docela jist, že by Světová organizace pro ochranu ohrožených druhů s něčím podobným souhlasila," řekl vážně.

"To vskutku ne," přidal se ctihodný Alf a koulel očima za brýlemi. "Ani Světové přírodovědecké sdružení by tomu nebylo nakloněno."

"A proč ne, pane?" zeptal se Petr a potlačil vyčerpané vzdechnutí.

"V naší organizaci dbáme titíž o to, aby zůstaly zachovány nejen zvířecí druhy, ale i jejich přirozené prostředí,"

vysvětloval sir Lancelot. "Nápad zvláštní rady, aby byly přesazeny všechny stromy ombu a přemístění ptáci posměváci, odporuje všem našim zásadám. Věříme, že zvířata by měla být zachována tak řečeno uin situu. Hovořím zde coby předseda a mohu myslím s jistotou prohlásit, že Světová organizace pro ochranu ohrožených druhů tento projekt podporovat nebude. Musí se vymyslet něco úplně jiného."

"Pro Světové přírodovědecké sdružení to platí ovšem naprosto stejně," přidal se ctihodný Alf rozhodně.

"O tom si bohužel budete muset promluvit s králem," řekl Petr. "Je to jeho nápad. Ale vlastně jde hlavně o to, aby král s Hannibalem získali ještě trochu času a mohli přijít na něco lepšího, i když pánbůh ví na co."

"Chcete tím říct, že nemají vlastně v úmyslu ten divoký plán uskutečnit?" zeptal se sir Lancelot.

"Zřejmě by neměli vyhnout, kdyby nenašli jiné řešení," odpověděl Petr, "ale bylo by to velmi nákladné."

"Asi si o tom budu muset s králem velmi otevřeně a vážně pohovořit," řekl sir Lancelot, našpulil rty a zatvářil se tragicky. "Takový nápad - zahrávat si s přírodou a třeba ani neuspět - to je trestuhodné."

"Skutečně, skutečně," protahoval ctihodný Alf. "Nikdo si nesmí s přírodou zahrávat."

"Být vámi, promluvil bych si o tom dnes večer s Hannibalem," řekl Petr, "ale teď už musím jít zatelefonovat slečně Damienové."

S pocitem radostného očekávání zavolal Petr prostřednictvím vynikající centrály Napoleona Waterlooa, a byl nejprve spojen s místní zastavárnou, pak s guvernerským palácem, rybím trhem a nakonec se mu vítězoslavně, se zasyčením, jako když se na elektrickém křesle smaží najednou tři zvlášť urostlí gangsteři, dostalo spojení se Zenkalským hlasem.

"Dobrý večer, Simone," řekl Petr. "Tady Petr Foxglove. Mohl bych mluvit s Audrey?"

"Ahoj, Petře," řekl Damien. "Jak to myslíte, mluvit s Audrey? Copak snad není u vás?"

"U mne?" opakoval Petr zaraženě. "Ne, jak jste na to přišel?"

"Jak, věděl jsem přece, že se za vámi včera večer chystá, a když se nevrátila, tak jsem přirozeně předpokládal, že u vás zůstala přes noc."

Petr leknutím ztuhl.

"Aby bylo jasno," řekl. "Od té chvíle, co se sem Audrey včera rozjela, jste ji neviděl?"

"Samozřejmě že ne," odpověděl Damien. "Ani okem jsem ji nezahlid. Jestli není u vás, tak vůbec nevím, kde by u všech čertů mohla trčet."

"Ale já myslím, že to vím," řekl Petr smrtelně vážně.

"Proč mluvíte tak divně?" vyděsil se Damien. "Myslíte, že se jí něco stalo?"

"Ne, ne, jen se nerozčilujte," konejšil ho Petr. "Dopřejte mi trochu času, ať obtelefonuju pár známých, a jak něco zjistím, hned se za vámi rozježu."

"Dobrá," souhlasil zdráhavě Damien. "Ale jestli tu poběhlci najdete, tak jí povězte, ať se těší, co ode mě uslyší."

Další hodinu pak telefonoval Petr za pomoci a přispění Napoleona Waterlooa, který ho málem dohnal k zoufalství, do guvernerského paláce, botanické zahrady, ke Carmeniným kuřátkům a ke všem možným lidem z anglické společnosti, kam třeba mohla Audrey zajít na návštěvu. Nedovolal se jedině k Revče. Její telefon zůstal tvrději tichý. To už byl Petr starostí bez sebe, zavolal Hannibala a vysvětlil mu celou situaci.

"Co myslíte, že se stalo?" zeptal se Hannibal.

"Nemám ponětí," odpověděl Petr, "ale vůbec se mi to nelíbí. Možná že je u Revči, ale jistě to nevím. A jestli není tam - tak mě napadá jenom Looja."

Hannibal hvízdal a chvíli byl zticha.

"Nedovedu si představit, že by jednal tak stupidně," řekl konečně. "Zatraceně, není přece takový idiot. Copak jsme ksakru v Chicagu?"

"Zřejmě byl hodně zoufalý, když se pokoušel mě podplatit," řekl Petr, "a odcházel šeredně rozzlobený."

"Poslyšte," řekl mu Hannibal, "ne abyste udělal něco ukvapeného. Počkejte, než se trochu porozhlédnu, a pak se za vámi rozježu a uspořádáme válečnou poradou. Zatím se zkuste domluvit s Revčou."

"Dobrá," souhlasil Petr, "ale jestli má v tomhle prsty Looja, tak vás varuju, Hannibale, já mu zakroutím krkem."

"A já vám pomůžu," řekl Hannibal.

Petr se ještě pokusil dovolat k Revče, ale telefon znovu a znovu vyzváněl a nikdo ho nezvedal. Petr podrážděně praštil sluchátkem a začal rázovat sem a tam po pokoji. Pak šel a nalil si. V hlavě mu vířilo. Nedokázal uvěřit, že by se Looja, ať je sebestrovnější a sebezoufalejší, snížil k takové hlouposti a ublížil Audrey. Ale kde tedy Audrey je? Co když šla plavat a narazila na žraloka? Co když havarovala někde na opuštěné horské silnici a málem už vykrvácela v troskách auta? Petrovi při té myšlence vyvstal na celém těle studený pot. Nalil si ještě jednou, a vtom už slyšel, jak venku zastavuje se skřipěním brzd auto, halou dusají kroky, rozléhá se kakofonie hlasů a dovnitř vpadá Revča, celá zrudlá a rozčilená, s kloboukem přes jedno oko. Za ní běžel k Petrově úžasu kapitán Pappas a Leonardo da Vinci Brown.

"Ha!" řekla Revča bez jakýchkoli úvodů a ukázala dlouhým prstem na Petra. "Z toho, jak se tváříte, bych řekla, že jste zrovna zjistil, že se Audrey ztratila, co?"

"Ano," odpověděl Petr. "Kde je, Revčo, víte to?"

Revča se posadila na židli, sundala si klobouk a začala se ovívat.

"Má ji Looja," řekla prostě.

KAPITOLA VII POBOUŘENÍ NA ZENKALI

Venku se stmívalo; cvrčkové vyzváněli, cinkali a pískali a gekoni volali tichounkými hlásky "tok-tok". Vzduch byl teplý a prodechnutý květinovými vůněmi a sluncem a v příšeří křovin zářily jako létající opály světlušky. Petr však nic z toho nevnímal.

"Jak to myslíte?" zeptal se po chvíli mlčení. "Že ji má Looja?"

"Přesně tak, jak to říkám," odpověděla Revča a zadívala se na něho jako sova. "Má ji Looja - unesl ji večera, když se vracela domů."

"Ale kde je?" zeptal se Petr a vyskočil. "Je u něj? Já toho zatraceného zakrslého parchanta zardousím -"

"Jen klid, jen klid," konejšila ho Revča. "Nemusíte hned tak nadávat. Není u Looji a Looja taky naní doma, takže se můžete uklidnit, přestat se tvářit tak zatraceně zavile a něco mi nalít."

"Omlouvám se," řekl Petr, oběma jim nalil a s rozčilením zjistil, že se mu třesou ruce. "Ale řekněte mi, prosím vás, kde Audrey ksakru je a jak tohle všechno víte?"

"Především vám můžu říct, že Audrey je úplně v pořádku, takže si o ni nemusíte dělat starosti," řekla Revča a zhluboka se napila. "A já se to všechno dověděla jen díky tady Leonardu da Vinci Brownovi."

"Ale já myslel, že je to váš zahradník..." začal Petr.

"To je," přisvědčila Revča, "ale patří taky k mým schopnějším zvědům."

"Zvědům?" opakoval Petr zaraženě.

"Ano," přisvědčila Revča. "Myslela jsem si, že bych měla sledovat, jak se to vyvíjí s tím letištěm, a tak jsem požádala několik svých inteligentnějších farníků, aby mi dělali zvědy a informovali mě, co se děje. Nu a tady od Leonarda jsem se dozvěděla, že váš strýc a lord Hammer se potají scházejí s Loojou. Leonardo dokonce vyslechl, jak sir Osbert a Hammer naléhají na Looju, aby hned něco udělal s tím údolím, jinak že přijdou o celý ten kšeft. Sir Osbert řekl Loojovi: 'Je mi úplně jedno, jak to zařídíte, ale koukejte ty zatracené stromy a směšné ptáky z toho údolí vystrnadit, a to natošup.' Looja úplně zpanikařil a potom přišel za vámi a pokoušel se vás podplatit, vidíte?"

"Jak tohle kruci víte?" zeptal se Petr užasle.

"Váš sluha Tulipán patří také k mým dobrým informátorům," vysvětlila mu Revča se zábleskem uspokojení v očích.

"Pro pánaboha, vy jste horší než FBI," řekl Petr.

"Mnohem, mnohem horší," pyšně s ním souhlasila Revča. "Věřím na staré biblické rčení oko za oko, potírání ohně ohněm a vůbec na statečnost. Křesťané jsou teď podle mého soudu moc změkčilí. A tak jsem se prostě rozhodla, že tady Leonardo by se měl dostat k Loojovi, a Leonardovi se opravdu povedlo proniknout mezi těch pár Loojových padouchů, kteří vlastně všechny ty nepokoje tady na ostrově podnítili a zavinili i požár v Anglickém klubu. A tak se k nim Leonardo přidal, což bylo moc dobře, protože první úkol, co dostali, bylo unést Audrey. Loojově bandě se to zřejmě taky moc nezamlouvalo, protože všichni Audrey znají a mají ji rádi, ale Looja je drží tak pevně, že ho museli poslechnout. Zatáhli ji do pralesa, do jedné té chatky, co si tam zřídili lovci jelenů, a Looja si tam s ní přišel promluvit. Ale ještě předtím jí stačil dát Leonardo znamení a posunky jí naznačil, že mi o všem poví."

"Zaplať pánbůh za Leonarda," řekl vroucně Petr, "ale nemohl by nás tam rovnou zavést?"

"To víte, že nás tam zavede," řekla Revča. "Kapitán Pappas a já půjdeme taky, kdybyste potřebovali pomoc."

"Kapitán Pappas si odkašlal.

"Moc rád vám pomůžu, pane Foxtrote, sire," prohlásil. "Slečna Audrey je skvělá dívka a ten černej parchant Looja zašel moc daleko. Pomůžu vám to tomu rošťákovi nandat."

"Děkuju," řekl procítěně Petr, "jen co ho dostanu do rukou, nadělám z něj návnadu pro žraloky."

"Ne, myslím, že nám víc poslouží zaživa," ozvalo se za nimi. Všichni se ohlédlí a tam stál ve dveřích Hannibal.

"Hannibale!" zvolal Petr. "Jdete právě včas - víte, že ta mrcha, ten Looja..."

"To vím," řekl Hannibal, sundal si obrovskou tropickou helmu a usedl. "Všichni jdte se tu tak rozčilovali a křičeli, že jsem vás slyšel až do haly. Ještě že místo mě nepřišel Looja."

"Zrovna jsme se chtěli vypravit do pralesa a zachránit Audrey," řekl mu Petr. "Půjdete s námi?"

"Samozřejmě," odpověděl Hannibal, "ale ne hned."

"Jak to myslíte - ne hned?"

"Přesně tak, jak to říkám," odpověděl Hannibal. "Je právě sedm a v tuto hodinu se každý poctivý Zenkalec krčí nad svým kotlíkem a večeri až do půl deváté, načež okamžitě usne. Je to jeden z těch podivuhodných návyků, které Zenkalci zdědili po Francouzích. Když se teď vydáte do té lovecké chaty, zastihnete všechny vzhůru a čilé. Mnohem lepší by bylo počkat až asi do jedné."

"To je všechno moc hezké, ale co když se mezitím Looja pokusí vymámit z Audrey, kde je to údolí, a my tu zatím budeme čekat a koukat do stropu."

"Myslete, že by ji mučil?" zeptal se Hannibal. "To nepřichází v úvahu. Něco takového by nikdo z té jeho party nestrpěl. Nemám pravdu, Leonardo?"

"Máte, sire, pane Hannibale. Looja jim povědět, že nesměj slečně Audrey udělat nic zlého, jinak bude strašnej rámus," odpověděl Leonardo vážně.

"Tak dobrá, snad máte pravdu," odpověděl Petr zdráhavě, protože dobře věděl, jak mu to čekání bude drásat nervy.

"A já vás teď zbavím vašich dvou hostů," řekl Hannibal. "Předpokládám, že se vám na večeri zvlášť nechce a určitě nestojíte o to, aby se vám tu motali. A o půlnoci přijedu a vyzvednu vás. Za jak dlouho se dostaneme k té chatě, Leonardo?"

"Nebýt to daleko, sire," odpověděl Leonardo, "blízko domu paní reverendky."

"Pro mne se stavte doma," řekla Revča. "Je to odsud asi půl hodiny."

Hannibal pohlédln na Petra.

"Jak asi dlouho se jde do údolí Ptáka posměváka?" zeptal se ho.

"Jak dlouho? Záleží na tom, kudy se jde. Když se dáte přes útesy, tak jako my, trvá to asi půl dne. Jenomže se tam taky můžete protáhnout skalní rozsedlinou pod vodopádem, a to se pak dá stačit od silnice asi tak za hodinu. Proč?"

"Jen mě tak něco napadlo. Ptal jste se někdy na cestu Ira?" zeptal se Hannibal.

"Ne," odpověděl Petr, který vůbec nechápal, kam tím Hannibal míří.

"Ujišťuji vás, že je to velmi výchovné," řekl Hannibal, ale víc už prozradit nechtěl. Odešel a odvedl s sebou i sira Lancelota a ctihodného Alfa. Za chvíli se rozloučila i Revča, Leonardo a Pappas.

Přesně o půlnoci se vrátil Hannibal se svými dvěma hosty - oba pánové byli zardělí v obličeji a mírně vrávorali. Petr s Hannibalem je poslali spát a rozjeli se za Revčou. Byla chladná, tisícerými vůněmi prodchnutá noc a kanárkově zbarvený měsíc zaplavoval jasným svitem prales. Ve světlech automobilu se co chvíli odrazily jiskřičky mangustích očí, ale rychle zas pohasly, jak zvířata uskočila do houští, a temnější pásy pralesa zdobily mihotavé myriády světlušek.

"Tak jakpak jste se bavil s Jeho lordstvem a ctihodným Alfem?" zeptal se Petr zvědavě.

Hannibal se zasmál.

"Docela dobře," řekl, "snaží se aspoň vykonat něco dobrého, takže by člověk měl přehlédnout jejich méně příjemné slabůstky. Ale přece jen se mi povedlo během té večere přebít siru Lacelotovi skóre důležitých osobností o tři méně významné členy královské rodiny, osm vévodů, čtrnáct lordů a několik ministerských předsedů. Udělalo to na něj takový dojem, že mě požádal, abych mu říkal Lance."

Petr se zasmál.

"Je to celkem neškodná výstřednostka," řekl, "a pořád je mi milejší než ta samolibá ješitnost Daniela Brewstera."

"Amen," řekl Hannibal procítěně, "mimochodem, vzal jste si s sebou revolver?"

"Ne, nevzal," přiznal se Petr zaraženě.

"Snad to tak ani nevádí," řekl Hannibal. "Já vzal svůj malý Smith and Wesson. Je slyšet široko daleko, ale skoro nic se jím netrefí. Ti rošťáci to ale nemůžou vědět."

Konečně dojeli k Revče. Reverendka, Pappas a Damien už na ně čekali, oblečení v hnědavých bundách a kalhotách do přírody. Revča měla navíc na hlavě obrovský kovbojský klobouk a přes rameno zavěšený kožený pás s náboji. Pod paží měla jakousi silnou pušku a na jednom boku veliký, hrozivě vyhlížející lovecký nůž.

"Výborně, tak už jsme všichni připraveni," zvolala. "Simone, nenalil bys nám ještě? Než připravíš pití, zajdu ještě pro bomby."

"Pro bomby?" zarazil se Hannibal. "Prosím vás, uklidněte se, Revčo, nechceme přece vyvolat žádnou válku."

"Hannibale, na inteligentního muže jste někdy pořádně tupý," řekla mu vážně Revča. "Nemyslím přece bomby na zabíjení, ale kouřové. Obstarala jsem si knihu Tisíc šprýmů, žertů a povedených kousků pro mladé čtenáře a v té jsem našla recept na kouřové bomby. Hned jsem přemluvila kapitána Pappase, aby mi přivezl z Djakarty ingredience, a nacpala jsem je do dlouhých zkumavek, které jsem našla doma."

"Pappasi, také byste měl mít víc rozumu a nepodporovat ji v něčem takovém," drsně pokáral kapitána Hannibal.

"Jasně, vždyť je to nejkrvežiznivější a nejútočnější křesťanka, s jakou jsem se kdy setkal," řekl Damien a nalil všem vrchovatě brandy. "Přisahám vám, že být to irská katolička, dávno už srazila britskou vládu na kolena a vybojovala nám zpátky Severní Irsko."

Reverendka sáhla hluboko do skříňky, vylovila z ní čtyři matné skleněné kulaté tuby a nacpala si je do kapes.

"Tak co, jsme připraveni?" zeptala se, když jediným douškem vyprázdnila sklenici. "Výborně, tak vyrazíme, ať už tady tu chuděru malou brzy máme, potřebuje se přece vykoupat a pořádně najíst."

Ujeli něco přes tři kilometry po silnici a pak zaparkovali na Leonardovu radu pod obrovským fikusem na samém kraji pralesa. Rozsvítili si baterky a s Leonardem v čele se pustili po úzké klikaté pěšině, která se vinula mezi stromy a přímými kmínky guajavy. Nedošli ještě daleko, když vtom se kapitán Pappas náhle zastavil a mačetou, kterou si nesl s sebou, usekl dva mladé stromky, rozřezal je na příhodné, asi dvoumetrové klacky a podal po jednom Damienovi, Hannibalovi a Petrovi.

"To bude něco na naše bojování!" vysvětloval. "Vemete chlapa po nohou, a on neuteče. Praštíte ho po hlavě, a to určitě neuteče taky."

"A kde máte klacek pro mne?" zeptala se Revča rozhořčeně.

Pappas jí dost neochotně uřízl také hůl a Revča se jí rozmachovala tak horlivě, až málem srazila Petrovi hlavu. Postupovali dál, a když šli asi tři čtvrtě hodiny, Leonardo se náhle zastavil a přikrčil se na pěšině.

"My už hodně blízko, sire," zašeptal, obrátil se a otočil baterku dolů, aby posvítíl na pěšinku. Pak rychle nakreslil klacikem v prachu na pěšině mapu.

"Tohle být ta chata, pane," vysvětloval, "na břehu řeky. Chata mít dva pokoje. V jednom být slečna Audley, v druhém pět mužských, co slečnu Audley hlídá."

"Jsou tam ještě nějaké stráže?" ptal se Hannibal.

"Ano, pane," řekl Leonardo. "Mají ještě dvě stráže, sire. Jeden stojí tady a druhý tady."

"Dobrá," řekl Hannibal. "My se Simonem půjdeme zneškodnit tohoto, a Petr s Pappasem se postarají o druhého. A pak se sejdeme před chatou."

"Výborně," řekl Petr a odešli s Pappasem houštím.

"A co já? Co budu dělat já?" zeptala se Revča rozhorleně.

"Půjďte se mnou a dáte si pozor, abyste mi neustřelila tou puškou hlavu," odpověděl jí Hannibal.

Petr s Pappasem vykročili za Leonardem mezi stromy. Museli postupovat pomalu, protože si nemohli svítit baterkou, a také měli strach, aby nešlápli na suchou větvičku a nevyvolali poplach. Konečně zahlédl Petr v dálce před nimi nejasné světélko, které mihotavě probleskovalo mezi kmeny stromů. Zpočátku nechápal, co to je, ale potom si uvědomil, že to tam svítí malý ohýnek a přesně prozrazuje postavení strážce. Leonardo se zastavil a zašeptal Petrovi do ucha.

"U toho malého ohýnka sedět stráž," řekl. "Mám mu jít natlouct?"

"Ne," vydechl Petr, "vezmu si ho na starost sám."

Ještě pevněji uchopil dlouhý klacek, prodíral se dál a očima ustavičně pátral ve stínech, které se kmítaly a pohybovaly ve světle plamenů. Pomaličku se sunul kousek za kousem kupředu. A najednou se před ním zvedl obrys, který Petr až dosud pokládal za pařez, ale jak se ukázalo, byl to urostlý Zenkalec, zabalený do příkrývky, s velikým oštěpem v ruce. Naštěstí stál k Petrovi zády, ale když se protáhl a zív a už se chystal otočit, uvědomil si Petr, že musí jednat. Vyrazil třemi rychlými kroky vpřed, klacek mu zasvítl vzduchem, a právě když se jeho oběť chtěla obrátit a přesvědčit se, odkud vychází ten zvláštní zvuk, praštil ji tlustý klacek rovnou do týla. Mohutný Zenkalec překvapeně zamručel, upustil oštěp i pokrývku, skácel se dopředu na obličej a zůstal tiše ležet. Petr ještě cítil, jak mu síla té rány prochází pažemi.

"Senzace, pane Foxtrot, vy jste ale toho mizeru pořádně majznul," zašeptal Pappas chraptivě, "Při trocha štěstí jste ho třeba i zabil."

"Proboha, doufám, že ne!" zvolal zděšeně Petr.

Poplašeně si poklekl a položil ruku na širokou hrud' padlého protivníka. K jeho nesmírné úlevě muž dosud dýchal a srdce mu pod mohutným hrudníkem tlouklo. Bylo vidět, že zůstane dlouho v bezvědomí, ale Petr nechtěl riskovat. Rychle rozřezal mužovu pokrývku na pruhy, spoutal mu do zadu ruce a pak mu pevně přivázal nohy k mladému stromku. V pralese po své levici zaslechli výkřik, přerušený úderem, jako když spadne ulomená větev. Hannibal si zřejmě stejně obratně poradil s druhou stráží. Teď zbývalo jen těch pět mužů v chatě.

Petr prošel kolem ohýnku a kousek dál, kde už prales končil, vyšel na mýtinu, přes kterou zurčela a šeptala říčka. Na jejím druhém břehu stála lovecká chata. Byla docela velká, a jak ji Petr obezřele obcházel, zjistil, že má dvoje dveře a dvě okna zavřená těžkými okenicemi. Jedny dveře byly zajištěné silnou železnou tyčí a Petr usoudil, že za nimi je určitě vězněna Audrey, protože druhé dveře byly prostě jen zavřené a žádnou tyč přes sebe neměly. Na druhé straně mýtiny zahlédl Petr Hannibala, Simona a podivnou postavu Revči, takže honem vystoupil do měsíčního světla a zamával na ně. Hannibal mu zamával v odpověď a celá ta trojice se rozběhla přes mýtinu za Petrem a Pappasem.

"Všechno v pořádku?" šeptal Hannibal. "Zajistil jste toho chlapa?"

"Ano. Leží svázaný tamhle nahoře v lese."

"Výborně. Ten můj se otočil, zrovna když jsem se k němu plížil, a chtěl spustit poprask, ale včas jsem ho zlikvidoval. Slyšel jste ho?"

"Jenom docela nezřetelně," řekl Petr. "A jaké jsou další bojové plány?"

"Chata má zřejmě dvě oddělené místnosti, takže se nám Revčiny bomby budou přece jen hodit. Jestli se nám podaří otevřít tyhle dveře a hodit bomby dovnitř, budou ti rošťáci tak překvapení, že nám vyběhnou rovnou do náručí," řekl Hannibal.

"Ty bomby vám půjčím, jen když je budu smět házet sama," ozvala se Revča.

"Dobrá, dobrá, vy krvežíznivá semetrika," řekl jí Hannibal. "Tak víš co, Simone, jestli se ti povede otevřít ty dveře, může hodit dovnitř bomby Revča. Pak honem zavři a zajisti dveře hákem. Až se tam budou pět minut dusit, už jim do velkého bojování nebude. Potom je pěkně pustíme ven a každého vezmem pořádně přes hlavu."

"Tolik legrace jsem si neužila od doby, co jsem se učila karate a judo," libovala si Revča.

Opatrně přešli přes mýtinu až k chatě a pak se Damien postavil ke dveřím a položil ruku na závoru.

"Připravena, Revčo?" zašeptal.

Reverendka vytáhla z kapsy bomby a držela je ve velkých rukách.

"Ano, pane, hotova a připravena k boji," přikývla. Damien prudce nazvedl závoru a doširoka rozevřel dveře. Sotva se dveře otevřely, hodila Revča do temného prostoru své čtyři bomby. Uvnitř to zapraskalo, ozval se hluk tříštícího se skla a pak už jen vyděšené výkřiky, když Damien zas zavřel dveře a vzápětí je zajistil těžkou tyčí. Z chaty k nim doléhala kakofonie tlumených výkřiků, kašlání a prudké bušení zoufalých rukou na dveře.

Jen bomby dopadly dovnitř, vrhl se Petr ke dveřím druhé místnosti a zvedl závoru, na kterou byly zavřeny. Rozrazil dveře, a přímo před ním stála Audrey, rozesmátá a naprosto v pořádku. Petr ji popadl do náruče a políbil ji.

"Už sis toho únosu učila dost," zeptal se po chvíli. "Nerad bych tě totiž odvěkl domů proti tvé vůli."

"Ty můj hrdino!" zvolala Audrey a znovu se rozesmála, když zahlédla své zachránce.

"Vždycky to byla nevěčná čertovská holka," řekl Damien a líbal dceru. "My tady riskuju život, abychom tě zachránili, a ty se jen směješ."

"Vždyť vypadáte všichni tak legračně!" namítla Audrey. "A co jste to vyvedli mým ubohým únoscům?"

"Pustili jsme jim tam plyn," vysvětlovala Revča se zápallem.

"Plyn?"

"Revča vynalezla takové bomby," vysvětloval Petr, "a tak jsme jim jich tam pár mrskli. Proto je tam takový rambajs."

"A teď je pěkně pustíme ven a jednoho po druhém praštíme po palici," dodal Damien a spokojeně si mnul ruce.

"Ale to přece nesmíte," zvolala Audrey pobouřeně.

"A proč ne proboha?" ptal se Petr.

"Byli na mě chudáčkové strašně hodní," řekla Audrey rozzlobeně, "a nedovolím, abyste je za to mlátili. A jestli jste je všechny udusila, Revčo, tak vám to nikdy neodpustím. Honem jim zase otevřete."

"Tak se mi zdá, že coby záchranná akce to bylo nejhorší fiasko, k jakému tu v poslední době došlo," vzdychl si Hannibal.

"Ale vždyť jste jim nemuseli ubližovat," zlobila se Audrey. "Stačilo, kdybyste slušně přišli, a oni by mě vydali."

"Vydali?" opakoval nevěřicně Hannibal.

"Samozřejmě."

"Ale jak to?" ptal se Hannibal.

"Protože věděli, že přijdete," vysvětlovala mu Audrey netrpělivě. "Hannibale, vy máte ale někdy dlouhé vedení."

"Ale kdo jim to pověděl? Jak to mohli vědět?"

"Protože jsem jim to řekla."

"Vy že jste jim to řekla? Proboha, já se vzdávám," řekl Hannibal. "Chcete mi tvrdit, že jsme se semplížili pralesem jako bojové komando zkřížené se špatně organizovaným skautským oddílem, a oni celou tu dobu věděli, že sem jdeme?"

"Ovšem," přisvědčila Audrey. "Vůbec mě tady nechtěli držet, přinutila je k tomu ta hnusná malá krysa Looja. Ale teď už si pospěšte a pusťte je ven, než je všechny utýráte."

Petr otevřel dveře a zevnitř se vypotáceli čtyři vyděšení Zenkalci; sténali, lapali po dechu, svíjeli se v prudkých záchvatech kašle, padali na všechny čtyři na zem, plivali a zvraceli a po tvářích se jim řinuly slzy. Z chaty se vyvyhlil bílý dusivý dým odporně páchnoucí zkaženými vejci a starmými ucpanými stokami.

"Co jste do toho ksakru dala, Revčo?" zeptal se Hannibal.

"Ta první dávka mi připadala trochu nedomrlá," přiznala se Revča, "tak jsem k ní přidala ještě všechno podle receptu na smrduté bomby, aby to dostalo trochu říz."

"Vůbec vám nevěřím, že jste reverendka," řekl Hannibal, "spíš jste jak čarodějnice ze Salemu."

"Když uvážíte, že jsou to prvňomky, co jsem kdy dělala, tak myslím, že vyšly docela dobře," bránila se trochu dotčeně Revča.

Petr s Audrey zatím dávali první pomoc nešťasným únoscům. S pomocí vody z potůčku a butylky brandy, kterou dost neochotně poskytl Damien, je zase brzy jakž takž postavili na nohy, i když Zenkalci pořád ještě dost těžce dýchali a hodně kašlali. Petr se šel také poohlédnout po obou strážcích, kteří se už dost vzpamatovali. Až na pohmožděninu vzadu na hlavách, velké asi jako vejce, po kterých byli ještě trochu otupělí, zřejmě k žádné úhoně nedošli.

"Když jste se teď přesvědčila, že žádný z vašich protivníků nezemře, mohla byste mi snad říct, co se to tady stalo?" řekl Hannibal.

"Ano, ale nejdřív raději zajedeme k Revče," navrhla Audrey. "Nemáme moc času a musíme zatelefonovat do královského paláce."

Když se vrátili na misi, dostala Audrey na posilněnou napít a vylíčila jim své dobrodružství.

"Udělala jsem pořádnou pitomost," přiznala trochu trpce. "Vracela jsem se domů autem, a najednou jsem si všimla, že přes silnici leží velký strom a kolem postává několik Zenkalců s mačetami, jako kdyby se chystali ho odklízet. Chtěla jsem tam trpělivě počkat, dokud ten strom neodstraní, ale najednou přijel z druhé strany Garutara - víte, ten Loojův bratranec, co vždycky tvrdí, jak nemůže Looju ani vystát - zastavil u stromu, vystoupil a o něčem se pak s křikem dohadovali. Garutara přešel strom, přišel k mému vozu a povídal, že ostatní zrovna poslali pro pilu a bude jim prý trvat ještě několik hodin, než ten strom odklidí, a on že prý se rozjede zpátky do města a ochotně by mě svezl."

"A vy jste k němu nasedla?" zeptal se Hannibal.

"Ano, a než jsem si pořádně uvědomila, co se děje, odbočil do pralesa. V té chvíli nemělo ani cenu se bránit a taky jsem si řekla, že když se mezi ty rošťáky dostanu, dovím se aspoň něco užitečného."

Petr si vzdychl a pozvedl oči k nebi.

"Když jsme přijeli k té chatě," vyprávěla dál Audrey, "čekal tam už Looja v plátěné bundě a tyroláku a tvářil se výhružně jako Gunga Din. Choval se docela zdvořile, ale úlisně a hrozivě. Sotva jsem s ním přestala jednat ironicky, usmál se a pak mě úplně převezl, protože mi klidně pověděl, co má v plánu."

Audrey se na chvíli odmlčela a napila se.

"Řekl, že když mu neprozradím, kde leží to údolí, je konec s letištěm, přehradou a všemi těm stavbami kolem, a on že přijde o spoustu peněz. Není prý nijak zvlášť mstivý, ale kdyby k tomu došlo, postará se prý, aby se v příštích pár letech něco stalo všem lidem, které mám ráda a kterých si vážím. Mně osobně prý vyhrožovat nebude, protože ví, že by to se mnou nehnulo, ale má dojem, že to pomalé týrání, když bych jakživa nevěděla, co se stane mým přátelům, by mě přece jen trochu zviklalo."

"Svině jedna proradná," ulevil si Hannibal.

Petr mlčel a jenom se díval Audrey do obličeje, v němž už začínalo být znát, čím děvče prošlo.

Audrey se na něj rozrušeně usmála.

"Pokoušela jsem se blufovat," vyprávěla, "ale neskočil mi na to. Tak jsem mu řekla, že i kdybych mu prozradila, kde to údolí leží, nebylo by mu to stejně nic platné, protože by proti němu povstalo ve zbrani celé Zenkali. Na to se jenom zasmál, odporně, jak on to dovede, a řekl mi, že na Zenkali mu vůbec nesejde. Ve chvíli, kdy by bylo

údolí zničeno, splnil, oč byl požádán, a rozjel by se do Djakarty, kde už by ho čekala odměna."

"To mě nenapadlo," přiznal Hannibal. "Proto byl tak zoufalý."

"Ano," přisvědčila Audrey, "zoufalý, ale sebejistý."

"Tak co jsi udělala?" zeptala se Revča.

"Prozradila jsem mu, kde to údolí leží."

Na chvíli se rozhostilo naprosté ticho.

"Cože jsi udělala?" zeptal se potom Petr.

"Pánbůh ti odpusť, tak tohohle já se dočkám od vlastní dcery!" zabědoval Damien.

"Audrey, miláčku, jak ses mohla k něčemu takovému snížít?" zakvílela Revča.

Jen Hannibal zůstal úplně klidný a v očích mu jiskřily veselé plamínky.

"Tak mám dojem, že Audrey udělala to nejprostší a nejinteligentnější, co se udělat dalo," řekl. "Tak ven s tím, irský Machiavelli."

"Tu cestu jsem mu prozradila," řekla Audrey s úsměvem, "i když s několika drobnými odbočkami, které můžou věci jen prospět. Jenomže jsem mu poradila pořádnou zacházku a ještě jsem zdůraznila, jak je to v těch místech nebezpečné a jak těžko se tam leze. Looja se s tím spokojil a slyšela jsem ho, jak říká Garutarovi, že se hned po svítání vydají s třiceti muži do toho údolí. Napovídala jsem mu, že to tam trvá asi šest nebo sedm hodin. A protože jsem věděla od Leonarda, že mě všichni přijdete zachránit, řekla jsem si, že aspoň získáme trochu času."

"Skvělé," pochválil ji Hannibal, "chytneš ho do jeho vlastní pastí."

"Vidíte, tak podlýho zloděje dokáže přelstít jen irské děvče," řekl pyšně Damien a nadšeně plácl Revču po zádech.

"Co myslíš, že by se vlastně mělo dělat?" zeptal se dívky Petr.

"Králík by měl vyslat svou stráž, aby prolezla do údolí rozsedlinou pod vodopádem," řekla Audrey. "A my zase budeme dávno předtím, než tam Loojovi lidé dorazí, čekat pod útesem. A až začnou slézat..."

"Tak je majzneme po palici," vykřikla Revča, úplně unesená tím nápadem.

Hannibal se spokojeně usmál a vstal. "Jdu zavolat do královského paláce," řekl.

"A já udělám ještě pár bomb," prohlásila Revča se zápalem, sotva Hannibal odešel.

"Ani nápad, Revčo. Přece nemůžeš v tom údolí házet bomby," zvolala Audrey. "Ještě bys ptáky vyplašila."

Reverendka se zatvářila zklamaně.

"Myslíte, že byste s námi vůbec měla chodit, Revčo?" zeptal se Petr. "Není vyloučeno, že tam vypukne pořádná rvačka, a nechceme přece, aby se paní reverendka zapletla v údolí do nějaké vulgární bitky. Určitě by to udělalo špatnou reklamu církvi."

"Nesmysl," řekla Revča. "Jedu v tomhleto od začátku a chci v tom vytrvat do konce. A kromě toho si myslím, že církev trochu bojové reklamy potřebuje."

V té chvíli se vrátil Hannibal.

"Nezlobte se, že to tak dlouho trvalo," omlouval se. "Ale Napoleon a Ježíš nejsou dneska zrovna v nejlepší formě."

"Co říkal Králík?" ptala se Audrey.

"Nařídí celé své stráž, aby do hodiny čekala u křižovatky před údolím Ptáka posměváka. Je celý šťastný, že se Looja tak znemožnil, a požádal mě, abych vám tlumočil jeho omluvu, že se k vám takhle choval Zenkalec, a také abych vám poblahopřál k úspěchu."

"Od Králíka je to moc hezké, ale žádný úspěch se ještě nekoná," řekla Audrey.

"Ale bude," ujistoval ji Petr.

"Zaručeně," souhlasil s ním Hannibal. "ale teď nám, prosím vás, Revčo, nalijte spoustu horké kávy, a pak už musíme vyrazit."

S královou stráží se sešli na stanoveném místě na silnici, asi půl kilometru od vodopádu, který zakrýval vchod do údolí. Králova osobní stráž byla elitní skupina mužů vybraných pro svůj obrovský, hrůzu nahánějící vzrůst. Jejich cvičitelem a velitelem byl jakýsi kapitán "Prásktřísk" Summerville, někdejší člen anglické královské gardy. Byl to rázný a schopný důstojník a svou malou jednotku dokonale ovládal.

Zatímco v pozadí stáli v pozoru jeho muži, přistoupil k Hannibalovi a zasalutoval.

"Přesně jsem své lidi poučil, pane," řekl. "Pokud to nebude nutné, nesmí dojít ke krveprolití, ale údolí se musí zachránit za každou cenu."

"Zcela správně," řekl Hannibal, "a také by se tam měl pokud možno udržet klid."

"Jistě," odpověděl Prásktřísk. "To jsem svým lidem zvlášť naléhavě zdůraznil. Mimochodem, pane... dámy s námi jdou také? Třeba se strhne dost ostrý boj. U toho by dámy rozhodně být neměly. Chápete přece, je to jen mužská záležitost."

"Je jasné, že tyhle dámy neznáte," odpověděl mu Hannibal pobaveně. "Tady slečna Damienová vlastně celé spiknutí odhalila a paní reverendka Bombarlacková dovede zacházet s bombami jako hotová křesťanská partyzána."

"Jak myslíte, pane," řekl Prásktřísk pořád ještě dost pochybovačně a zřejmě si myslel, že Hannibal jen tak vtipkuje. "Ale doufám, že se budou držet v týlu, mimo bojovou linii."

"Vezmu si je osobně na starost," slíbil mu Hannibal.

Co nejopatrněji vyšli k vodopádu. Petr v čele, Prásktřísk a jeho muži za ním a ostatní v pozadí. Loojova bojůvka teď zřejmě postupovala na kilometry od nich pralesem a sotva je mohla slyšet nebo zahlédnout, ale nechtěli nic riskovat. Když dorazili k vodopádu a k úzké rozsedlině vedoucí do údolí, postavil Prásktřísk šest mužů na hlídku. Královská stráž i se svou dost nesourodou společností se pak protáhla do rozsedliny a s mohutným cákáním se

vrávoravě přebrodila do údolí Ptáka posměváka. Když vstupovali do údolí, začalo právě svítat. V bledém, perlově našedlém příšeří stály stromy ombu s větvemi propletenými závoji lehké mlhy, a jak světlo sílilo a jasnělo z perlově šedé do bledě petrkličové, zaslechla celá výprava, jak všude kolem volají s mírným posměchem ptáci posměváci: "Ha, ůhaů. Ha, ůhaů."

Konečně došli k útesu, po kterém se Audrey s Petrem spustili do údolí. Tudy také určitě sestoupí Loojovi lidé, protože budou sledovat Petrovu stopu a řídit se radami, které jim dala Audrey.

Prásktřísk pečlivě rozmístil své lidi a ostani se rozestavili ta, aby viděli, co se bude dít, ale přitom se nedostali do palebné linie. Ranní vzduch byl chladný a Audrey se zachvěla, trochu zimou a trochu očekáváním, a také podivným strachem, že Looja si v jakési jasnozřivosti uvědomil, že ho oklamala, a nepřijde. Poslední věchýtky mlhy, podobné poletujícímu prachovému peří, odpluly vzduchem k obloze, která teď byla sytější, nádherně modrá.

"Už by tu měli brzy být," zašeptal Petr, když se podíval na hodinky. "Mám jenom strach, že náš přítel Looja s nimi nepřijde - moc by mě mrzelo, kdyby nám zdrhl."

Kapitán Pappas, který až dosud seděl jako mohutný zakaboněný medvěd, si teď trochu poposedl a pohlédl na Petra se zábleskem zadostiučinění v černých očích.

"Jen vy nemějte stracha, pane Foxtrot," řekl hlasitým šepotem, "i když uteče odsud, ze Zenkali se nedostane."

"Jak to že ne?" zeptal se Petr.

"Protože mi zaplatil pět set liber, abych ho odvezl do Djakarty," odpověděl kapitán Pappas prostě, "a po tom, co udělal slečně Audrey, já ho nezavezu nikam."

"Chcete snad říct, že kdyby byl neunesl Audrey, klidně jste ho nechal, ať zničí údolí, a pak mu ještě pomohl k útěku?" zeptal se Petr nevěřícně.

Kapitánovi se zalesklo v očích.

"Kdepak. On byl takový hlupák, že zaplatil předem. Copak je to nějaký obchodník? Něco takového by Řek nikdy neudělal. Taková nedoslýchavost! Víte, já bych byl řekl tady panu Hannibalovi, co má ten Looja za lubem. Chytili by ho a údolí by bylo zachráněné."

"A co těch pět stovek?" zeptal se Hannibal.

Pappas se po něm podíval a zamračil se.

"Vy si snad myslíte, že já bych vrátil takovému gaunerovi pět stovek?" zeptal se rozhořčeně. "Takhle my Řekové neobchodujem."

Než se stačili dovědět něco víc o této svérázné obchodní etice, octl se mezi nimi najednou Prásktřísk.

"Prosím, už žádné mluvení, pane," řekl Hannibalovi. "Jeden z mých mužů, kterého jsem umístil nahoru na strom, mi dal zrovna znamení, že přišli."

Petr pohlédl na Audrey. Oba si teď s vítězoslávou uvědomili, že Looja vstoupil do pasti, kterou mu Audrey nastražila. Revča si pomalu mnula ruce a dokonce i Hannibal, jehož obvykle hned tak něco z míry nevyvedlo, se tvářil napjatě. Jan kapitán Pappas zůstal naprosto klidný a vypadal jako člověk, který usilovně přemýšlí, jak nejlépe utratit pět set liber.

To už i slyšeli, jak nahoře docházejí k útesu Loojovi lidé, a protože si zřejmě myslí, že jsou úplně sami, zpívají si co chvíli kousek nějaké písničky a smějí se mezi sebou. Když s takovým hlaholem došli až ke kraji útesu, dlouho se halasně hádali, jak uvázat lana a kdo co dopraví dolů po skalní stěně. A hlavně bylo slyšet Looju, jak uděluje rozkazy a ostře svým lidem něco vytýká. Zřejmě byli mnohem ležernější a neukázněnější než královi strážci, kteří se teď bez hnutí křčili v křoví na úpatí útesu. Shora z útesu se připlazila první lana a Petr s Audrey i jejich přátelé přihlíželi v krajním napětí. Po lanech se postupně spouštěli jako útočící kobylinky Loojovi pochopové, vyzbrojení mačetami, kanystry benzínu a nejrůznějšími střelnými zbraněmi, od opakovacích po arabské předovky, které by pravděpodobně dokázaly být stejně nebezpečné svým majitelům jako ptákům posměvákům. Čtyřicet mužů se spustilo dolů a stálo teď ve vesele rozprávějící skupině, očekávající svého vůdce a další pokyny. To už po laně sklouzl za svými lidmi Looja, a Petra až překvapilo, jak je na tak drobného parádívého mužička čilý a mrštný. Looja doskočil na zem, pečlivě si utřel ruce do bílého hedvábného kapesníku, narovnal si tyroláček a obrátil se, aby promluvil ke svým lidem. A vtom vystoupil z křoví pevný a hrozivý polokruh králových strážců, kteří drželi Jan tak jakoby nic pušky, tiše a neúprosně se zastavili a téměř připíchli Looju a jeho bojůvku k útesu.

Looja vypadal chvíli naprosto ohromeně. Pohlédl doleva i doprava a olízl si růžovým jazykem rty. To už vystoupil kupředu Prásktřísk.

"Ve jménu krále odhodte zbraně!" řekl hlasem, který se chvěl pýchou nad dobře splněným úkolem. "Jste zatčeni."

Po chvíli omráčeného mlčení odhodili všichni Loojovi lidé pušky, mačety a kanystry benzínu, rozběhli se zpátky k lanům, a jak se snažili vyšplhat nahoru na útes a dostat se co nejrychleji pryč, prali se, kopali a strkali jeden do druhého.

"Strážce vpřed a zadržte ty muže!" zvolal Prásktřísk. Královi strážci vyrazili jako obrovská lavina černého svalstva v uniformě a v tu chvíli vypukla pod útesem hotová vřava. Když protivníci odhodili zbraně, odhodili je i královi strážci a vytáhli místo nich na ječící přehájecí muže, krátké, ale pevné obušky.

Uprostřed celé té rvačky stál Looja dokonale upravený, drobný a smrtelně vážný. Petr si zpočátku myslel, že nenadálý obrat událostí a krach všech jeho záměrů Looju dočista zdrtil a že teď přizná porážku a co nejdůstojněji se vzdá. Velice se však mýlil. Looja si počkal na chvíli, kdy snad každý z králových strážců měl plné ruce práce, jak se pokoušel přemoc a spoutat hysterického a vzpurného člena jeho bojůvky, a pak se chopil příležitosti. Dlouho už tam nehnutě stál, takže i strážci, kteří měli dost co dělat s přehájecími muži, se stejně jako Petr domýšleli, že mlčky dává najevo, že se vzdává, a přestali si ho všímat. To Looja při své prohnatosti a lstivosti také předvídal. Náhle se přikřčil a

rozběhl se udivující rychlostí do ombového háje. Měl ovšem smůlu, protože ještě netušil, že nablízku se skrývá v křoví Hannibal se svými přáteli. Sotva Looja vyrazil, vyskočil i Petr a rozběhl se, aby mu zastoupil cestu. Looja kličkoval mezi stromy a křovinami, souběžně s místem, kde stál Hannibal s Revčou. Petr měl co dělat, aby zkrátil vzdálenost mezi sebou a pronásledovaným, který dovedl až překvapivě rychle utíkat. Hannibal se rozhodl zasáhnout, i když věděl, že Looja by po právu měl padnout do rukou Petrovi. A proto, když Looja běžel kolem, pozvedl Hannibal ten užitečný klace, co jim uřízl Pappas, když se vydali zachraňovat Audrey, pečlivě zamířil a plnou silou své mocné paže jím mrští jako oštěpem. Klacek proletěl vzduchem, přesným úderem, který všichni slyšeli, zasáhl Looju mezi lopatky, srazil ho k zemi, a jak Looja ještě jednou prudce dávivě zalapal po vzduchu, vyrazil z něho dech.

"Bravo, to byla skvělá trefa," libovala si Revča a poskakovala radostí.

Looja sebou zmítal na zemi, úplně šedý v obličeji, a přidrušeně křečovitě dýchal. Stejně jako ta náhlá prudká rána ho ohromila, když uviděl Petra, jak k němu utíká celý rozcuchaný a udýchaný a za ním jak běží Audrey s ostatními.

"Foxglove!" zachroptěl a nenávisťně na Petra pohlédl.

"Ano, výtečníku," řekl zavile Petr, naklonil se a popadl Looju za límec plátěné bundy, "tak mám dojem, že ti něco dlužím, ty zrudlo zakrslá."

Pečlivě a přesně udeřil svého protivníka přímo do brady, až se Looja otočil, zavrával nazad a prudce dosedl na zem. Po obličeji mu stékala krev a oči mu zuřivě plály. Ozvěna té rány příjemně prochvívala Petrovou paží. Vložil do toho zvedáku, jaký si osvojil při boxování, všechno trápení a zoufalství posledních týdnů a říkal si, že to byl přímo mistrovský úder.

"Tak to bylo za mě," řekl, znovu přistoupil k Loojovi, popadl ho za klopy a vyzvedl jako loutku, "a teď ještě jednu za slečnu Damienovou."

Rozpřáhl se, aby znovu mužička udeřil, ale Looja se s rychlostí útočícího hada otočil, vytáhl z rukávu nůž a tenkou čepelí bodl Petra do prsou. Život v té chvíli zachránila Petrovi jen stříbrná cestovní láhev, kterou si půjčil od Damiena. Ještě než vyšli, si ji zastrčil do náprsní kapsy od bundy, a jak po něm Looja zespu máchl, pronikla čepel látkou, odrazila se od stříbra, vyjela nahoru a rozřízla Petrovi tvář od brady až k uchu. Překvapený Petr mužička pustil, a když na sebe pohlédl, viděl, jak mu po bundě crčí krev. Nechápatě vzhlédl, ale vtom se po něm Looja vrhl znovu, drobné zoubky vyceněné v krvavém úsměvu, a tentokrát mířil dolů, na břicho. Petr se ještě pokusil vzchopit a bránit, ale vtom se před ním objevila velká hnědá ruka, porostlá kožichem hnědých chlupů, a sevřela jako svěrák Loojovu paži. Looja zařval bolestí, ale to už mu další ruka dopadla v nemilosrdném karatovém úderu na šíji. Looja padl na zem a zůstal ležet jako pohozená loutka.

"Pchá!" ozval se znechuceně kapitán Pappas, jemuž ta mohutná ruka patřila, "ten parchant ani neumí pořádně zacházet s nožem."

"Petře, jak ti je?" volala Audrey a běžela k němu. Petr k ní obrátil obličej zakrytý maskou polozaschlé krve, z níž dosud stékaly malé pramínky. Rána vedoucí od brady k uchu vypadala jako po seknutí šavlí a odhalila mu čelist až na kost.

"Nůž se zdá vždycky horší, než je," odpověděl jí Petr krátce a pokusil se o úsměv.

"Být ještě horší, tak jsi mrtvý, ty blázne," řekla Audrey a rozplakala se. "Proč jsi se s ním sakra musel prát?"

"Protože je poloviční než já," zažertoval Petr.

"Ukaž, já ti tu ránu vyčistím," řekla Audrey.

"Ne, nechte to radaši na mě," volala Revča a udýchaně běžela k místu, kde stál Petr s Audrey. "Jestli nechcete, aby měl nadosmrti jizvu, musí se to pořádně ošetřit."

Rozložila si malou lékárníčku první pomoci, kterou si s sebou přinesla, pečlivě očistila Petrovi krev kolem rány a pak mu zející ránu přelepila dvěma proužky leukoplasti, aby ji alespoň trochu stáhla.

"A teď ho musíš odvézt co nejrychleji do nemocnice," obrátila se na Audrey. "Doktor Mafoози se ohání jehlou jako pravý umělec, vážně, úplně jako umělec. Lékař to valný není, ale jak mu strčíš do ruky jehlu, zapracuje ti na tom mládenci jak na goblenu a budeš ho mít ještě hezčího. Vem si s sebou radši tatínka, kdyby Petr náhodou omdlel, a už koukejte jet."

"Co bych omdlíval?" bránil se Petr rozhořčeně. "Ani mě nenapadne. Jen si počkám, až ten parchant zas přijde k sobě, a potom..."

"Nic takového neuděláš," řekla mu Audrey pevně. "Revča má docela pravdu."

"Looju přenechte nám," řekl Petrovi Hannibal. "Až se doví, že ho miníme žalovat pro pokus o vraždu, určitě zanechá protestů a vůbec všeho."

"Amen," řekla Revča.

A sotva to dořekla, začali všude kolem nich v křoví volat ptáci posměváci: "Ha ůhaũ... ha ůhaũ... ha ůhaũ...", a jak se tak ombovým hájem ozvěnou rozléhalo jejich divoké žalostné volání, znělo nad tím droboučkým bezvládným v listí ležícím Loojovým tělem téměř jako rekviem.

KAPITOLA VIII ZENKALI ZACHRÁNĚNO

Králík ležel ve svém obrovském visutém lůžku, jednou nohou se pohupoval sem a tam a mračil se jako ďábel. Kousek od něho seděl Hannibal a Petr s obličejem křížem krážem přelepeným leukoplasti. Všichni svírali v rukou velké sklenice ůLése-Majestěũ, ale přestože se jí už povzbudili až dost, netvářili se nikterak šťastně.

"Abyste mi špatně nerozuměli, Petře," řekl Králík a trochu usrkl svého nápoje, "nemyslete si ani na chvíli, že bych snad vám a Audrey nebyl vděčný, že jste zachránili údolí a zkompromitovali tu hnusnou krysku Looju. Jsem tím úplně nadšený. Mít na Zenkali něco jako válečný kříž anebo madaili pro raněné, rovnou bych vás oba vyznamenal, i

když moc dobře vím, jak pomíjivý je takový vděk. Myslím, že vám ho dokážu vyjádřit trochu vhodněji, ale o tom se zmiňuju jen tak mimochodem. Celá aféra s tím údolím náš problém vůbec nevyřešila, až na to, že nás zbavila Looji. Ale na dveře mého paláce pořád ještě buší sir Osbert a sir Lancelot, oba s naprosto opačnými názory, ale zcela jasným cílem. Proto jsem si vás dneska ráno pozval. V jedenáct za mnou přijde sir Lancelot a sir Osbert a chtějí se mnou jednat."

"Propánaboha," zděsil se Hannibal.

"Jiného východiska není, milý Hannibale. Jen ať si každý řekne své, a kdo ví, třeba se ještě něco naskytne."

"Králík má nejspíš pravdu," řekl Petr, který jen těžko artikuloval pro všechny ty stehy. "Když nic jiného, můžem říct aspoň strýčku Osbertovi, jak to bylo s Loojou."

"To je přece nápad," zajásal Králík a hned se zatvářil potěšeněji. "Na to jsem vůbec nepomyslel. Mimochodem, sehnal jste už Drooma?"

"Ještě ne, pořád se ještě toulá někde v pralese. Ale nechal jsem mu vzkaz," řekl Petr.

"Z toho by člověk vyletěl z kůže," rozčilil se Hannibal. "Když o něj nestojíme, v jednom kuse otravuje, a když ho potřebujeme, není k sehnání."

Znovu ponuře umlkli.

Králík dopil až do dna a namáhavě vstal z lůžka. "Vidím, že přichází Malapi, takže bohové pomsty už jsou zřejmě tady. Půjďme, pánové."

V obrovské jídelně seděli na opačných koncích velkého stolu sir Lancelot a sir Osbert a tvářili se nezaopatě jako dvě kočky na zahradní zdi. Povstali a chladně, nepatrně se uklinili, když do místnosti křepce a s předstíranou dobrodušností vešel Králík.

"Drahý sire Lancelote a drahý sire Osberte, promiňte laskavě, že a jsem se tolik opozdil," zahlaholil na ně a zuby mu zasvítily v úsměvu, "to víte, státnické záležitosti, státnické záležitosti. Ale o těch vám, pánové, nemusím přece nic vykládat. A co nějaké malé občerstvení - jistě vás nemusím v takovém vedru příliš přemlouvat? Myslím, že máme skoro všechno - ano, jistěže, pro vás, sire Osberte, whisky s vodou a pro vás, sire Lancelote, džin s tonikem - jistě, bude nám potěšením... Hannibale a Petře, tamhle je džbán s tím bílým nápojem, který vám tolik chutná... tak, všichni spokojeni? To jsem rád, velmi rád."

Králík usedl a usmál se na všechny kolem stolu, překypující energii jako sopka, nezdolný jako lavina.

"Jestlipak jste dostal můj dopis, sire Lancelote? Samozřejmě že jsem ho poslal i siru Osbertovi. A teď by mne nesmírně zajímaly vaše názory."

Králík se opřel v židli a seděl tu s vážným klidným obličejem, velké, čokoládové hnědé prsty propletené do sebe. Sir Osbert pohlédl na sira Lancelota, jako by si ho teprve teď povšíml. Na chvíli bylo ticho. Pak si sir Lancelot odkašlal a krátce nesouhlasně se usmál.

"Jestli proti tomu nikdo nic nemáte, tak bych... snad... možná i začal jako první," navrhl. "Mé názory snad přispějí k tomu, abychom si formulovali jisté úmodus operandiů."

Sir Osbert se tomu ušklíbl, ale sir Lancelot ho nebral na vědomí.

"Přečetl jsem si váš dopis velmi pečlivě, Vaše Výsosti, a dovolím si hned zpočátku říct, že chápu vaše dilema a že s vámi i sympatizuji. Obtíž tkví v tom, že jste schválili projekt letiště, než bylo objeveno to údolí. Abych teď mluvil za sebe, coby ochránce přírody, celá myšlenka stavět tu letiště a přehradu se mi ani v nejmenším nezamlouvá, ale rozhodnutí, zda se má realizovat či nikoli, musí samozřejmě zůstat na Zenkali, jedině na Zenkali."

Rychle pohlédl na sira Osberta, trochu si upil a pokračoval.

"Měl bych myslím vyjasnit stanovisko své i organizace, kterou zastupuji. Po celém světě lidé s horečnou rychlostí pustoší nebo dokonce úplně ničí hodnoty, které se nedají nahradit - někdy z nepochopení, čeho se dopouštějí, někdy úmyslně a záměrně, ale vždycky ve jménu pokroku. Pokud smím použít analogie, uřezáváme si větve, na které sedíme. Má organizace neklade samé překážky, jak se domnívá sir Osbert. Voláme čistě po jpoatnosti. Hlubeco nás zajímá živočišný svět a jeho prostředí, jenže většina lidí nenaštěstí nechápe, že to prostředí může sahat od tropického pralesa až po londýnské slumy. A obvykle slyšíme jen argument, k čemu nám všichni ti tvorové jsou, při naší záračné technice, při tom, jak ovládáme přírodu, jak si dokážeme ovlivňovat své osudy, anebo se nám to aspoň tvrdí. A prostá odpověď na to zní, že to nevíme."

Sir Osbert se znovu ušklíbl.

"Přesně tak," opáčil. "Nevíte nic."

Sir Lancelot na něj pohlédl.

"Jenomže my svou nevědomost alespoň přiznáváme a nesnažíme se ji zamaskovat jako vy."

Sir Osbert zrudl.

"Takže tvrdíte, že všechny vyše argumenty, všechny ty překážky, které kladete, jsou založeny na nevědomosti?" zavrčel. "A jak chcete dosáhnout nějakého pokroku? Svět se rozrůstá, rozmachuje, a vy se ustavičně pokoušíte strhnout jej zpět."

"Jestli přiznáváte, že existuje volba mezi přehradou a letištěm na Zenkali a mezi záchranou údolí Ptáka posměváka, pak jsem rozhodně pro to, aby údolí bylo zachováno," řekl sir Lancelot, "protože je nejen přírodovědecky pozoruhodné - ale navíc ještě ani sami nevíme, jak by mohlo být důležité."

"Důležité? Důležité?" ušklíbl se sir Osbert. "A to si myslíte, že všichni budeme sedět, koukat do vzduchu a nic nedělat jen proto, že údolí by třeba mohlo mít nějaký význam? Drahý pane, jste úplný cvok. Žijeme přece ve dvacátém století. A v naší době není na nějaký ekologický přepych čas..."

Zmlkl, protože Hannibal se na celé kolo rozesmál. Sir Osbert se na něj pobouřeně podíval.

"Velice se omlouvám," řekl s přestíranou kajčností Hannibal, "ale tak svělý obrat jsem už dávno neslyšel -

ekologický přepych... Moc se mi to líbí. Působí to velmi moderně."

"Ano," řekl sir Lancelot suše. "Obávám se však, že tento... ehm... ekologický přepych, o kterém mluví sir Osbert, se týká nás všech, ochránců přírody i lidí, kteří nám plánují pokrok."

"Netušil jsem, že jsem řekl něco kdovíjak veselého," pravil sir Osbert upjatě.

"Ne, naprosto nic veselého," potvrdil mu sir Lancelot, "jenom velice smutného."

Král posunul o nepatrný kousek své mohutné tělo.

"V zásadě s vámi sice souhlasím, sire Lancelote," řekl. "Ale stejně bych se, jestli dovolíte, pokusil omezit tuto diskusi na náš bezprostřední problém. Jaké máte názory na plán, s kterým jsme vystoupili?" Zaujatě se zadíval na jednoho chrabrého bojovníka na druhého.

"Je naprosto absurdní," prohlásil sir Osbert, "celý projekt by se tím donekonečna odložil. A protože tu zastupuji vládu Jejího Veličenstva, musím co nejdůrazněji prohlásit, že nestrpíme žádné otálení v záležitosti, která je nanejvýš důležitá nejen pro bezpečnost Britského společenství národu, ale i Zenkali samotného."

"Velmi mi lichotí, jak se domníváte, že se cizí mocnosti zálibně poohlíží po tak skromném ostrůvku, jako je Zenkali," tiše poznamenal král.

"Nejde jen o Zenkali, ale o celý Indický oceán," podrážděně vyjel sir Osbert. "Ať se snažíme sebevíc, zřejmě tu nikdo nepochopí, že možná riskujeme mír na celém světě pro pár zatracených stromů a pitomých ptáků."

"Již jednou jsem vám připomněl, že pták posměvák je ztělesněním fanguského boha," pravil král chladně.

"Pevně doufám, že už se o tom nebudu muset zmiňovat."

"Omlouvám se," řekl sir Osbert se sebezapřením.

"A co si o tom myslíte vy, sire Lancelote?" otázal se král a odvrátil svůj baziliščí pohled od poraženého sira Osberta.

"Já osobně bych viděl obtíž jinde. I když zjistíte, že pták posměvák dokáže přežít i mimo tu nepatrnou enklávu, na kterou se adaptoval, a totéž se vám podaří i se stromem ombu, budeme je vlastně udržovat v jakémsi vakuu. Má organizace se snaží, pokud je to možné, zachovávat přírodní druhy ůin situů, takže už ze zásadních důvodů bychom bohužel s přemístěním ptákaj posměváka ani stromu ombu nemohli souhlasit. A i když pomineme všechny ostatní překážky, obávám se, že uskutečnění vašeho záměru by si vyžádalo nesmírných nákladů, a nedovedu si představit, kde byste takové prostředky získali. Chápu, že z vašeho hlediska má toto řešení jako jistý kompromis své přednosti, ale moje organizace by proti němu bohužel musela protestovat."

"Vždyť je úplně nesmyslné, abychom riskovali celou budoucnost lidstva kvůli nějakým ptákům a stromům," ozval se ostře sir Osbert, který se už z králova pokárání vzpamatoval.

"Mně zase připadá naprosto nepochopitelné, jak nedokážete nahlédnout, že celá budoucnost lidstva závisí na zachování přírody, a ne na jejím ustavičném kořistnickém využívání," odpověděl hněvivě sir Lancelot, který to už nemohl poslouchat.

"Ale pánové, pánové," konejšil je král, "úplně chápu vaše rozrušení, ale prosím vás, zachovejme klid. Oba jste mne seznámili se svými názory a oba jste přednesli závažné argumenty. Jestli dovolíte, budu vaše myšlenky tlumočit zvláštní radě a zajímá mne teď, zda byste byli ochotni, pokud by vám tam chtěli položit nějaké otázky, znovu vysvětlit svá stanoviska?"

"Ovšem, s radostí," přisvědčil sir Lancelot.

"Jsou to všechno jen další odklady," poznamenal sir Osbert a pokrčil rameny. "Zřejmě s tím souhlasit musím, i když bych řekl, že všechno by to měl být dávno jasné i těm nej-"

"Komu prosím?" zeptal se přímo sametově král.

"Chtěl jsem jen říct, že každému je jistě zřejmé, jak důležité je to letiště pro Zenkali," spěšně se opravil sir Osbert.

"Jenomže nelze přehlízet, jak důležitý je pták posměvák a svým způsobem, i když o něco méně, strom ombu pro nás," řekl král. "Jistě vás proto oba pobouří, když vám teď prozradím, že včera v noci se někdo pokusil proniknout do údolí, zničit všechny stromy a pozabíjet všechny ptáky."

"Propánaboha, to snad ne!" zvolal sir Lancelot. "A co se stalo?"

Sir Osbert mlčel.

"Naštěstí bylo spiknutí odhaleno a všichni ti lotři zadrženi," odpověděl klidně král. "A doufám, že brzy zjistíme, kdo za tím pokusem stál."

Sir Osbert zbělel jako křída a potom pomalu zrudl. Rozpačitě si odklašal.

"To je skutečně odporné, hnusné," řekl naprosto nepřesvědčivě. "A víte už, kdo to provedl?"

"Naneštěstí vedl ty darebáky jeden vysoký státní úředník," odpověděl král lítostivě. "Samozřejmě že bude deportován. Ale nás zajímá mnohem víc, kdo celou akci inspiroval."

"Jenomže přimět ty lidi, aby promluvili, musí být po čertech těžké," řekl sir Osbert, "a i když začnou vypovídat, těžko od podobných typů čekat, že řeknou pravdu."

"Já si zas myslím, že promluví," řekl král. "Ale nesmím vás nudit takovými hloupostmi. Jakmile bude něco nového, spojím se s vámi. A kdybyste do té doby cokoli potřebovali, klidně si řekněte. Hannibal anebo mladý Foxglove udělají, co bude jenom v jejich silách, aby vám vyhověli."

Vyprovodil oba pány ke dveřím jídelny a předal je majordomovi. Potom se vrátil ke stolu a sedl si.

"Tak co si o tom všem myslíte?" zeptal se Hannibala.

"Musím říct, že sir Lancelot mi je čím dál sympatičtější," přiznal Hannibal. "Je aspoň čestný, zatímco o charakteru sira Osberta mám silné pochybnosti."

"V tom bych s vámi souhlasil," řekl král. "Jenomže Looja je pořád ještě v bezvědomí, takže tento bod si ověřit

nemůžeme. Dokud se neobjeví Droom a Looja nepřijde k sobě, nemůžeme udělat celkem nic inteligentního. A tak bych vám oběma navrhol, abyste se sebrali, šli domů a vyčkali dalších událostí."

Petrovi třesla hlava, v celé levé polovině obličeje ho bodala bolest a měl pocit, jako by měl tvář v jednom ohni. Když spolu vycházeli z paláce, vzal ho Hannibal za paži.

"Pozval jsem Audrey, aby ke mně přišla a povečeřela s námi," řekl. "Měl bych vás asi poslat do postele, ale mám takový sobecký pocit, že bych vás mohl potřebovat. Můžu vám ovšem nabídnout několik tisíc aspirinů, pití, kilik si jenom budete přát, a dobré jídlo."

"Stačí ty aspiriny," řekl Petr, "a pak mě jen nechte sedět a koukat do prázdna."

Když se pak sešli u Hannibala, Audrey oddaně Petra obskakovala, krmila ho aspiriny, namíchala mu studený nápoj a přiměla ho, aby se celý, až na obličej, ponořil do Hannibalova bazénu. Pak všichni tři v poklidu výtečně povečeřeli, a když po jídle seděli na verandě a popíjeli kávu, začal si už Petr zase připadat docela lidsky. Hannibal se za chvíli rozloučil, zajel si něco vyřídít do města a nechal ty dva o samotě na verandě.

"Neumím si představit, jak ti je, s tím tvým rozbitým obličejem a vůbec po všem, co jsi zažil. Sama jsem posledních pár dní duševně tak ubitá, že mi to vůbec jasně nemyslí," řekla Audrey. "Nejspíš je to tím rozdílem mezi naším dřívějším klidným životem a vším zmatkem, co se rozpoutal, když se zas objevil pták posměvák."

"Chápu tě, taky si připadám úplně vyšitý," řekl Petr rozmrzele. "Někdy si myslím, proč jsme vůbec to zatracené údolí objevovali a jestli to za to všechno stálo."

"Ale Petře, takhle přece nemůžeš mluvit."

"Já vážně nevím. K čemu to všechno bylo dobré? Po Dzamandzaru bloumají jako toulavé kočky hordy vojáků, navztekaných, že nemůžou ke Carmeniným kuřátkům. Všechny kostely jsou prázdné. Ginkové a Fanguové jsou na kordy. Králík s Hannibalem mají starosti, že nevědí, kde jim hlava stojí. Ostrov je zamořený příšernými lidmi, jako je třeba Brewster nebo ti potrhli milovníci zvířat. Takový tu byl klid, než jsme to všechno zbabrali!"

"Hlouposti, nic jsme nezbabrali," řekla Audrey, "a Fanguové jsou celý šťastní, že mají zase svého boha. A měl jsi vidět dr. Fellugonu, když jsem mu řekla o těch stromech. Úplně se chudák rozbrečel a utíkal, aby to hned řekl Stele, že jsem mu ani nestačila. Já myslím, že ten objev udělal mnohem víc dobra než škody."

"Nejspíš máš asi pravdu," řekl Petr. "Ale stejně bych rád věděl, kudy z té slepé uličky."

"V té slepé uličce jsme uvízli, jen protože se chudák Králík chce chovat co nejdemokratičtěji," řekla Audrey. "Všichni víme, že by klidně mohl zrušit usnesení zvláštní rady o té přehradě, jenže se na to dá jít i mírněji, a to on jistě zkusí a najde nějaký vhodný způsob."

"Ale po dnešní dopolední schůzi už mám strach, že je v koncích," ponuře řekl Petr.

V té chvíli k nim neslyšně přišel Tomba.

"Prosím, sire masa Foxglove, on přijít masa Droom," hlásil.

"Droom!" zvolal Petr a posadil se. "Konečně! Uved' ho dál, prosím tě, Tombo."

"Ano, pane," odpověděl Tomba.

Vzápětí se přišoural na verandu Droom i s tím svým žlutým kolozubým úsměvem. Pořád ještě měl na sobě stejné oblečení jako posledně, a zřejmě se kolik dní nekoupal ani neholil. Přes hubené rameno měl pověšenou velkou sběračskou krabici v plátěném obalu a její váha mu nacylovala klukovské tělíčko k jedné straně.

"Vida, profesor Droom, co jsme se na vás načekali!" přivítal ho Petr a vložil do svého tónu co nejvíce srdečnosti, jaké v sobě pro tak ušmudlaného mužička jen dokázal zburcovat. "Jeho Výsost a pan Oliphant by s vámi velmi rádi mluvili."

Droom poposkočil.

"Tak teď jsou tedy ochotní mě přijmout, co?" zeptal se. "Jako všichni na světě se uchylují k vědě, až kdy jim teče do bot, místo aby se jí řídili soustavně. Tak, tak."

"Posadte se prosím a napijte se... trochu citrusové šťávy," nabídl mu Petr. "Hannibal přijde určitě do deseti minut."

"Dobrá, trochu citrusové šťávy by mě osvěžila," řekl Droom, posadil se a zkroutil si pod židlí chlupaté nohy. Sběračskou krabici si položil na klín a s ochranným gestem ji objal, jako kdyby to bylo droboučké novorozeně.

"Takže ponížení jsou filištínští a konečně přišli k rozumu. Tak, tak," řekl Droom a lačně a hlasitě upíjel citrusovou šťávu, kterou mu Petr nalil.

"Nevím dost dobře, co tím myslíte, pane profesore," řekl Petr.

Droom vztyčil dlouhý šipnavý prst.

"Kolikrát jsem se jen dožadoval přijetí u krále a Oliphanta, můj milý pane Foxglove? Jistě připustíte, že mnohokrát, vidíte? A kolikrát se mi vyhnuli? Uznáte, že rovněž mnohokrát. Jenže nás vědce nedokáže urazit, když nás odvrhnou takoví nevzdělanci. Ne. Jsme jasně uvažující lidé a víme, že svět je řízen negramotnými. Ano. Možná že byste tomu ani nevěřil, pane Foxglove, ale snad ani jediný politik na celém světě nemá ponětí o biologii. Ne. Většina z nich ani neví, jak jim fungují ledviny, natož aby pronikly do složitějších problémů. Kdepak. Zmiňte se jim o ekologii a budou si myslet, že mluvíte o nějakém záhadném cizím státníkovi. Biologii spojují jedině se základní pohlavní výchovou, které se jim dostalo ještě ve škole. Je potom div, můj milý pane Foxglove, že poslední, na koho se naši vládcí obracejí, když kolem sebe nadělají hotovou spoušť, jsou vědci příslušných oborů? Pak se k nám s pláčem vrhají a chovají se jak malé děti, když si rozbijí hračku a žadoní, aby jim ji někdo spravil."

"Na tom, co říkáte, je hodně pravdy," opatrně připustil Petr. Musel si poctivě přiznat, že v zásadě s Droomem z celé duše souhlasí, jenomže vědec byl osobně tak odpudivý, že si to Petr přiznával jenom nerad.

"Jak jste si patrně všiml, je tu velmi složitá situace," pokračoval Droom, usmál se svým příšerným úsměvem a zlověstně zakýval hlavou.

"Ano, to jsem si všiml," odpověděl Petr suše.

"Objev, který jste učinili se slečnou Damienovou, je nanejvýš důležitý," řekl Droom, usrkl citrusové šťávy a vybryndal si ji na bradu. "Chci říct, že je nanejvýš důležitý pro budoucnost Zenkali. Ano."

"To myslíte kvůli letišti?" zeptal se ho Petr.

Droom se najednou zatvářil velmi mazaně.

"Kvůli letišti i z jiných důvodů," řekl.

"Dobrá, ale kdybyste snad mohl tu naši složitou situaci trochu osvětlit -" začal Petr. Droom ho však přerušil.

"Osvětlit, pane Foxglove, říkáte osvětlit? Já vám ji můžu ozářit, až vám budou oči přecházet. Ano," řekl a divoce, pronikavě se zachichotal. "Ano. Naši vládci se už nemají čeho bát. Já jsem jim jejich problém vyřešil. Přes to, jak se ke mně chovali, jak mne přehlíželi a vysmívali se mi, pracoval jsem dál, bez ustání, neúnavně, ve dne v noci, věnoval se té otázce se vši svou nemalou erudicí, prodchnut inspirací, jež téměř hraničí s genialitou..."

"Chcete snad říct, že jste vyřešil problém údolí Ptáka posměváka?" přerušil jeho rozmáchlou sebeanalýzu Petr.

Droom si sundal brýle a ještě pevněji si k sobě přitiskl sběračskou krabici.

"Vyřešil," odpověděl septem, jímž nedokázal zakrýt své vzrušení. "Vyřešil, pane Foxglove. Tady v té krabici je odpověď na celý problém."

Než na to Petr s Audrey stačili cokoli říct, vrátil se Hannibal, rázným krokem vstoupil na verandu a obloukem si shodil z hlavy svou směšnou tropickou helmu, až s hlasitým zaduněním dopadla na židli.

"Podívejme, pan Droom," řekl s úsměvem, "kamaráde, zrovna po vás jsme se sháněli."

"To mě ani nepřekvapuje," řekl Droom a příkrčeně se uklonil.

"Pan profesor Droom nám právě vysvětloval, že vyřešil problémy, které máme s údolím Ptáka posměváka," zasvětil Petr Hannibala do situace.

Hannibal na Drooma ostře pohlédl.

"Jestli se vám tohle povedlo, tak jste bezesporu nejchytřejší člověk na Zenkali," řekl skepticky.

Droom se potěšeně zarděl.

"Děkuji vám, mnohokrát děkuji. Taková chvála mě skutečně těší. Ano," řekl.

"Tak jakpak je to?" řekl Hannibal. "Nenapínáte nás. V čem je ta odpověď?"

"Ta odpověď je uložena tady v mé krabici," řekl Droom. "Je tu snad někde stůl, na kterém bych si mohl rozložit své věci a všechno vám předvést?"

"Pojďte dál," řekl mu Hannibal. Uvedl hosty do prostorného obývacího pokoje, odtáhl od stěny stůl vysoko navršený knihami a spisy a smetl všechny ty tiskoviny na zem.

"Tenhle stůl stačí?" zeptal se.

"Naprosto," odpověděl Droom, položil krabici na stůl a začal ji vybalovat. Vyndal několik malých plechovek s proděravělými víčky, plochou černou krabici, malý lis na rostliny a velký stoh fotografií. Audrey, Petr a Hannibal stáli na jednom konci stolu, a jak tu tak Droom před nimi vybaloval svou výzbroj, sledovali ho jako děti pozorující kouzelníka, který se chystá k efektnímu triku.

Konečně byl Droom hotov, sepal ruce za zády, přivřel oči, pohodil hlavou nazad a rozhovořil se pronikavým pedantským tónem, jako by přednášel celé posluchárně nabitě studenty a ne třem lidem na druhém konci stolu. Ať byl sebeodpudivější, měl v sobě cosi podmanivého, a proto ho přímo napjatě poslouchali.

"Všichni víte, jak je strom amela důležitý pro zenkalské hospodářství, takže tím se snad příliš zabývat nemusím. Ano. Teprve nedávno se však zjistilo, že strom amela dokáže oplodnit jediné motýl amela, dokonale vyzbrojený pro tento úkol výjimečně dlouhým sosákem."

Po těchto slovech se Droom odmlčel, otevřel plochou krabici, kde měl dva motýly amela, samce a samičku pečlivě vypreparované a připíchnuté ke korkovému dnu, s dlouhými sosáky nataženými před sebou.

"Jakmile byl tento objev učiněn, ukázalo se, že je nanejvýš důležité zjistit všechno o biologii a životním cyklu tohoto hmyzu, neboť bylo samozřejmě nutné chránit motýla amela, aby byl zachován i strom amela. Ano."

Droom se odmlčel a na chvíli se hluboce zamyslel a zadíval se na svoje nohy.

"A tak jsem byl požádán, abych přijel na Zenkali a podjal se úkolu, k němuž mne plně opravňují mé dosavadní zkušenosti a úspěchy. Uvědomoval jsem si však, že to nebude nic snadného, stejně jako není snadné řešení žádného ekologického problému. Rozhodně ne. Takže především, co vůbec jsme věděli o tom motýlovi? Prakticky nic. Věděli jsme, že existuje nepatrný pohlavní rozdíl mezi samečkem a samičkou - jistě si povšimnete, že sameček má spodní křídla výrazně žlutější - a také jsme věděli, čím se živí dospělý hmyz. Jeho životní cyklus nám však byl zahalen v tajemství. Ale proč? Protože u čeledi Lepidoptera se dospělý jedinec nemusí živit stejnou rostlinou jako jeho larva. V případě motýla amela jsme samozřejmě nejen netušili, kterou rostlinou se jeho larva živí, ale larvu nám vlastně dosud nikdo nepopsal. Mým prvním úkolem tedy bylo vyřešit tento problém. Byl to jednoduchý, i když velice pracný úkol - chytit několik samčích i samičích motýlů, spářit je, a pak, když se vylíhla vajíčka a z těch se vyvinuly droboučké černé larvy velikosti špendlíkové hlavičky, vyzkoušet je na nejrůznorodějším rostlinstvu. Stále se mi to však nedařilo. I když jsem larvám nabízel širokou škálu rostlinné potravy, chřadly a hynuly. Ano."

Droom otevřel druhou krabici. Uvnitř byl další pár motýlů amela, větvička pokrytá chumáčky maličkých bílých vajíček a malá zkumavka naplněná lihem, ve kterém se pohupovalo několik droboučkých černých husenek. Droom zatáhl za lis na rostliny a otevřel jej.

"Zde vidíte vzorky čtyř set dvaceti rostlinných druhů, domácích i dovezených, jimiž jsem se tak bezúspěšně pokoušel krmit larvy," řekl. "Ano. A pak jsem konečně učinil svůj velkolepý objev."

Odmlčel se, chvíli se přehraboval v lisu a potom vytáhl velkou bílou kartu a podržel ji ve výšce. Byl k ní připevněn velice výrazný, jako šipka utvářený list.

"A toto je list, jímž se živí motýl amela," pronesl slavnostně. "Je to list stromu ombu."

"Propánaboha," řekl Hannibal a zúžil oči, "to tedy znamená..."

"Nechte mne prosím domluvit," zarazil ho káravě Droom. "Ano. Náhodou jsem při svých výzkumných výpravách do hor narazil na to pozoruhodné údolí brzy po tom, co je objevil pan Foxglove se slečnou Damienovou. A tam jsem našel larvy motýla amela živící se těmito listy. Ano. Jenomže jakmile byla vyřešena jedna záhada, rázem mi vyvstala druhá. Jak víte, než bylo údolí objeveno, všichni se domnívali, že existuje jen jediný strom ombu, který má sice semena, ale ta nikdy nedokáží vzklíčit. Pro mne i pro pana doktora Fellugonu to stále zůstávalo hádankou. Právě. Dospěli jsme k názoru, že semeno potřebuje ke svému vzklíčení nějaký katalyzátor, ale až do objevení toho údolí jsem neměl ani tušení, co by jím mohlo být... Teď to ovšem už vím."

Zmlkl. Jeho posluchači se na něj tiše a uchváceně dívali.

Droom zalovil ve sběračské kabele, vytáhl fotografii a mlčky ji pozvedl.

"Pták posměvák!" vydechla Audrey. "Je to pták posměvák!"

"Jak správně říkáte, slečno Damienová, je to pták posměvák, ano," pravil Droom a v majestátním souhlasu naklonil hlavu.

Hannibal si přitáhl židli a posadil se.

"Doufám, že jsem to pochopil správně," řekl. "Motýl amela, na kterém závisí veškeré hospodářství ostrova, protože oplodňuje stromy amela, klade vajíčka na strom ombu. A strom ombu zase nemůže existovat bez ptáka posměváka."

"Zcela správně," potvrdil mu Droom.

"Ale proč?"

"Protože vnější pouzdro ombuského semene je výjimečně tvrdé," vysvětloval Droom. "Semeno může vzklíčit, jen když je pozře pták posměvák a když projde jeho zažívací soustavou."

Hannibal si dlouze, tiše hvízdal.

"Jinými slovy, když tedy zaplavíme údolí, zničíme celé hospodářství ostrova?" zeptal se.

"Přesně tak," odpověděl Droom.

"Proboha Droome, vždyť vy jste génius!" zvolal Petr, vyskočil a třásl Droomovi rukou.

"To znamená, že nesmíme za žádných okolností údolí zaplavit ani se pustit do stavby letiště," jásal Hannibal.

"To je nádhera!"

"Jste si tím tak jistý, Hannibale?" zeptala se Audrey.

"Jistý, naprosto jistý," odpověděl jí Hannibal a vítězoslavně se usmál. "Tím dostane Králík přesně ten argument, který potřebuje. Pojdme hned za ním všichni do paláce a řekneme mu to. Honem, profesore, sbalte si ty svoje vzorky a vezměte je s sebou. Králík se na ně bude chtít podívat."

Hannibal je všechny rychle vyvedl ven, uprostřed zuřivě poskakujících a štěkajících psů, usadil je do Králíkových kočárů a rozjel se s nimi do paláce.

Král nejprve naslouchal Droomově výkladu nedůvěřivě, pak s probouzející se nadějí a nakonec s nezkalenou radostí.

"Můj předražený profesore Droome," řekl, "nejen já, ale celé Zenkali vám je vděčnější, než vůbec mohu slovy vyjádřit. Nikdy nezapomeneme, čím jsme vám zavázáni, o tom vás mohu ujistit."

"To je od Vaší Výsosti víc než laskavé," řekl Droom, rděl se nadšením a samou radostí si zkroutil nohy do působivého X.

"Petře, buďte tak hodný a nalijte nám pět velkých ůLése-Majestéů," požádal král. "Musíme si připít."

Když Petr naléval, položil se Králík ještě pohodlněji ve visutém lůžku, zavřel oči a hluboce se zamyslel. Probral se ze zamyšlení, až když mu Petr podával sklenici.

"A teď si připijíme na ptáka posměváka," řekl slavnostně.

Přemítavě se zadíval na Drooma.

"Povězte mi, pane profesore," řekl, "bylo by možné přemístit stromy ombu a ptáky posměváky dolů do Dzamandzaru?"

"Z toho údolí? Jistě, proč ne," odpověděl Droom. "Pokud se ovšem přesvědčím, že je tu přesně stejné podnebí a půda. Neradil bych vám, abyste se pokoušeli přestěhovat je všechny, protože jsou s tím údolím přímo ideálně sžiti, ale není důvodu, proč by se několik exemplářů nemohlo přemístit. Pták je všežravý. Jenom si čirou náhodou potrpí zvláště na plody stromu ombu. Ombu je odolný strom a zřejmě je uzpůsoben tak, že se mu dobře daří v poměrně špatné půdě. A když mladé stromky pečlivě proberete, nevidím důvodu, proč byste v budoucnu neměli mít vedle amelových plantáží i plantáže ombové."

"Výborně, výborně," pochvaloval si král a se šibalským zábleskem v očích se podíval na Hannibala. "Tak přece jen můžeme uspořádat přehlídku."

"Přehlídku?" podivil se Hannibal.

"Ovšem," rozjařeně řekl král. "Máme tu přece zástupce různých vojenských složek a spoustu nejrozumnějších návštěvníků. Většinou sem přijeli v očekávání jisté pompy a slávy, tak ať si ji užijí. Byla by přece věčná škoda neuplatnit všechny ty barevné stany, prapory, pečlivě připravené průvody a tak dále, prostě všechno, co Petr tak vzorně přichystal. A to už ane nemluvím o tom, že bych měl konečně předvést svou krásnou uniformu. A tak uspořádáme obrovskou oslavu a přestěhujeme na ni z hor jeden pár ptáků posměváků a šest stromů ombu, abychom je při tom defilé ukázali. Omby můžeme přesadit třeba do botanické zahrady a pták posměvák se může nastěhovat sem místo těch mých příšerných hrubiánských pávů. Nemyslíte, že je to báječný nápad?"

Všichni s králem souhlasili, ba dokonce i Droom, který se po druhé sklenici ůLése-Majestéů už trochu hihňal a

poškytával, přikyvoval, že na té myšlence něco je.

"Budu muset svolat zvláštní zasedání parlamentu a všechno tam oznámit," řekl král. "Nechtěli byste se mezitím postarat s Audrey o přemístění ptáků a stromů, Petře?"

"Samozřejmě," nadšeně souhlasil Petr. "To udělám strašně rád."

"Snad abychom zůstali při jedné velké přehlídce," řekl král, "a po ní uspořádali tady v paláci velkou zahradní slavnost. Co tomu říkáte?"

"Jsem pro," řekl Hannibal.

"Tím je všechno dojednáno," usmál se král nadmíru spokojeně. "Nenapijete se ještě jednu, profesore Droome? Nestává se nám přece každý den, abychom oslavovali práci génia. Dáte si? Výborně a co vy, Audrey, taky ještě jednu? Skvělé!"

Další tři dny strávili Audrey s Petrem od rána do večera v údolí ptáka posměváka. Vybrali a označili cedulkami na dvanáct mladých stromků ombu, a ty pak pečlivě vykopala a přesadila do velkých sudů se zemí skupina Zenkalců. Na práci dohlížel dr. Felluona, jenže se spíš ostatním pletl, než aby jim byl zvlášť platný, protože ho co chvíli přemohly slzy radosti, a to se hned musel posadit a chvíli se snažil vzpomínat.

Trochu jiné problémy vyvstaly s ptákem posměvákem. Petr zbudoval velkou klec z drátěné síťoviny a do té pak nalákali s Audrey na různé lahůdky dvojici ptáků posměváků. Ptáci vkročili do klece bez sebemenšího zaváhání a zřejmě svým uvězněním nikterak nestrádali. Měli vlastně strach jen z toho, aby se jim Petr s Audrey navzdýcky neztratili a s nimi nezmizely i nekonečné zásoby pochoutek. Sotva Petr s Audrey vyšli z klece, propadli ptáci posměváci úplnému zoufalství, začali skákat nahoru a dolů, mlátit křídly a úpěnlivě vykřikovat v samé hrůze, že jim přímo před očima mizí zdroj tak báječné potravy. A tak když nastala vhodná chvíle, nebylo nic jednoduššího, než oba ptáky podplatit, aby přešli do menší klece, která měla být použita při přehlídce.

Mezitím nabyt Looja vědomí, a když zjistil, že je zadržován na základě řady obvinění, mimo jiné i pro pokus o vraždu, navrhl dohodu. Chtěl rozdrtit celý plán na výstavbu letiště a přehrady? Jestli ano, má prý v ruce písemné doklady, že sir Osbert a lord Hammer byli na tom podniku finančně zainteresováni a v případě, že by návrh prošel, si měli přijít na těžké peníze. Při tomto jednání se Králík zachoval mazaně a vůbec Loojovi neřekl, že projekt letiště už nepadá v úvahu. Namísto toho mu přislíbil, že výměnou za doklady kompromitující sira Osberta a lorda Hammera a Loojovo úplně, vlastnoručně podepsané doznání, jak se na celém záměru podílel, se osobně postará, aby k žádné žalobě nedošlo a Looja byl jenom vykázán z ostrova. Téhle možnosti se Looja ochotně chopil a odjel nejbližší lodí ze Zenkali. Nato pozval král sira Osberta a lorda Hammera na schůzku do svého paláce.

"Looja, kterého oba znáte," začal král ledově, "byl členem mého kabinetu. Bohužel jsme ho však museli propustit a dokonce vypovědět z ostrova, a to z nejrůznějších důvodů, hlavně však proto, že byl zapleten do spiknutí, jehož cílem bylo prosadit za jakoukoli cenu stavbu přehrady a letiště. Víme také, že z toho měl Looja získat velikou finanční částku."

Po těchto slovech zavládlo dlouhé hrozivé ticho. Sir Osbert zrudl a zbledl a lord Hammer se jenom trošičku zpotil a stavěl si na stole nejrůznější konstrukce ze své peněženky, pouzdra na brýle a cigártašky.

"Výměnou za svoje vypovězení a za to, že nemusel podstoupit ostrý trest, kterému by určitě neunikl, mi Looja poskytl jisté doklady, kompromitující vás dva..., pánové."

"Jsou to padělky, sprosté padělky," vyjel sir Osbert.

"Samozřejmě že to jsou padělky. Takovým lidem přece není co věřit," vypískl lord Hammer.

"Přesto však ve mně vzbuzují jisté pochybnosti a nepochybně by vyvolaly vážné obavy i u naší vlády. Naštěstí však nebude třeba, abych tyto dokumenty komukoliv předkládal," řekl král.

Sir Osbert si s hlubokou úlevou oddechl a lord Hammer si otřel lesknoucí se čelo.

"Nebude to nutné, neboť profesor Droom zjistil, že údolí Ptáka posměváka se musí zachovat, protože na něm závisí celé hospodářství ostrova, takže v žádném případě už o zatopení té oblasti uvažovat nebudeme. Ty doklady spolu s Loojovým podepsaným doznáním si však založíme, abychom je, pokud by to bylo zapotřebí, mohli někdy v budoucnu použít."

"Takové písemnosti je lépe zničit," mýnil sir Osbert, "mohly by se dostat do špatných rukou."

"Samozřejmě, vždyť jsou to velmi nebezpečné pomluvy," přidal lord Hammer.

"Zůstávají u mne, takže vás mohu ujistit, že jsou v naprostém bezpečí," řekl jemně král. "Ale rád bych si teď s vámi promluvil o něčem jiném. Víím, že britská vláda vynaložila spoustu úsilí a finančních prostředků, když k nám vyslala představitele vojenských složek a podobné činitele, a nerad bych si myslel, že vyhodila ty peníze jen tak do vzduchu. Pro nás je zase velkou událostí, že jsme znovu objevili svého boha, a to by se rozhodně mělo patřičně oslavit. Proto jsme se rozhodli, že příští úterý uspořádáme velkou přehlídku a po ní tady v paláci zahradní slavnost. Mohu se doufám spolehnout, že se těch oslav zúčastníte, sire Osberte?"

"Ale ano... ano, samozřejmě," přisvědčil sir Osbert, ještě pořád trochu omráčený. "S radostí budu nápomocen."

"Ovšem," připojil se lord Hammer, "uděláme, co jenom bude zapotřebí."

"Výborně," řekl král, "to je od vás moc hezké. Jestli dovolíte, požádám mladého Foxglova, aby se s vámi spojil a dojednal poslední podrobnosti."

"Rozhodně se mnou můžete počítat," souhlasil sir Osbert. "Při tak důležité události rád přiložím pomocnou ruku."

"Zajisté, vždyť je to něco zcela mimořádného," přizvukoval lord Hammer.

Petr s Audrey se vrátili z údolí Ptáka posměváka, protože se chtěli zúčastnit zasedání parlamentu, kde se král chystal oznámit svoje rozhodnutí o přehradě a letišti. Král s Hannibalem se před touhle schůzí zavřeli o samotě a

sestavovali královskou řeč. Šestkrát ji znovu přepsali a ve tři ráno se už začínali hádat. Král se naklonil a sevřel mohutnou rukou Hannibalovo zápěstí.

"Nevrč tak ně mě, příteli," řekl laskavě. "Oba víme, že tohle bude ta nejdůležitější řeč, kterou kdy přednesu, protože v ní musím prosadit, o čem jsem přesvědčen, že je nejlepší pro můj lid a mou zemi. A ohromě si vážím toho, že mi při ní pomáháš, zrovna tak jako jsi mi už pomohl kolikrát."

Hannibal na něj pohlédl a usmál se.

"Jsi na krále až moc velkorysý," řekl. "A já jsem popudlivý trouba. Vůbec mě neber na vědomí."

"Ale příteli, tebe беру na vědomí vždycky, protože mi dobře radíš. Tvé rady pramení z lásky k Zenkali a taky snad z jistých sympatií ke mně, což mi velice lichotí."

"Jenom aby se to moc nerozneslo," řekl Hannibal rozpačitě. "Určitě by mi neudělalo dobré jméno, kdyby se o mně lidi dověděli, že sympatizuju s takovým divochem."

Král pohodil hlavou a srdečně se zasmál.

"Ach Hannibale," zvolal, "nemít pro trochu pobavení tebe a Zenkalský hlas, tak bych snad z toho kralování umřel nudou."

Konečně napsali projev na stroji, a i když formálně byl z nemalé míry dílem Hannibalovým, city vyjadřoval hlavně královy.

Pro tak slavnostní příležitost se každý oblékl co nejskvostněji, takže do půlkruhu uspořádaná sedadla zářila jasnými pestrými barvami jako přikrývka sešivaná s různobarevných látek. Král přišel v purpurovém a žlutém rouchu, nádherném, až oči přecházely. Pomalu vstoupil do sálu, vážně se ukláněl doleva doprava a vypadal jako nějaký čerstvě vylíhlý zářivý motýl. Krácel až k velkému trůnu a tam se pečlivě posadil a narovnal si záhyby svého roucha, aby působilo co nejvelkolepěji. Pak vyndal brýle, nasadil si je na nos a pečlivě si srovnal poznámky ke své řeči. Povstal a chvíli stál mlčky, velký a majestátní, a rouchu na něm splývalo jako vítězné prapory.

"Přátelé," začal hlubokým zvučným hlasem, "přináším vám dnes zprávy, které jsou nejen ohromující, ale i nanejvýš důležité pro vás pro všechny i pro budoucnost Zenkali. Chtěl bych vám říci, že prožíváme na tomto ostrově dobu zázraků. V tom máme opravdu štěstí, protože pro většinu lidí tohoto světa patří již zázraky minulosti, a téměř nikdo už na ně nedá."

Král se odmlčel a bylo až k neuvěření, jak dokáže tolik lidí natěsnaných v jednom velikém sále být zticha.

"Budeme se muset obejít bez letiště," řekl král, a aby svá slova zdůraznil, sundal si brýle a zamával jimi jako taktovkou. "Musíme se ho však vzdát hlavně proto, že kdybychom letiště zbudovali, uvrhli bychom Zenkali do hospodářského chaosu, jímž by trpěli všichni a před kterým by nebylo pro nikoho úniku. Dovolte, abych vám vysvětlil, jak došlo k tomu, že jsme tuto důležitou okolnost ještě včas zjistili."

Král si znovu nasadil brýle, podíval se do svých poznámek a potom vzhlédl.

"Tím, že byl znovu objeven pták posměvák, získali jsme opět boha Fanguů. Jen málokdy se stalo, aby lidé opět našli boha, který pro ně byl ztracen. Náš však potkal dvojí zázrak, neboť tendo bůh působil nikým neviděn a nepodporován, jak to jen dokáží nejlepší bohové, pro blaho celého Zenkali, jak Fanguů, tak Ginků. Zásluha za ten fantastický objev patří profesorovi Droomovi, kterého všichni znáte. Všichni víte, jak důležitý je pro Zenkali strom amela a jak významný je svým působením i motýl amela. Profesor Droom neúnavně pracoval na našem ostrově, aby zjistil, jaký je životní cyklus tohoto důležitého motýla, neboť bez motýla bychom přišli o strom, a kdybychom se nedověděli, kde se motýl líhne, nedokázali bychom jej patřičně ochránit. A teď bylo konečně zjištěno, kde se to všechno děje."

Král se na chvíli odmlčel, aby si shromáždění uvědomilo dosah jeho slov.

Hannibal ho uznale a dojatě sledoval a dobře si uvědomoval, jak je pro něho ten projev těžký. Vždyť Králík to všechno musel vysvětlit bez přezíravosti, vynasnažit se být co nejjemnější a podat celý problém prostě a barvitě jako školní abecedu.

"Motýl amela sídlí a klade svá vajíčka přímo v údolí Ptáka posměváka," řekl král. A když se sálem rozšuměl překvapený šepot, zvedl mohutnou ruku na znamení, že žádá o ticho, a pokračoval: "Tím však celá historie ještě nekončí. Ještě než se motýl amela vylíhne, živí se jeho housenka na stromě ombu."

Král si sundal brýle a ukázal jimi na shromáždění.

"Profesor Droom se pokoušel dát těm housenkám potravu ze čtyř set dvaceti různých rostlin," řekl a zdůraznil to číslo tím, že zvedl do výšky obě ruce s roztaženými prsty. "Ze čtyř set dvaceti! Z tolika nejrozumnějších rostlin si mohly vybrat, a přece chřadly a hynuly. Teprve když profesor Droom přišel do údolí Ptáka posměváka a našel tam stovky těch housenek, které se živily stromem ombu, uvědomil si, jaký má to údolí význam."

Král vyndal velký bílý hedvábný kapesník, osušil si jím čelo, a pak jej lehce podržel mezi prsty, nechal jej volně viset jako plácačku na mouchy, a jen tu a tam jím zamával, aby zdůraznil svoje tvrzení.

"Může být vůbec něco podivuhodnějšího než tento příběh? myslíte si zřejmě. Celé naše bohatství a štěstí záviselo na tom motýlovi a ten tvoreček byl zase závislý na stromu, o němž jsme se domnívali, že už dávno z našeho ostrova vymizel. Nyní jsme tento strom znovu našli a profesor Droom udělal zázračný objev, že strom ombu je závislý svou existencí na samotném ptáku posměvákovi. Proto tvrdím, že pro nás pracuje bůh. Když ovoce i se semeny spadne ze stromu, pták posměvák je pozře. Semeno jím projde a přitom změkne, takže na zemi může vzklíčit."

Král odložil kapesník, sundal si brýle a dlouho pohlížel na shromáždění.

"Jestlipak pro vás pro všechny není tak trochu poučné, když si uvědomíme, že naše štěstí závisí především na motýlovi?"

Při těch slovech k nim vztáhl čokoládově hnědou ruku a učinil to s takovým půvabem, až se jim ta ruka před očima jakoby měnila v sametově temného motýla, a když ji pak otočil, zasvítla pod motýlím křídlem jemňounce růžová barva.

"A za druhé na stromu."

Ted' rozpráhl král doširoka paže a k úžasu všech se náhle připodobnil stromu ombu.

"A za třetí," zahřímal a varovně vztyčil prst, "nejste snad všichni o něco skromnější, když si teď uvědomujete, že váš osud závisí na ptačím zažívání?"

Členové shromáždění si začali šeptat a gestikulovat.

"Jsme tedy všichni spojeni jako jediný řetěz," řekl král, a aby svá slova znázornil, propletl si prsty a snažil je od sebe odtrhnout, "strom amela, motýl amela, strom ombu, pták posměvák a nakonec my. Nikdo z nás nemůže existovat bez druhého, a nebýt těch stromů a tvorů, chřadly by a zanikly všechny naděje na budoucnost Zenkali. Bez letiště se obejdeme. Bez pomoci přírody však ne!"

Nato si král sundal brýle, důstojně vyšel ze sálu a zanechal za sebou vzrušení a vřavu rozmlouvajících hlasů.

Velká přehlídka měla grandiózní úspěch. Zenkalský hlas napsal: "Král bude mít na zahradě boha." Tento pozoruhodný titulek vtiskl pečeť celé události.

Přehlídku vedl král ve svém velkém, bohatě zdobeném Králíkově kočáru a před ním pochodovala anglická vojenská kapela a hrála zenkalskou národní hymnu. Hymna vznikla vlastně na nápěv oblíbené písničky Děvčátko z hor, kterou jednou král trochu pozměnil, když si hověl ve vaně. Měla dojemná slova v ostrovní angličtině, která zas vymyslel Hannibal, a její první sloka zněla:

ûA to je a to je Zenkali, Zenkali,
naše zem, naše zem,
Zenkali, Zenkali.û

Za nimi kráčeli dva mladíci a nesli transparent se slovy: "Necht' Zenkali vzkv", podivné heslo zapříčiněné tím, že paní, jíž bylo svěřeno vyšívat nápisu, náhle a nečekaně porodila a musela práce nechat. Za nimi jel v oblacích růžového prachu velký vůz tažený šesti pečlivě vyhřebelcovanými a vyblýskanými zebu. Na voze se vezl Petr s Audrey a s nimi velká klec s ptáky posměváky. Ti byli tak nadšení, když kolem sebe viděli zástupy lidí, od kterých se mohli nadít nějakých pochoutek, že křikem "Ha ůhaů. Ha ůhaů!" pobíhali sem a tam po kleci a rychlostí kulometů klapali zobáky. Všichni Fanguové byli uneseni, jak čilý je jejich nově objevený bůh. Za vozem s Petrem, Audrey a ptáky posměváky jel další nádherně vyřezávaný Králíkův kočár a v něm seděl guvernér a lady Smaragda. Guvernér byl ve sváteční uniformě, v klobouku s pery a šavlí po boku.

Celé Zenkali vytvořilo pestrobarevný tunel, jímž procházel průvod. Kolem se vznášela vůně mačkajících se, vonnými oleji natřených a pečlivě ustrojených lidí a mísila se s vůní květín, zebu, karí, slunce a veškerou líbezností toho dne v lahodné aróma, jaké ucítíte, když otevřete soudek znamenitého vína. A průvod procházel uličkou bronzových, čokoládových a měděných tváří, ozářených jako bleskem úsměvy bílých zubů, a celým lesem tleskajících růžových dlaní. Nadšení a štěstí těch lidí bylo téměř hmatatelné.

Těsně za kočárem guvernéra a lady Smaragdy ujížděl vůz, na kterém bylo uloženo šest velkých sudů, dar majitelky a pracovnic Carmeniných kuřátek. V sudech si sedělo půl tuctu mladých stromků ombu, nízkých a podsaditých, a mávalo pokroucenými větvemi. Se stromky se vezl Droom, který vypadal v jemně proužkovaném flanelovém obleku ještě hrůzostrašněji než kdy jindy, a doktor Fellugona - ten zase vzlykal radostí do obrovského bílého kapesníku a co chvíli hladil stromky po kmenech, jako kdyby je chtěl uklidňovat. Za nimi, vkusně prostřídání šiky dobře vycvičených vojáků, jeli v Králíkových kočárech všichni významní návštěvníci. Sir Osbert a lord Hammer vypadali, jako kdyby jen taktak vyvázli z Černé díry kalkatské, a sir Lancelot a ctihodný Alf mávali na zástupy a usmívali se, jako kdyby všichni ti lidé patřili do Debretovy ročenky britské šlechty. Za nimi jeli zástupci tisku, v politováníhodně podroušeném stavu, a další ochránci přírody. Švéd se tvářil mrzutě, jak jen se dokáže tvářit Švéd uprostřed jásajících, tleskajících a hystericky šťastných lidí. Švýcar už měl hodinky opravené a co chvíli se na ně podíval ve strachu, jestli se mu snad nezastavily. Harp s Juggem se nejspíš pořádně napili Zenkalského nektaru, vytáhli odněkud obrovskou americkou vlajku, a teď do ní leželi zabalení v Králíkově kočáru, blaženě se usmívali a mávali na dav. Byl to prostě šťastný, poněkud neuspořádaný průvod, jak už to patří k nejlepším tradicím tropů. Jediný rušivý okamžik nastal, když pódium, tak pečlivě navržené Petrem a postavené pro pracovníky televize, zaplavil zástup nadšených Zenkalců, kteří se zřejmě domnívali, že trocha vyvýšeného prostoru jim poskytne novou perspektivu k přehlídce. Na poměrně křehkou konstrukci se rázem naválilo na dvě stě padesát rozjařených Zenkalců. Brewster se nepředstavitelně rozčilil a snažil se zahnat vetřelce tím, že mlátil první z nich po hlavách svým scénářem, ale brzy jim zmizel kdesi pod nohama.

"Já jsem z BBC," křičel znovu a znovu, ale na nikoho to neudělalo dojem. Blore byl i se svou nákladnou kamerou smeten z pódia a zřítíl se na zem pět metrů pod sebou. A když se pódium, které Petr zamýšlel pro dva lidi, pod tím náporem bortilo a lámalo, nedbal nikdo slabounkých výkřiků jako "Vždyť vy ani netušíte, co dělá publicita" a "My jsme z BBC, a ne od konkurence!" Zenkalci samozřejmě padali hladce a měkce jako úhoři. Jenomže mnozí z nich dopadli na Brewstera, a ten utržil zlomeninu klíční kosti, několik modřin a pořádný monokl.

Dav Fanguů a Ginků zpíval, křičel, hrál na bubínky a píšťalky a tančil s vláchnou elegancí, jakou docílí jen lidé tmavé pleti.

Postupně docházel průvod k branám královského paláce, kde se stráže stavěly řízně do pozoru a vztyčovaly k potě zbraň, kdež projížděl král a jeho doprovod. Zástupy lidí se zastavily, smály se, provolávaly královi slávu a nahlížely dovnitř branami z tepaného železa, a černé tváře jim svítily jako baklažány vyrovnané na košíku.

Když byli všichni hosté co nejrychleji uvedeni do zářivých, sluncem zalitých zahrad paláce, slavnostní nálada dosáhla svého vrcholu.

Z klece byli vypuštěni dva krajně rozrušení ptáci posměváci, a sameček rovnou zamířil ke králi a zabodl mu zobák do nohy. (ûBůh klovl krále, oznámil druhý den palcovým titulem Zenkalský hlas.) A pak už se slavnost rozjela

naplno. Vypily se galony ůLése-Majestéů, snědly se talíře zvěřiny a selátek a celé mísy zeleniny nejrůznějších barev. Král jako by byl všude, s každým promluvil a jeho srdečný smích hlaholil mezi hosty jako přátelské hmomobití.

Petr s Audrey si náhle uvědomili, že se milují. A tak kráčeli ruku v ruce davem.

"Viš," řekl Petr, když už počtvrté Audrey naléval, "mně je, jako bych plaval u útesu - člověk se nechává unášet z místa na místo a objevuje pořád další divy mořského života."

"Mhm," řekla Audrey, "tak poplavem ještě kousek."

Ruku v ruce, s prsty propletenými, se potulovali dál.

Po chvíli narazili na dost nepravděpodobnou dvojici - Harpa a Jugga, kteří leželi vedle sebe na lehátkách. Harp se blížil ke konci procítěného vystoupení - předváděl, jak losí samec volá na svou družku, a táhle přitom vykřikoval, až se mu ohryzek třásl.

"Taktak," řekl Jugg zamyšleně, když poslední zvukové tóny ztichly, "taky jsme měli jednou několik losů. Ale všichni nám chcipli. Losi jsou jenom pro zlost. Vždycky chciplnou. Mě už zajmají spíš zvířata, co něco vydržej. Se slony máte samozřejmě svý jistý, jenomže kdo stojí o to vidět víc slonů než jednoho? Když chce člověk lidi nalákat, potřebuje trochu ušlechtilější zvířata. Jenomže ty fajnový zase co chvíli zajdou, jsou to pápěry zatracený, to mi věřte."

"A co kapustňáci?" nadhodil Harp. "Měl byste si pořídit kapustňáky. Pamatuju, jak jsme si zajeli s mou exženou Mamií na Floridu a zaplavali jsme si s kapustňáky. A má exmanželka mi povídá, Hiramě, oni vypadaj skoro lidsky. Kdyby si oblíkli bikini, jsou k nerozeznání od tvé matky, povídá."

"A co jste jí na tohle řekl?" zeptal se užasle Jugg.

"Neřekl jsem jí ani slovo," odpověděl Harp důstojně. "Zato jsem se s ní rozvedl."

Audrey a Petr se potulovali dál.

Došli k ctihodnému Alfovi, který se pokoušel vysvětlit Droomovi jakousi dlouhou složitou historií, do které byli zapleteni tři vévodové, jeden maharadža a jakési princátka.

"Vždycky říkám, že když do něčeho zaangažujete správné lidi," vykládal nabubřele, "máte při ochraně přírody nesmírně ulehčený úkol."

"Do takových věcí se mají zaangažovat hlavně vědci," odpověděl mu Droom, "bez nich jsou všichni ostatní vedle."

"V tom bych si s vámi dovolil nesouhlasit," pravil ctihodný Alf. "Když nezískáte podporu mezi vyššími kruhy, jste v mnohem obtížnějším postavení."

"Vezměte si třeba můj pozoruhodný objev," vedl Droom svou a ctihodného Alfa vůbec neposlouchal. "Kde by bylo bez něho Zenkali? Až vyjde moje práce o celém tom objevu tiskem, vyvolá hotový poprask mezi vědci."

"Jistěže, jistě," souhlasil s ním ctihodný Alf. "Jenomže vy jste nejenom zachránil ptáka posměváka, strom ombu a strom amela, ale ještě jste zainteresoval krále."

"To mělo jenom podružný význam," řekl Droom. "S těmi ptáky a stromy ať si teď dělají co chtějí. Hlavně že uveřejním své pojednání a to mě ospravedlní v očích všech vědců. Dovedete si představit, že jsem byl celým akademickým světem pranýřován, protože se mi do práce o kráteru N'goro N'goro vloudila nepatrná chybička v odhadu výskytu mouchy tse-tse na jeden akr? A to ji ještě úplně zavinil můj slabomyslný asistent. Ale teď jsem jim to vrchovatou měrou oplatil. Až vyjdou moje práce..."

Petr a Audrey šli dál.

Pak se zastavili u guvernéra a lady Smaragdy, kteří vedli naprosto nesrozumitelný rozhovor s Carmen.

"Dejte na moje slova," říkala právě Carmen, "jsem hrozně ráda, že všichni ty ptáci a stromy byli pomstěni, to vážně jsem, ne že bych si vymejšlela, Vaše Excellence."

"Skutečně pozoruhodné - nanejvýš významné - bůh a tak dále - je třeba každého pochválit - sůl země -" pravil guvernér.

"A taky se vám musím přiznat, Vaše Excellence, že kromě všech těch politickejch komplikací mi už začaly dělat hlavu moje děvčata. Ne že by na celou tu věc nevěřily, ale už byly hrozně nervózní. Sám víte, jak to chodí, to máte tak, jako když třeba dlouho nevyvedete psa na procházku."

"Skutečně ušlechtilé ženy - pravá to páteř impéria - pozoruhodné," děl na to guvernér.

Lady Smaragda si zastrčila trumpetku do ucha a připojila se k zábavě.

"Musíte k nám chodit častěji na oběd," řekla dobrosrdečně. "Tak málokdy vás a vaše rozkošné dcerušky teď vidíme."

"Proč né," opáčila Carmen a zapýřila se radostí. "Jestli si vážně myslíte, že je v tom guvernéřském paláci chcete. Já už se samozřejmě postarám, aby se chovaly slušně a neobtěžovaly pány."

"Sůl země," liboval si guvernér.

Audrey a Petr šli dál a cestou si oba vzali ještě skleničku. Prošli kolem kapitána Pappase a zaslechli, jak se dopáleně obořil na lorda Hammera.

"A co by ne," říkal zrovna, "tak mám teda všechny ty papíry, co mi dal ten parchant Looja, abych mu je jako schoval. Ale to jsem tehdy ještě nevěděl, co se tu semele."

"Ach tak," pravil lord Hammer, "a co je to přesně za papíry?"

Pappas se zakabonil ještě zuřivěji.

"To teda nevím," řekl. "Já cizí soukromý lejstra nečtu. Ale co s nima mám teď dělat, když ten pacholek foukl z ostrova? Co jako myslíte?"

Upřel na lorda Hammera malá černá očka a obličej mu zářil čirou nevinností.

"Možná že kdybychom si je prohlédli společně," řekl lord Hammer líbezně, "dospěli bychom k jistému závěru, co s nimi udělat, nemyslíte?"

"Tak dobrá, sire," řekl Pappas a odhalil zlaté zuby v široké, naprosto nedůvěryhodném úsměvu. "Tak já vám je teda zítra přinesu, platí?"

"Jak ten se dostal k Loojovým papírům," zašeptala užasle Audrey.

"Je to Řek," odpověděl jí Petr, "a tím se vysvětluje všechno."

Potom narazili na hejno Švýcarů z té party ochránců přírody, ke kterým zrovna vedl admirál zdoluhavou, leč poněkud pomýlenou přednášku o evropských dějinách.

"A tak jsme kotvili u Jutska a vy, přátelé, napravo od nás," hřímál admirál a oči mu slzely rozrušením, "všichni pravidelně rozloženi..."

"Ale my nemáme loďstvo, pane," namítl v urputné preciznosti jeden Švýcar.

"Jakto že nemáte loďstvo?" zděsil se admirál. "To přece není možné - každý potřebuje loďstvo."

"Jenže Švýcarsko je malá zemička, pane," vysvětloval Švýcar a znázornil rukama nepatrné hnízdo. "A kolem dokola je samá pevnina."

"Pevnina je moc nebezpečná," mínil admirál. "Dejte na mou radu a probojujte se k moři."

Petr s Audrey šli dál. Tam stál král v nádherném rouchu a vlídně se usmíval ze své výšky na sira Lancelota, který se nechal natolik strhnout obecným veselím, že občas dokonce připustil, aby mu obličejem kmítl nepatrný úsměv.

"Jsem velmi rád," pravil blahosklonně, "že jsem vám mohl přinést dobré zprávy od vévody penzanckého."

Výslovně si přál, abych vám vyřídil jeho pozdravy."

"Copak Bertram," řekl král a z obličeje se mu nedalo vůbec nic vyčíst. "Víte, byl to můj mladší spolužák a poskok v Etonu. Z jakéhosi důvodu, který jsem nikdy nepochopil, mu tam všichni říkali Tulpas Bertram."

Sir Lancelot sebou téměř nepostřehnutelně trhl. Pevněji sevřel v rukou sklenku a rozhlédl se.

"Mám vskutku radost, že se nám tak uspokojivě podařilo vyřešit náš problém," pravil.

"Na Zenkali si obvykle dokážeme vyřešit své záležitosti k určitému prospěchu našeho ostrova," řekl král.

"Musím však zdůraznit, sire Lancelote, že jsem po celou tu dobu oceňoval, jak se nám snažíte prospět a jak dobře nás chápete."

"Děkuji vám, srdečně vám děkuji," řekl sir Lancelot a zarděl se radostí. "Něco takového od vás velmi rád slyším, Vaše Výsosti. Nám ochráncům přírody ustavičně někdo hází klacky pod nohy. Lidem se nesmírně těžko vysvětluje, že se vlastně snažíme jednat v jejich nejlepší zájmu. Často si o nás myslí, že jsme přehnaní milovníci zvířat a dávám zvířatům přednost před lidstvem. Tak tomu ovšem vůbec není, protože ochrana přírody a ochrana světa je současně i ochranou lidstva."

"Naprosto s vámi souhlasím," řekl král, "a myslím, že to, co se tu stalo, vaše slova jen podtrhuje. Kdybychom byli nepochopili biologickou stavbu celého ostrova, zničili jsme své hospodářství i sebe."

"Skutečně," řekl sir Lancelot, "situace zde je mikrokosmem toho, co se odehrává na celém světě, ale tam to obvykle nedopadá zdaleka tak dobře."

"Na Zenkali máme to štěstí, že se nám dostává moci, abychom si rozhodovali o důležitých věcech sami," řekl král a v očích mu zajiskřilo. "Vždycky jsem měl dojem, že ve většině zemí světa je moc příliš rozptýlená, než aby byla účinná. Demokracie má své výhody, ale občas lze dosáhnout víc s trochou laskavé diktatury."

"Snad máte pravdu," řekl pochybovačně sir Lancelot.

"A tady je ta šťastná dvojice, co tohle všechno způsobila," řekl král.

Rozpřáhl paže a objal kolem ramen Petra a Audrey.

"Audrey, miláčku, jste dneska výjimečně oslnivá," řekl. "Jestlipak jste se náhodou nerozhodla, že uděláte tady z Foxglova čestného muže?"

"Ano," odpověděla Audrey s úsměvem. "Dospěla jsem k názoru, že nic na světě nepotřebuje víc než ženu, která by ho v jednom kuse hubovala."

"Nechat se hubovat od někoho tak krásného by měl ovšem pokládat za mimořádnou výsadu," řekl král. "A já vám teď prozradím tajemství - jen bude po svatebních obřadech, chce vám jeden velice vděčný ostrov věnovat jako svatební dar amelovou plantáž."

"Ale Králíku!" zvolala Audrey, "to je od vás ohromně velkorysé."

"Vůbec ne velkorysé, ale prozíravé," řekl král, "protože doufám, že si tak alespoň zajistíme, abyste se navždycky usadili na Zenkali."

"Pokládal byste za urážku svého majestátu, kdybych vás políbila?" zeptala se Audrey.

"Naopak," pokládal bych za urážku svého majestátu, kdybyste to neudělala," pevně odpověděl král.

"Pojď, Petře, povíme to tatínkovi," řekla Audrey.

"Ano, a povězte taky tomu vašemu tatínkovi, že jestli si ze mě ještě bude dělat v těch svých novinách legraci, vyženu ho z ostrova. Představte si jen ten nadpis - 'Král má na zahradě boha'. Něco takového může přece úplně zničit královskou reputaci, to jistě uznáte," řekl Králík.

Pod obrovskou bugenvilejí, ve které bzučel všemožný hmyz, našli Hannibala a Revču, jak se pohupují v králově visutém lůžku. Vedle nich seděl v trávě Simon Damien.

"Musíme ti něco oznámit, vážený otče," řekla Audrey, "naš báječný král věnuje mně a Petrovi amelovou plantáž."

"Takže amelovou plantáž?" opáčil Simon. "Za nic na světě nedovolím dceři, aby zostuzovala a ničila svého otce a žila mu rovnou před nosem v hříchu na nějaké amelové plantáži."

"Kdo tvrdil, že se chystá žít v hříchu?" zeptala se ho Audrey.

"Chceš mi snad říct, že moje dcera byla tak pitomá a nechala se přemluvit od tohohle zelenáče k manželství? Panenko Maria, to je skoro horší než žít s někým v hříchu."

"Já jsem pro hřích všema deseti," prohlásila Revča prakticky. "Kdyby na světě nebylo hříchu, tak vlastně zůstanu bez práce. Ale doufám, že to oba myslíte vážně. Mohla bych vás oddat?"

"Kde jinde by asi ten svazek navázali?" zeptal se Hannibal. "Tak vidíte, já nejspíš ztrácím jediné děvče, které jsem kdy opravdu miloval, a ještě mi tu na dalších devadesát let zůstane Petr coby můj asistent."

"Už to tak vypadá," usmál se Petr.

"Co se dá dělat," řekl Hannibal. "Ale když teď pominul všechn ten zmatek, který jste měl na starosti, a tahle bláznivá holka vám občas dá pokoj, budete mít spoustu času. Takže pro vás mám hned úkol. Zamýšlím nové, až do dnešního dne dovedené vydání své knihy."

"Jaké knihy?" zeptal se Petr.

"Zenkali - útržkovitý průvodce pro náhodného návštěvníka," odpověděl Hannibal.

"To jste napsal vy?" užasl Petr.

"A kdopak jiný na tomhle nevzdělaném ostrově by asi měl erudici a tak obrovskou znalost angličtiny, aby se mohl pustit do tohoto mamutího díla?" zeptal se Hannibal.

"A vážně to chcete přepracovat?" ptal se Petr.

"Jistě," řekl Hannibal, "když mi pomůžete."

"Samozřejmě, rád, ale nebude vám vadit, když si uděláme napřed svatební cestu?"

"Jakou svatební cestu? Vždyť sis ještě tu holku ani nevzal," řekl Hannibal.

"My jsme se rozhodli, že to obrátíme," omluvně vysvětlovala Audrey. "Nejdřív si uděláme svatební cestu a teprve potom svatbu."

"U svatého Pavla a všech apoštolů, proč já tu musím poslouchat, jak moje dcera hlásá své hříchy před celým světem?" zabědoval Simon a tloukl se do čela. "Jen díky své čisté duši dokážu přežít, co se snad ani přežít nedá."

"A kam se chcete na tu svou extrovní předsvatební cestu vypravit, smím-li se ptát?" řekl Hannibal.

"Já vím," zvolala Revča a seskočila z královského visutého lůžka, "ztraceně, kam by taky šli jinam. Samozřejmě že půjdou do toho údolí."

EPILOG

"To ke mně nemůžeš trochu blíž?" zeptal se.

"Nemůžu, Petře," odpověděla, "už jsi nacpal dva lidi do spacáku, který je šitý pro jednoho. Oč blíž se k tobě ještě můžu dostat?"

"O moc blíž," odpověděl spokojeně.

Měsíc ozařoval zvláštní tlusté pokroucené tvary stromů ombu kolem nich a v houštinách se kmítalo nesčetně světlušek.

"Kdy jsi prvně poznala, že mě miluješ?" zeptal se Petr, který se rozhodl být banální.

"Když jsem tě prvně uviděla," překvapeně odpověděla Audrey. "Proč?"

Petr se opatrně vzepřel na jednom lokti a zadíval se jí do obličeje.

"Když jsi mě prvně uviděla?" opakoval užasle. "Jak to myslíš - prvně uviděla?"

"Jak jsi tehdy dopoledne přišel k Hannibalovi. Vypadal jsi rozkošně - jako - jako zatoulané štěně."

"Děkuju mockrát," chladně řekl Petr, "to je snad nejméně romantická poklona, jakou mi kdo udělal."

"Ale já myslím moc milé štěně," namítala Audrey, "takové, jaké vidíš v obchodech s domácími zvířátky a nedokážeš mu odolát."

"Už chápu. Takové chundelaté a roztomilé?"

"Ano, a trošičku nešikovné a bezmocné. Víš přece, jak čurají po podlaze a rozkoušou ti svřevíce, a vůbec ti to nevadí."

"Projevil jsem snad někdy v tvé přítomnosti tendenci čurat po podlaze?" zeptal se Petr se zájmem. "Anebo ti rozžvýkat nějakou obuv?"

"Víš přece, jak to myslím," řekla Audrey, "tak neodmlouvej."

Chvilí bylo ticho.

"Víš, co se stane s rozkošnými štěňátky z takových výkladních skříní, když si je koupíš?" zeptal se Petr.

"Co?"

"Výrostou z nich vlci."

"Vždycky jsem si přála mít vlka, který by patřil jen a jen mně," zasněně řekla Audrey.

"To já se do tebe rovnou nezamiloval," sebejistě prohlásil Petr. "I když uznávám, že ses mi docela líbila."

"Díval ses po mně sice s chlipnou žádostivostí italského kluka, který zrovna dosáhl puberty, ale když tvrdíš, že jsem se ti jen docela líbila, tak máš asi pravdu."

"Poslyš," ohradil se rozhořčeně Petr, "s žádnou chlipnou žádostivostí jsem se po tobě nedíval."

"Ale ano. Tím pohledem jsi mě nejenom svlékl, ale rovnou odtáhl do postele," řekla Audrey. "Byl to vlastně moc příjemný pocit."

"Naprosto s tebou nesouhlasím," stroze namítl Petr. "Tak jsem se v životě na žádnou ženu nepodíval."

"To jsem si taky myslela," řekla Audrey, "a proto se mi to líbilo."

"Nemíním se s tebou napoprvé pohádat ve spacáku," řekl Petr. "Ve spacím pytli není na hádky dost místa. Člověk se ani nemůže pohnout."

"Ve spacáku není místo skorem na nic," žalostně řekla Audrey.

"I je, hned ti to předvedu," řekl Petr.

Dlouho bylo ticho, přerušované jen spokojenými vzdechy.

"Ty jsi můj, čistě jen můj vlk," řekla pak Audrey.

"A navíc snad uznáš, že vlk, který dokáže i v omezených podmínkách jistou životaschopnost," řekl Petr.

"Skvělou životaschopnost," souhlasila s ním Audrey.

Měsíc pomalu postupoval po obloze, vdechoval život stromům ombu, a jak na ně svítil, vyhlížely, jako by se pohybovaly, přeskupovaly a choulily ve spikleneckých skupinkách pozůstalých zde z dávných dob. Světlušky, podobné drouboučkým světloňošům, si ozařovaly svůj maličký svět zeleným pulsujícím světlem. Na nekonečných prostorách oblohy se třpytily hvězdy jako rampouchy, kterých se dotklo slunce, a měsíc pomalu přecházel z afrikánově oranžově do žampiónově bílé. V hlubinách ombového háje se ospale jako první kohoutí zakokrhání ozval ptačí zpěv.

"Ha, ůhaů," zavolal. "Ha ůhaů?"

Jemně a tázavě.

Na to mu odpověděl jakoby konejšivě druhý: "Ha ůhaů... Ha ůhaů."

A to už se ze všech stran neslo ze stínu stromů v žalostném sladkém sboru ptačí volání: "Ha ůhaů... Ha ůhaů... Ha ůhaů."

"Poslouchej," řekl Petr. "Jestlipak víš, co to je?"

"Co?" zeptala se Audrey.

"Přece ptáci posměváci, ti se smějí naposled," řekl Petr.

ZÁVĚREM

Ůčtenářům, které to zajímá, bych rád řekl, že i když jsem tuto knihu psal v lehkovážnějším tónu, všechno, co v ní popisují, se událo anebo děje v nejrůznějších částech světa.

Pokud se někdo domnívá, že návaznost mezi stromem amela, stromem ombu, ptákem posměvákem a motýlem amela je přehnaná, chtěl bych zdůraznit, že v přírodě se najdou spojení ještě složitější. Tak třeba jedno velice krásné bylo objeveno v případě ptáka zvaného Oropendola, který si staví celé kolonie dlouhých, visících, košíkům podobných hnízd ve stromech Jižní Ameriky. V jistých oblastech pak žije moucha, která proniká do hnízd a klade vajíčka na ptáčátka Oropendolů. Z vajíček se pak vylihnou larvy, které začínají maličké ptáčky požírat. V těchto oblastech však žije rovněž jistá vosa, která se nadšeně živí touto mouchou, jejími vajíčky i larvami nakladenými na malá ptáčátka. Dospělí Oropendolové si zřejmě jakýmsi způsobem uvědomují, že vosy je pro jejich potomstvo užitečná, a nechají ji nerušeně létat do hnízd a očisťovat ptáčata. V jiných oblastech však, kde se cizopasná moucha nevyskytuje, Oropendolové vosu nestrpí, a jakmile se jen přiblíží jejich hnízdu, zabíjejí ji.

Myšlenka znovuoživení ptáka posměváka je založena na příhodě, která se udála před několika lety na Novém Zélandu. V jistém odlehklém údolí, kde jsem měl to štěstí strávit nějaký čas, byl znovu objeven Takahe čili Notornis, pták, o němž se lidé domnívali, že již dávno vyhynul, takže stále ještě existuje naděje, že i dnes, zatímco jednou rukou kolem sebe všechno ničíme, můžeme druhou objevit několik maličkých dinosaurů, kteří se skrývají v bažině.

Lidé v této knize jsou ovšem vymyšlení, i když se do nich nevyhnutelně proluly postavy, s kterými jsem se setkal na svých cestách.

Špatní lidé v mé knize jsou samozřejmě založeni na špatných lidech všude na světě, někdy i na těch, na které jsem narazil. Jestli se poznají, doufám, že je to alespoň příměje k malému zamyšlení.ů

OBSAH

- I. SVĚT OBJEVUJE ZENKALI
- II. PETR POZNÁVÁ ZENKALI
- III. NADŠENÍ NAD ZENKALI
- IV. ZENKALI OHROMENO
- V. ZENKALI VE VÍRU UDÁLOSTÍ
- VI. POPRASK NA ZENKALI
- VII. POBOUŘENÍ NA ZENKALI
- VIII. ZENKALI ZACHRÁNĚNO
- EPILOG
- ZÁVĚREM

Když hlavní hrdina, mladý Petr Foxglove, přijíždí na ostrůvek Zenkali, ležící na Žnejzazším okraji moře, na pomyslné čáře, kde se setkávají a splývají vody Indického a Tichého oceánu®, netuší ani, co bude jeho pravým posláním uprostřed tohoto malého tropického ráje. Zprvu je svým novým působištěm okouzlen, v pestrobarevné záplavě tropické vegetace před ním defilují pitoreskní postavičky domorodců i evropských kolonizátorů, žijící zdánlivě v idylické jednotě. Záhy však poznává, že celý ostrov stojí na pokraji vlastní záhuby: britská vláda se rozhodla vybudovat na něm vojenské letiště a přehradu, která má zatopit rozlehlá údolí, a tím vlastně zničit jeho přirozený ekologismus. Petra čeká nelehký úkol - zachránit ohrožený ostrov.

Nový román populárního britského prozaika G. Durrella ůOstrov v nebezpečíů je dalším autorovým příspěvkem k boji za záchranu přírody na celém světě.

Britský prozaik Gerald Durrell se narodil roku 1925 v indickém Džánšédpuru. Roku 1928 se rodina vrátila do Anglie a poté žila na různých místech v Evropě. Ve 30. letech, během pobytu na ostrově Korfu, se Durrell začal zabývat

zoologií. Po válce podnikl několik expedic do Afriky a Jižní Ameriky, založil Jerseyský zoologický park a Jerseyský trust ochránců přírody. Proslul však především jako romanopisec, autor knížek o zvířatech a přírodě. Z jeho díla jsou u nás známy např. knihy ůRůženka je z příbuzenstvaů, ůO mé rodině a jiné zvířeněů, ůChytněte mi guerézuů, ůPtáci, zvířata a moji příbuzníů, ůZoo na zámkuů, ůOpilý pralesů, ůŠeptající zeměů, ůZoo v kufruů, ůZlatí netopýři a růžoví holubiů, ůMluvící balíkyů. Spolu se svou ženou Lee napsal zatím poslední knihu ůDurrell v Ruskuů, podle níž byl natočen stejnojmenný televizní seriál.